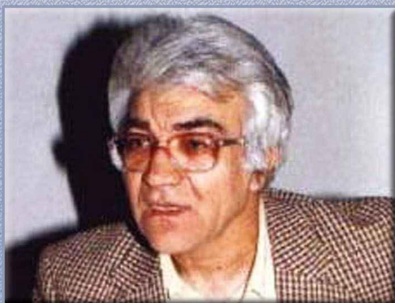
پیام زن

نشریه جمعیت انقلابی زنان افغانستان

شماره مسلسل ۵۹

عقرب ۱۳۸۲ - اکتوبر ۲۰۰۳

آزادی | دموکراسی | عدالت اجتماعی

سکیولاریزم پادزهر بنیادگرایی ص ۴

فدرالیزم تنبان پاره ی خاینان ملی ص ۱۳

داکتر ناصر زرافشان وجدان بیدار ایران ص ۱۷

دستگیر پنجشیری از عضویت در کی جی بی تا نجاست خوری قانونی ص ۱۹

آیا خاینانی که کلبه های مردم فقیر ما را بر سر شان خراب کرده اند، از چوکی های شان چخ خواهند شد؟ ص ۲۴،۷۷

د پاکستان د دولت پر ضد د آی‌اس آی د چوپړانو مظاهره نشي کولای زمونږ خلک وغولوي

په دې کې هیڅ شک نشته چې جهادي او طالبي ډلې د آی‌اس‌آی د نس څخه زیږیدلې دي او د دوی ترمینځ اړیکې دومره ټینګې، کلکې، پراخې او روښانه وي او دي چې اوس د پاکستان د دولت او یا د آی‌اس‌آی پر ضد اکتونه‌او اداګانې‌په هیڅ توګه نشي کولای د هغوی دا بوینا ک،دشرمه ډک او کرکجن ترلتوب پټ کړي.مور او لور جنګ وکړو کم عقلو پرې باور وکړو.

په کابل کې هغه مظاهره چې د ښاغلي کرزي د دولت د بنسټپالي ډلې لخوا او د دا کټرانورالحق احدي په مشرۍ‌ګوا کې‌د پاکستان‌پر ضد په لاره اچول شوې وه، د هغه ناوړه، کرکجن او د ملنډو وهلو نه ډک عمل ښکارندوی دی چې په هیڅ توګه نشي کولای زمونږ بنسټپالي وهلې خلک پرې وغولوي. مګر آیا د کلونو کلونو ترلتوب او د آی‌اس‌آی د شیدو خوړلو نه وروسته جهادي -خادي‌جنایتکاران کولای‌شي د طالبانو او ګلبدین سره د پاکستان‌د دولت د مرستې کولو په نامه په مظاهرې کولو سره ګوا کې‌خپل ضدیت او کرکه د دغه هیواد په مقابل کې وښایي؟ مګر ګلبدین او طالبان څوک وو؟ د دې وطن ماشومان هم پوهیږي چې اوس په قدرت کې ناست د «شمالي ټلوالي» «سپه سالار» او باند یې وو چې ګلبدین یې خپل جهادي ورور ګڼه او د لوی وزیر په صفت یې وټا که.مګر همدغه مسعود «بزرګ» نه و چې لاره یې طالبانو ته پرانیسته تر څو کابل او نور ښارونه په آسانۍ او چټکتیا سره ونیسي؟ (په دې اړوند د «پیام زن» په تیرې ګڼې کې خپره شوې دې مقالې ته رجوع کولی شی: «سپه‌سالار»ی « کثیرالابعاد» به روایت شاطر سالاری «قصیرالابعاد»!). زمونږ خلکو نه دې هیرکړي او نه یې بخښلي چې څرنګه پوره څلور کاله (۱۳۷۱ تر ۱۳۷۵) رباني، ګلبدین،مسعود، سیاف، خلیلي،دوستم او نورو د امریکا، پاکستان، ایران او عربستان د غوړه‌مالو او خرځ شوو بچیانو په شان زمونږ هیواد او په خاصه توګه کابل په دوزخ او د وینو په حمام بدل کړو. اوس چې ګلبدین او طالبان لکه د زخمي مارانو حیثیت لري او د اربابانو له پامه هم غورځیدلي دي، د هغوی په نوم مظاهره کول‌پرته د ولس غولونې نه بله معنی نلري.

د پاکستان‌ضد مظاهره او د هغې محکومول هغه وخت واقعي او ریښتنی معنی پیدا کولای شي چې په لومړۍ او دوهمه درجه کې د دغه دولت د دموکراسۍ، ښځو او فرهنګ ضد جهادي خاینانو د روزلو او زمونږ په خلکو باندې ورتپلو د غندلو په خاطر وي. غیر له دې نه په هر نوم او بهانه چې وي ارزښت نلري که څه هم د دې ویجاړ او شغالي شوي ملک د بانک رییس یې هم مشري په غاړه ولري.

جهادي او د «شمالي ټلوالي» مظاهره کوونکي‌باید هیر نکړي چې د آی‌اس‌آی سره د دوی اړیکو دومره د هغوی مخونه تور کړي دي چې د پاکستان‌خلاف په هیڅ اکتاو ادا نشي پاکیدای.دوی باید لا په دې خوشحاله اوسي چې تر ډیره حده یې د آی‌اس‌آی په زور یوځلې بیا قدرت ترلاسه کړی دی. البته د پاکستان‌ضد اکتونه‌کله کله ضروري دي او دا ډول حرکتونه د بنسټپالو د پیژندل شوو او زړو لارو او طریقو څخه دي.

د هغوی دا عمل به یواځې هغه وخت ریښتني او صادقانه وي چې په لومړۍ درجه کې خپل پخواني کړه‌وړه په کلکه سره وغندي او د خلکو په وړاندې توبه وکړي، د خلکو په ځان او ناموس د تیریکوونکو په صفت محا کمه‌کیدلو ته حاضر شي، د خپلو مقامونو څخه استعفا ورکړي، ټول هغه امکانات او پیسې چې پاکستان‌او جماعت اسلامي ورکړې دي خلکو ته تحویل کړي، عربانو ته د افغاني ښځو په خرڅولو او نورو بې ناموسیانو په خاطر دې سیاف محا کمه‌کړي تر څو یې خلک ومني چې د «شمالي ټلوالي» نور غړي د هغه په اندازه خاین او جنایتکاره ندي. او که داسې وکړي نو دا به د هغوی د سیاسي ځان‌وژنې په معنی وي چې ولس یې په کلکه توګه غوښتونکی دی.

د افغانستان بانک رییس دا کټرانورالحق احدي مشرتوب ددې مظاهرې تر ټولو کرکجن او د شرمه‌ډک اړخ و. دا ننګ او شرم نه یواځې په دې خاطر چې هغه د پاکستان‌د دولت د خیانت په مقابل کې چې بنسټپالي ډلې ټپلې یې روزلې او په افغانستان یې راتپلې، هیڅ دریغ نه درلود بلکه اساساً په دې دلیل چې ښاغلي احدي ددې لپاره چې خپله چوکۍ له لاسه ورنکړي، د «جمعیت» او «مارشال صاحب» او باند په مقابل کې یې په دغه ناوړه او کرکجنه غوړه مالي لاس ووهه. مګر آیا ښاغلي احدي په دې نه پوهیږي چې که چیرې پاکستان‌په افغانستان تیرې کړې وي او یا یې وکړي، د بنسټپالو په ډله کې ودریدل هیڅکله نشي کولای ستاسې وطنپالنه وښایي. تاسې په دغه عمل وښودله چې د «مارشال صاحب» د خادي لوټمارانو لاس پوڅې یاست نه د پاکستان‌خلاف د واقعي غورځنګ لاربنود. غیر له دې بله معنی هم نشي درلودای. که نه ستاسې رهبرۍ‌کولو ته ضرورت څه و؟ آیا «شمالي ټلوالي» بل پښتوژبې‌والا نه درلود؟ یا دا چې سیاف رانغې او تاسې ورته لاښه تابعداره ښکاره شوې؟!

ښاغلي کرزي په درستي سره ستاسې د دغه عمل په خاطرله پاکستان‌څخه عذر وغوښت خو تاسې احدي صاحب لکه د هغه د یو نافرمانه او بې ادبه بچي په شان عمل وکړو. که څه هم له هغه ځایه چې ښاغلي کرزي ددغه مقام څخه ستاسې د لیرې کولو لپاره هیڅ ونکړل،

پاتې په (۱۷) مخ کې

RAWA,P.O.Box 374
Quetta, Pakistan

rawa@rawa.org
www.rawa.org

پیام زن

نشریه جمعیت انقلابی زنان افغانستان
شماره مسلسل ۵۹ عقرب ۱۳۸۲ - اکتوبر ۲۰۰۳

در این شماره:

- د پاکستان د دولت پر ضد د آی‌اس‌آی د چوپړانو مظاهره نشی کولای زمونږ خلک وغولوي ۲
- سکیولاریزم پادزهر بنیادگرایی ۴
- نظر «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» درباره قانون اساسی ۶
- گزارش‌هایی از سرزمین فلکزده و اسیر خاد و خیانت بنیادگرایی ۷
- په عراق کی بی‌له وجهی د مرگ سره مخامخ یو ۱۲
- فدرالیزم تنبان پاره خاینان ملی ۱۳
- داکتر ناصر زرافشان وجدان بیدار ایران ۱۷
- «آفتاب» کی را هدف قرار داد؟ ۱۸
- دستگیر پنجشیری از عضویت در کی‌جی‌بی تا نجاست خوری قانونی ۱۹
- سرپیچی کن! نپذیر! طغیان کن ۲۵
- زرداد بی‌ناموس محاکمه می‌شود، اما خواست مردم ما محاکمه پدر کثیفتر از خودش گلبدین است! ۲۷
- سخنرانی نماینده «راوا» در سمینار معلمان مکاتب «راوا» ۲۸
- چند لگد از «دیده‌بان حقوق بشر» بر پوزه دستگیر پنجشیری ۲۹
- د عربستان، پاکستان او القاعدی مثلث ۳۲
- دکترای افتخاری به «راوا» از سوی پوهنتون «انتورپ» ۳۳
- «پیمان شکنی» امریکا باکرزی ۳۴
- پیام زن و خوانندگان ۳۵
- نمایش عکس‌های «راوا» در هلسنگی و نیویارک ۴۴
- دعوای حقوقی «راوا» با پنتاگون ۴۶
- کرزی ولی د زرمینی د فلم نه یادونه کوی خو د «راوا» څخه نه؟ ۴۷
- داغ ننگ خونین بر عدالت و قضای امریکا ۴۸
- ای کاش پیش از این... (شعر) ۵۲
- گزیده‌ای از پست الکترونیک ما ۵۴
- تایید ادعاهای «راوا» توسط «دیده‌بان حقوق بشر» ۶۱
- بخش‌هایی از سخنرانی نماینده «راوا» در کنفرانس «بنیاد پژوهش‌های زنان ایران» ۶۳
- کدام ملاحظات، دوستان؟ ۶۶
- سی‌آی‌ای، ضیاءالحق و احزاب جهادی ۶۸
- آقای کرزی نترسید! اژدها را هدف قرار دهید نه ماهیان را! ۸۶

سکیولاریزم پادزهر بنیادگرایی

سکیولاریزم هم از آن اصطلاحاتی است که بنیادگرایان همچون جن و بسم‌الله از آن ترسیده، علیه آن عربده کشیده و آن را به عنوان روشی خطرناک ضد دینی و جهت امحای دین تخطئه می‌نمایند. البته بنیادگرایان در هر زمینه‌ای که پای استدلال شان بلنگد، مخالفان را «ملحد» خوانده و تهدید و ترور می‌کنند. اما تروریستان مذهبی بیشتر از هر گرایش سیاسی دیگر حق دارند نسبت به سکیولاریزم خصومت ورزند، کف بر دهان آورند و زندان و شکنجه و مرگ را سزای طرفداران آن بدانند زیرا سکیولاریزم رژیمی دموکراتیک و مردمی، بنیادگرایان را از صفحه جامعه کاملاً دور می‌اندازد.

سکیولاریزم٭ چیست؟

اصل و روشی دایر بر شناختن دین به مثابه امری شخصی و زیست باهمی ادیان و فرهنگ‌های گوناگون و عدم دخالت دین در وظایف دولت بخصوص در زمینه معارف. به عبارت دیگر جدا بودن امور دینی از سیاست یعنی فعالیت احزاب و گروه‌های اجتماعی در ارتباط با قدرت دولتی.

سکیولاریزم طرفدار برابری ادیان و مذاهب در قوانین بوده و بدینترتیب تفوق دین اکثریت را بر سایر ادیان یا مذاهب و انفاذ قوانین تبعیض‌آمیز نسبت به پیروان آنها را اجازه نمی‌دهد.

پروفیسر پیترگی Peter Gay مورخ و فیلسوف نامدار امریکایی در پاسخ به آنانی که برتری طلب اند چون دین شان را حقیقت مطلق می‌پندارند، می‌نویسد:

«از آنجایی که بشر همه از درک اسرار غایی کاینات به طرزی نومیدانه عاجز است، پس حد اعلای بهیمت و جهالت خواهد بود که کسانی که عقیده‌ای مغایر عقیده مسلط دارند احساس محدودیت کنند چه رسد به آنکه مورد آزار و اذیت قرار گیرند.»

برتری طلبان دینی با آن ادعا در واقع از موضع قدرت حرف زده و منطقاً به پیروان سایر ادیان در اکثریت نیز حق می‌دهند تا نسبت به دگراندیشان، محدودیت و آزار و اذیت روا دارند.

به قول یک محقق پاکستانی اگر معتقد باشید که اسلام در پاکستان باید از امتیاز برخوردار باشد و ادیان دیگر ادیان درجه دو انگاشته شوند، پذیرفته اید که درکشورهایی که جمعیت مسلمانش در اکثریت نیست به مسلمانان برخورد نابرابر صورت گیرد.

منشاء سکیولاریزم

جامعه شناسان زیادی «معاهده صلح وستفالیه»٭٭ را سرآغاز جنبش سکیولاریستی در غرب به حساب می‌آورند. در نتیجه این معاهده کلیسا و دولت از هم مجزا شدند و فرد می توانست مذهبش را در سرزمین معین‌اش انتخاب کند.

اما از دیدی دیگر، جریان جداسازی دین از دولت دیرینه‌ای بسیار پیشتر از ۱۶۴۶ دارد. در قرون وسطا کلیسا مرکز قدرت و فساد بود. روحانیون کلیسا به بهای فقر و محرومیت اکثریت جامعه، ثروت را در دست داشتند. این وضع موجب شد که در اواخر قرون وسطا توده‌ها علیه قدرت کلیسا و روحانیون به پا خیزند. فلاسفه و دانشمندان کتاب انجیل را با دیدی انتقادی و جدا از تفسیرهای روحانیون خواندند. جنگ بزرگ ضد کلیسای کاتولیک و ضد فئودالیزم بسیاری کشورهای اروپایی را فرا گرفت. خسته از جنگ‌های فرقه‌ای مذهبی و قومی، قدرت پاپ و حقوق خداگونه‌ی شاه، جوامع غربی آغاز کردند به غیر دینی کردن دولت و به تدریج دولت‌های متعدد سکیولار در غرب ظهور نمودند. تکامل و نشر علم و بینش علمی نیز که به تحجر فکری و خشک‌اندیشی ضربه زد به تکوین و تقویت فرهنگ سکیولار مدد رسانید.

از عصر روشنگری به بعد و در راستای درهم شکسته شدن ساخت‌های خودکامه‌ی اجتماعی و سیاسی، همانطوریکه ضوابط دموکراسی خود را تثبیت می‌کردند، سکیولاریزم نیز موقعیتش را به مثابه فلسفه سیاسی در غرب تحکیم می‌بخشید.

اصغرعلی انجنیر و اودی مهتا از برجسته‌ترین محققان تاریخ ادیان در هند در کتاب شان «سکیولاریزم دولتی و دین ـ تجربه غرب و هند» می‌نویسند: «بدینترتیب سکیولار شدن جامعه مدنی و حکومت عبارت بود از حاصل عوامل بیشمار نظیر اکتشافات علمی و پیشرفت‌های تکنولوژیک که در شیوه تولید در زراعت و صنعت انقلابی پدید آورد... سه جزء متشکله اساسی سکیولاریزه شدن را بطور کلی می توان چنین جمع بست (الف) مدرنیزه شدن کاپیتالیستی (ب) ارزش‌های روشنگرانه، هومانیزم و عقل‌گرایی و (ج) رهایی دهقانان.»

٭ـ در بعضی منابع ایرانی معادل فارسی سکیولاریزم با توجه به دو معنی لغوی آن، تفکر گیتیانه، غیر مذهب گرایی، عرف گرایی، دنیا گرایی، دنیا مداری، جداسازی دین و دنیا و... آورده شده که چون دقیقاً رساننده‌ی فشرده‌ی معنی و مضمون این اصطلاح نیستند و رواج نیافته اند، کاربرد همان سکیولاریزم را ترجیح دادیم.

٭٭ـ «معاهده صلح وستفالیه» در ۱۶۴۶ به خونین‌ترین جنگ‌هایی که تا آنزمان اروپا به خود دیده بود (جنگ‌های سی ساله آلمان و جنگ‌های هشتاد ساله بین اسپانیایی‌ها و هالندی‌ها) و نزاع طولانی بین نیروهای پروتستانت و کاتولیک پایان بخشید؛ حقوق کالونیست‌ها به رسمیت شناخته شد؛ دولت‌های مستقل با ملت‌های واحد پدید آمدند.

و آنگاه که مردمان جوامع مختلف با داشتن ادیان و مذاهب و عقاید کاملاً مختلف مجبور به زندگی مشترک شدند مسئله چگونگی برخورد به جماعت‌های متعلق به ادیان دیگر به مسئله‌ای حاد، پیچیده و دشوار بدل شد. ازینرو سکیولاریزم به صورت ضرورتی حیاتی جهت تأمین صلح و آرامش داخلی در جوامع درآمد.

کاهش قدرت کلیسا به رشد و تکامل فرهنگ سکیولاریستی وعلم کمک کرد. البته رهبران کلیسا و فرقه‌های مذهبی هم به خاطر تداوم کنترول شان بر مسیحیان به جستجوی راه‌های جدید منجمله مدرنیزه ساختن احکام جامد و انطباق آنها با «روحیه عصر و زمان» بر آمدند. کلیسا در غرب می‌خواهد خود را با قوانین سکیولاریستی دمساز نماید. پاپ جان پال دوم از ستم‌کاری و بدرفتاری کلیسا در گذشته‌ها علیه دانشمندان و جنبش‌های آزادی طلبانه عذرخواهی کرد.

رژیم ایران هم پس از مرگ خمینی، فتوای ترور سلمان رشدی را ملغی اعلام نمود اما با توجه به جنایتکاری‌های رژیم در داخل ایران، هیچکس آن را جدی نگرفت و سلمان رشدی هم از اختفا نبرآمد.

چرا بنیادگرایان از شنیدن نام سکیولاریزم به تب لرزه مرگ می‌افتند؟

زیرا:

۱) به خاطر ماهیت میهنفروشانه، جنایت پیشه، ضد ملی شدیداً فاسد از نظر اخلاقی و سیاسی، زن‌ستیزانه، ضد علم و پیشرفت، و تاریخ مملو از قساوت و وحشت بین مردم جای پا ندارند و تنها با وسیله قرار دادن دین و با هزار نیرنگ برانگیختن احساسات دینی مردم به اضافه تهدید و تفنگ، می‌خواهند خود را بر آنان تحمیل کنند، در حالیکه سکیولاریزم مانع بند بازی و عوامفریبی آنان با حربه دین می‌شود.

۲) با استقرار سکیولاریزم، برای ملا و مولوی و طالب وکلیه مدرسه‌ای ها نقش دیگری در جامعه باقی نمی‌ماند جز عودت به جایی که از آن آمده بودند: گوشه مسجد و به وظایف قدیمی شان (انجام امور مذهبی در مراسم شادی و سوگواری مردم) رسیدن.

۳) چون احزاب بنیادگرا فاقد برنامه‌ای عملی اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی برای مردم اند، با قدغن شدن استفاده از دین برای مقاصد سیاسی، زیر پای خود را خالی خواهند یافت.

۴) در کشوری که قانون اساسی آن پاسدار سکیولاریزم بوده و سکیولاریزم در جامعه نهادینه شده، احزاب بنیادگرا ممکن نیست آرای قابل توجهی را در انتخابات به دست آرند. اما اگر به فرض در شرایطی معین و استثنایی به قدرت برسند برای ادامه حکومت شان راهی ندارند جز زیرپا کردن قانون اساسی سکیولاریستی و توسل به ترور و تفنگ.☆

با آنچه گفتیم می توان نتیجه گرفت که بنیادگرایان باید از سکیولاریزم وحشت کنند و این وحشت شان موجب می‌شود تا برضد طرفداران سکیولاریزم از دست یازیدن به هیچ لومپنیزم و توطئه گری و تروریزمی دریغ نه ورزند.

سوءاستفاده از دین

در کشورهایی که مدعی برقرار بودن دموکراسی سکیولاریستی اند، استفاده از دین به هر نام و بهانه‌ای غیر مجاز است.☆☆ اما در کشورهایی با دموکراسی کاذب سوءاستفاده از دین و مذهب امری رایج بوده و جزء انفکاک ناپذیر رژیم‌های ضد مردمی به حساب می‌رود. در مواردی هم دولت‌ها به خاطر جلوگیری از سقوط خود آتش جنگ‌های دینی و مذهبی را شعله‌ور می‌سازند.

در پاکستان ایوب خان از اسلام در جنگ ۱۹۶۵ با هند استفاده جست؛ ذوالفقار علی‌بوتو به جای سرکوب بنیادگرایان، دولت را

بقیه در صفحه (۷۰)

☆- وضع جاری در ایران از جهت دیگری نمونه است. رژیم ایران به منظور تداوم سلطه‌اش، خاتمی را پیش انداخت تا با اکت‌های دموکراسی، رژیم دین‌سالار خونریز به سرکردگی خامنه‌ای را از فرو ریختن در آتش خشم مردم ایران برهاند. ولی از آنجایی که در این کشور دین از دولت جدا نشد و قدرت کماکان در انحصار آخوندهای جنایتکار باقی ماند، ماسک «دموکراسی» ولایت فقیه نیز پاره شد و اکنون جنبش محصلان آگاه و قهرمان ایران به درستی شعار سرنگونی خاتمی را هم سر می‌دهند.

☆☆- جورج بوش از معدود روسای جمهور امریکاست که مخصوصاً پس از ۱۱ سپتامبر به لحن گفتارش صبغه دینی می‌بخشد که به این خاطر هم مورد انتقاد واقع شده است. او در این کار تا جایی پیش رفت که در سفرش به چین از مردم آن کشور خواست تا بر دیانت اصرار ورزند! درست همانطوریکه خمینی از گورباچف خواست تا به دین اسلام بگراید! همچنین به یاد داریم که وقتی امریکا افغانستان را بمباران می‌کرد تا جنایتکاران «ائتلاف شمال» را رویکار آورد، سفیر امریکا در پاکستان به عنوان «همبستگی» با مردم ما در ماه رمضان روزه می‌گرفت که طبعاً تمسخر مردم ما را به دنبال داشت.

و در «پیوند» شماره ۶۵ می‌خوانیم: «صدام حسین، در مدت سه سال، قرآنی را با خون خود نوشته است. تحول او از یک بعثی متعصب به "مسلمان دو آتشه" همانند تحول جورج دبلیو بوش از یک معتاد به الکل، به مرد خداست که به قول رهبر جمهوریخواهان در مجلس امریکا، "خداوند بوش را در کاخ سفید قرار داده است تا جهان را به صراط مستقیمی بیاورد که انجیل می‌نمایاند."»

ولی این سوءاستفاده‌های عوامفریبانه از دین نه صدام حسین جلاد را توانست از سرنگونی نجات دهد و نه بوش را از متهم شدن به جنگ افروزی در دنیا و دروغگویی به مردم امریکا.

نظر «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» درباره قانون اساسی

قانون اساسی، انتخابات، پارلمان و... کلمات ظاهراً زیبایی اند و درگوش بسیاری مردم دنیا طنین خوش دارند و امید آنان را به آینده‌ای بهتر تجسم می‌بخشند.

اما مردم رنجدیده افغانستان در حال حاضر نمی‌توانند نسبت به آینده‌ای سیاسی استوار بر قانون اساسی خوشبینی‌ای به خود راه دهند زیرا:

اولاً بعد از سقوط رژیم وحشی طالبان، قدرت در دست «ائتلاف شمال» یعنی کسانی قرار گرفت که کارنامه شان مخصوصاً طی سال‌های ۹۲ ـ ۹۶ به مراتب خونبارتر و ضدانسانی‌تر از طالبان است.

ثانیاً این که قانون اساسی از سوی کسانی تدوین شده است که نه معتقد به ارزش‌های بنیادی دموکراسی و در قدم اول سکیولاریزم اند و نه در گذشته برای استقرار دموکراسی در افغانستان مبارزه و تلاشی داشته اند. از جانب دیگر این افراد ـ به فرض حسن نیت داشتن ـ تحت نظر مستقیم گردانندگان «ائتلاف شمال» کار کرده اند.

تا زمانی که سایه سیاه ترور بنیادگرایی از افغانستان رخت برنبسته است، هیچ قانون اساسی، هیچ انتخابات و در واقع هیچ اقدامی مهم نمی‌تواند در جهت اعمار مجدد و بهبود زخم‌ها و زندگانی مردم سیر کند. در شرایط کنونی ولو هم قانون اساسی‌ای حاوی ارزش‌های دموکراتیک تصویب شود، نخواهد توانست نقشی در تغییر مثبت وضع درهم ریخته کشور و فقر و نابسامانی ایفا کند زیرا ضامن اجرای مواد قانون اساسی نه نهادهای دموکراتیک بلکه بنیادگرایانی خواهند بود که لکه‌های خون و جنایت در آستین دارند.

تا زمانی که سران «ائتلاف شمال» بر قدرت اند، قانون اساسی سند بی‌ارزشی در دست شان خواهد بود که هر وقت لازم ببینند آن را کاغذ تشناب خود می‌سازند.

در دنیای امروز حتی رژیم‌های مبتنی بر فاشیزم مذهبی نظیر رژیم ایران هم نمی‌خواهند قانون اساسی‌ای داشته باشند فاقد برخی مواد عام دموکراتیک. اما این حریر نازک «دموکراتیک» بروی قانون اساسی هرگز قادر نیست واقعیت ضد انسانی و خونبار رژیم‌ها را بپوشاند. جنایتکاران «ائتلاف شمال» نیز با قانون اساسی اعمال شان را لباس «قانون اساسی» خواهند پوشانید و بدینترتیب به هدف تداوم سلطه ننگین خود نایل خواهند شد.

> زمانی دیکتاتور بنیادگرای پاکستان جنرال ضیاالحق گفت که قانون اساسی در دست وی ورق پاره‌ای بیش نیست که هر وقت بخواهد آن را پاره می‌کند.
> و خون ضیاءالحق است که در رگ‌های دژخیمان «ائتلاف شمال» و طالبان جریان دارد.

چنانچه دموکراسی بدون سکیولاریزم ناکامل یا بی معنی خواهد بود، قانون اساسی هم نمی‌تواند واقعاً دموکراتیک خوانده شود اگر ضیانت سکیولاریزم در آن منظور نشده باشد. بنیادگرایان سکیولاریزم را ضد اسلامی وانمود ساخته و به شدت با آن مخالفت می‌ورزند. در حالی که تاریخ و واقعیات در کشورهای بیشماری ثابت می‌نماید که سکیولاریزم دین را نفی نمی‌کند بلکه سوءاستفاده از آن را به هیچ نام و بهانه‌ای اجازه نمی‌دهد. در غرب سوءاستفاده از دین به خاطر مقاصد سیاسی حرکتی ضد قانون اساسی است.

جدایی دین از سیاست و دولت هیچگاه موجب تضعیف دین در غرب نشده است. آنقدر که در کشورهای سکیولار غربی در کنار مسیحیت به مثابه دین اکثریت مردم، به سایر ادیان احترام گذارده می‌شود هرگز در کشورهای اسلامی نظیر ندارد. بنیادگرایان با سکیولاریزم خصومت می‌ورزند چون این رکن لاینفک دموکراسی راه رشد و به قدرت رسیدن آنان را از طرق قانونی ناممکن می‌سازد.

کسانی که می‌گویند در افغانستان شرایط هنوز برای استقرار سکیولاریزم آماده نیست، آگاهانه یا ناآگاهانه می‌خواهند تداوم حاکمیت و یا راه به صحنه آمدن بنیادگرایان تروریست قانوناً باز باشد.

اگر قانون اساسی جدید سکیولاریستی نباشد ـ که نیست ـ هیچ برتری‌ای ماهوی نسبت به قانون اساسی ۱۹۶۴ نخواهد داشت.

درد افغانستانِ طالب‌زا و «ائتلاف شمال»‌زا فقدان قانون اساسی و دموکراسی بطور کلی نه بلکه فقدان قانون اساسی و دموکراسی مبتنی بر ارزش بزرگ سکیولاریستی می‌باشد. و تا هنگامی که گلیم فاشیست‌های مذهبی از این کشور برچیده نشده است مردم ما کماکان ضربت این کمبود را خواهند کشید و جامعه جهانی هم از شرارت‌های تروریستی بنیادگرایان در امان نخواهند بود.

باقی حرف‌ها در مورد قانون اساسی در درجه دوم اهمیت قرار دارند. ■

این مطلب قبلاً در «اخبار کابل» شماره ۹، جون ۲۰۰۳ با حذف یک پراگراف و چند غلط املایی و انشایی انتشار یافته بود.

گزارش‌هایی از سرزمین فلکزده و اسیر خاد و خیانت بنیادگرایی

اتفاقاً تمام گزارش‌های این شماره نیز تف و نفرینی ابدیست به دستگیرپنجشیری و همفکرانش

تخار

شریف

گذشته و حال یک میهنفروش

اکرم «کارگر» از ولسوالی چاه‌آب ولایت تخاراست. وی در گذشته عضو فعال گروه «کار» و در زمان تجاوز روس‌ها والی تخار بود. مردم تخار از وی نفرت عمیق بر دل داشته و دارند. خوب بیاد دارم که در عید ۱۳۵۹ زمانی که وی بر منبر بالا شد تا سخنرانی کند همه مردم به رسم اعتراض مسجد را ترک گفتند. برادر وی اعظم «کارگر» نام دارد که مانند خودش مزدور روس بوده و داماد دستگیر پنجشیری می‌باشد.

بعد از سقوط رژیم دست‌نشانده، اکرم و برادرش از طریق دستگیر پنجشیری با احمدشاه‌مسعود رابطه برقرار می‌نمایند و عضو شورای نظار می‌شوند.

زمانی که شورای نظار در تخار حکومت می‌کرد، اکرم مشاور قومندانان مسعود در تخریب و غارت آثار تاریخی بود. مخصوصاً در تخریب و بربادی قلعه زیبای آی‌خانم نقش برجسته‌ای داشته و از این طریق ثروت فراوانی بدست آورد.

اکرم «کارگر» گاهی با آقای کرزی دید و وادید می‌کند اما اکثراً با فهیم، داکترعبداله و نعمت‌اله شهرانی در رابطه است.

تیمور

جنایتکاران جنگ‌سالار و هروئین

در ولسوالی رستاق اخیراً دو پایه ماشین تولید هروئین شروع به کار نموده است. یکی از ماشین‌ها مربوط پیرم‌قل است که سرپرستی آن را خسر وی عین‌الدین به عهده دارد. از طریق دستگاه متذکره که در قریه باغ‌حصار موقعیت دارد پول بیشماری به جیب پیرم‌قل سرازیر می‌شود. ماشین دومی از معاون او سبی‌قل می‌باشد. این دستگاه در قریه‌ای بنام آب‌آسیابها فعال می‌باشد. قابل یادآوریست که سبی‌قل برعلاوه معاونیت پیرم‌قل، به حیث قومندان فرقه تخار نیز ایفای وظیفه می‌نماید.

دزدی در تخار

روز چهارشنبه ۲۲ اسد ۱۳۸۲ در بازار خواجه‌بهاوالدین دو نفر ناشناس از دکان صرافی در چوک بازار صد دالر را به افغانی تبدیل نموده و به اجازه صراف در دکان وی تربوزی را توته کرده و به صرافان هم که دو نفر بودند تعارف می‌نمایند. تربوز که با دوا آلوده بود بعد از چند دقیقه صرافان مذکور را بیهوش می‌سازد. دزدان تمام پول‌ها راکه شامل ۳۲۰۰۰ دالر امریکایی، ۴ لک افغانی و مقدار زیادی تومان ایران و ریال عربی بود، به سرقت می‌برند.

ف. وطندوست

از جنایتکاری‌های مولوی‌سیداکبر رییس محاکم تالقان

یک گروپ از دزدان برهنه که افراد مربوط تفنگداران و قومندانان می‌باشند از طرف شب به خانه‌های مردم غرض اختطاف دختران و یا هم سرقت اموال و دارایی‌های شان داخل می‌گردند. این دزدان رعب و وحشت زیادی را میان شهریان تالقان خلق کرده اند ولی با وجود تقاضاهای مکرر اهالی از مقامات امنیتی، هیچ اقدامی در زمینه صورت نگرفت.

حوالی ساعت دو شب ۲۳ سرطان ۱۳۸۲ یک گروپ پنج نفره از این جنایتکاران به منزل انجنیر محمدصالح واقع گذر حاجی‌ملاعبدالغفور وارد شدند. که در نتیجه‌ی جنگ بین طرفین، فردی از گروپ دزدان بنام حبیب‌اله ولد نیک‌محمد که کاملاً عریان و تمام بدنش چرب بود، زخمی و توسط صاحب خانه اسیر می‌گردد. انجنیر صالح او را همان شب تسلیم مقامات امنیتی می‌نماید. بنابر

اعترافات او تعداد اعضای باندش به ۲۵ نفر می‌رسد که تا حال برای دستگیری شان از طرف دولت هیچ اقدامی صورت نگرفته است. حبیب‌اله بنابر اعتراف خودش، تریشرکار (خرمن کوب) قاضی مفرد رییس محکمه شهر تالقان می‌باشد. مدیر جنایی قومندانی امنیه تخار به روز ۲۳ سرطان به تلویزیون تالقان گفت که حبیب‌اله سه مرتبه دیگر هم دستگیر گردیده که یک مرتبه آن به جرم تجاوز به یک دختر معصوم بود دختری که پدرش او را به قتل می‌رساند چراکه به گفته پدرش دیگر آبرویش ریخته بود. مدیر جنایی نتوانست منکر شود که دوسیه بعد از تحقیق تکمیل و به محکمه سپرده شد ولی از طرف مولوی سیداکبر رییس محاکم ولایت تخار محکوم برائت یافت. مولوی سیداکبر از بنیادگرایان جنایت پیشه بوده که امر اعدام اکثر بیگناهان را صادر می‌کند.

حال انجنیر صالح با پسران خود همه شب تا صبح از ترس باند جنایتکاران پهره می‌نماید. و همه می‌دانند که چون حبیب‌اله جنایتکار بی‌ناموس از افراد خود جنگ‌سالاران است بنابرین برای بار چهارم رها خواهد شد.

م. جان آقا

عین‌الدین - تخار

بی‌شرافتی و جنایت قومندان موسی

در میزان ۱۳۸۱ قومندان موسی یکی از سرگروپان و از جمله اقارب نزدیک مطلب‌بیگ قومندان امنیه تخار، اطلاع حاصل می‌نماید که در ناحیه گولایی باغ ذخیره تالقان در منزل عبدالستار چند میل سلاح موجود است. قومندان موسی با چند نفر مسلح به منزل عبدالستار می‌رود. خانم عبدالستار به نام ارغوان دختر حاجی‌قربان که جوان و مقبول است به قومندان موسی می‌گوید شوهرش به بازار رفته است و صبر کنند تا بیاید. قومندان موسی قبول نکرده و به زور وارد خانه می‌شود. ارغوان از ترس این که مبادا مورد تجاوز قرار گیرد داخل اتاقی شده و در آن را از درون می‌بندد. موسی می‌خواهد از کلکین وارد اتاق شود که درین اثنا ارغوان دست به اسلحه می‌برد ولی قومندان موسی پیشی گرفته و با مرمی قلب ارغوان را نشانه گرفته و او جان می‌دهد. این حادثه بین مردم منطقه پخش می‌گردد ولی قومندان موسی مثل این که هیچ واقعه‌ای رخ نداده باشد تا هنوز آزاد در شهر تالقان گشت وگذار می‌نماید.

مطلب‌بیگ بدمعاش و قاچاقبر قومندان امنیه تخار!

در اسد سال جاری از موتر پلیس مطلب‌بیگ قومندان امنیه تخار در مسیر راه سالنگ مقدار زیادی هروئین و تریاک توسط قوای آیساف مصادره گردید. موتر و دریور آن رحیم‌اله در ریاست جنایی کابل تحت توقیف قرار دارد. معاون قومندان مطلب‌بیگ به نام حاجی قدیرقل ظاهراً از محل واقعه فرار نموده است.

قومندان مطلب‌بیگ به علت بدنامی‌های مکرر و سفرهای خودسرانه به خارج و بی‌اعتنایی‌اش به اوامر دولت از وظیفه خود سبکدوش گردیده و به جایش شخص دیگری به نام خلیل از غزنی مقرر شد و از رادیو هم رسماً اعلان گردید. بعد از اعلان رادیو، قومندانان و افراد مطلب‌بیگ می‌خواهند دست به بغاوت بزنند و برای حل مسئله بالاخره تعدادی از قومندانان جهادی به کابل خواسته می‌شوند. اما آنان حاضر نمی‌شوند با هلیکوپتر دولتی عازم کابل شوند. کرزی هم به اثر فشارهای مختلف می‌خواهد مطلب‌بیگ را دوباره به قومندانی امنیه تخار تعیین نماید ولی گویا وزیر داخله تهدید نموده که اگر او دوباره به قومندانی مقرر شود او از پست وزارت استعفا خواهد داد.

ن. م.

از جنایت پیشگی‌های مامورحسن و اقاربش

مامورحسن یکی از بقایای جنایتکاران و تروریستان حزب خاین گلبدین می‌باشد. وی که از دشت‌قلعه تخار است از آوان جوانی در بداخلاقی و رهزنی شهرت داشت. مامورحسن بعد از ختم لیسه زراعت هلمند وارد پوهنځی زراعت کابل گردید و در آن جا توسط انجنیرنبی به حزب گلبدین جذب شد. بعد از سپری کردن سمستر اول پوهنتون مصروف فراگیری تعلیمات نظامی توسط چند تروریست عرب در والسوالی رستاق ولایت تخار شد. با شروع جنگ مقاومت ضد روسی مامورحسن با همدست خود آمرعباس به ترور افراد آزادیخواه و ملی شروع کردند. از جمله آن افراد می‌توان از حاجی شمس‌الدین و ایی‌چه از قریه باغیایان، جوره از خملان، ارباب محمدنظر از آیخانم، محمدابراهیم از خملان و... نام برد.

بعد از به قدرت رسیدن جهادی‌ها در ۱۳۷۱ مامورحسن درنده در دشت‌قلعه زمام را بدست گرفت و فرمان حفر شهرک باستانی آیخانم را داد. آثار باستانی که از آیخانم توسط این جنایت پیشه به سرقت رفته شامل مجسمه‌های طلایی، نقره‌ای، پلاتینی و لاجوردی می‌باشد. وی

بیشمار سکه‌های قدیمی را به قاچاقچیان داخلی و خارجی به فروش رسانیده و قرار معلوم تا هنوز هم تعداد زیادی از این آثار باستانی نزدش موجود است منجمله یک کمربند طلایی با هفت پیکره که چندی قبل بهای آن را پنج ملیون دالر امریکایی گذاشته بود.

بندر آیخانم نیز یکی از منابع عایداتی مامورحسن است. برادرزاده‌اش رییس نعمت که قوماندان کندک سرحدی می‌باشد در طول هر هفته حداقل پنجاه کیلوگرام موادمخدر به آن طرف مرز انتقال می‌دهد و نیز ۲۰ فیصد مواد مؤسسات خیریه از آن رییس نعمت می‌شود.

در خزان سال ۱۳۸۰ روسیه به وزارت دفاع ملی کمک‌هایی نمود که بیشترین آن توسط آمرعباس به هدایت مامورحسن به ولسوالی دشت‌قلعه انتقال داده شد. این مواد شامل خیمه، چپرکت، کمپل، هزارها بوجی شکر و سایر مواد غذایی و تجهیزات زمستانی بود که اکثراً در بازار به فروش رسید و در خانه‌های شان از آن‌ها استفاده شد. همچنین چهارهزار کارتن روغن از کمک ایران، توسط قیام داماد مامورحسن سرقت شد.

کانال آبرسانی ولسوالی دشت‌قلعه برای مامورحسن حیثیت گاو شیری را دارد. در زمان ربانی مبلغ ۵۰۰۰لک افغانی برای اعمار این کانال منظور شد که همه توسط او و اطرافیانش حیف و میل گردید. به تعداد ۲۰۰۰ خریطه سمنت کمک دوستم توسط امان‌دستی در کندز به فروش رسید.

یک بار غرض خریداری بلدوزر و سایر وسایل مبلغ ۵۰۰۰۰لک افغانی از مردم جمعآوری گردید که همه صرف عیاشی مامورحسن شد. در خزان ۱۳۸۱ مؤسسه «شیلترنو» مسئولیت پاکسازی کانال را به عهده گرفت که برای هر کارگر دو سیر گندم در نظر گرفته بودند. مامورحسن و آمرعباس فی سیر گندم هر کارگر را برای خود اختصاص دادند.

مامورحسن پوسته‌ای در کنار دریای کوکچه دارد که از انتقال یک کیلوگرام هروئین هزار دالر امریکایی محصول اخذ می‌نماید اما به آن هم اکتفا نکرده و توسط سیدصادق نام پوسته‌ای در قریه لایقی ولسوالی دشت‌قلعه ایجاد کرده که در هفته ده‌هزار دالر از این گمرک موادمخدر عاید دارند.

خالداربای برادر بزرگ مامورحسن در جنایت و دزدی کمتر از خودش نیست. نامبرده ۲۰۰ جریب زمین و تقریباً نصف شهر دشت‌قلعه را بزور برای خود قبضه نموده است.

قوماندان قاسم برادرزاده مامورحسن که در قریه نوآباد ولسوالی دشت‌قلعه حکمروایی دارد، دو موتر گندم مربوط هلال‌احمر را سرقت کرد. وی دختر حاجی عبدالرحمن را جبراً توسط شوهرش طلاق نمود و به نکاح خود در آورد.

مامورحسن می‌خواست با دختری که مربوط ملیت پشتون بود ازدواج اجباری نماید. اما دختر بعد از نامزدی با خانواده‌اش به خارج کشور فرار نمودند. بعداً مامورحسن با دختر یک تن از اهالی شکشکول که فقط ۱۵ سال عمر داشت ازدواج کرد.

مامورحسن فعلاً مانند برادران خود فهیم، قانونی، عبداله و... مصروف دزدی رسمی و غصب املاک رهایشی در ولایت تخار می‌باشد.

سلیم

شورای نظار غدار و تفرقه‌افگن

قریه چنزیی که در سمت غرب تخار و در جوار سرک قیر قرار دارد، در جریان جنگ‌های طالبان و شورای نظار مشکلات و خسارات جبران ناپذیری را متحمل گردیده است. بعد از اینکه دولت ربانی در جنگ منطقه بنگی شکست می‌خورد در هنگام عقب‌نشینی یک عده از افراد دولت در منطقه چنزیی کشته می‌شوند. ولی یک روز بعد جمعیت حملات شدید خود را به قریه آغاز نموده و از هیچ نوع جنایت و تجاوز دریغ نکردند. شورای نظار بخاطر تشدید تفرقه بین ملیت‌های پشتون و ازبک تخار، یکعده افرادش را وظیفه داد تا سر و بینی و گوش اجسادی را که یک روز قبل در منطقه چنزیی مانده بود بریده و یا هم با چاقو شقه شقه نمایند تا به مردم تخار که عمدتاً از ملیت ازبک هستند وانمود کنند که گویا این عمل حیوانی کار پشتون‌های

عکس از «پیام زن»

گوشه‌ای از قریه چنزیی که در سگ‌جنگی بین شورای نظار و طالبان به ویرانه بدل شد.

چنزیی است. زمانی که این اجساد گوش و بینی بریده را به شفاخانه تخار انتقال و به مردم نشان دادند احساسات مردم به جوش آمده و هزاران نفر خواستار سلاح و جنگ گردیدند. اما داکتران و مردم با معاینه اجساد متوجه گردیدند که این حالت یکی دو روز بعد به سر مرده‌ها آمده چراکه در جای چاقو اثری از خونریزی دیده نمی‌شود. آن وقت مردم تخار به واقعیت قضیه پی بردند.

در حالیکه به گفته شورای نظار و ستمی‌ها اهالی منطقه دوهزار خانه‌ای چنزیی را «با یک چپلی و چادر» ترک نمودند مردم کاروانی از وحشیان جهادی را دیدند که با مال و دارایی چپاول شده به سوی تخار در حرکت بودند. دزدان جهادی حتی از بردن سقف خانه و سر طاق مسجد هم دریغ نکردند.

عین‌الدین

از قهرمانی‌های «قهرمان ملی»

به تاریخ ۱۸ سنبله ۱۳۸۲، سالروز مرگ مسعود طی محفلی در شهر تالقان برگزار گردید. تعدادی خاطرات خود را از «قهرمان ملی» بیان می‌کردند. جنرال عبدالصمد رییس ارکان مشهور به «کل صمد» در مورد شخصیت مسعود سخنانی داشت و در ضمن خاطره‌ای از مسعود را چنین بیان نمود:

«در ولسوالی خواجه‌غار تخار جنگ سختی با طالبان داشتیم که چند روز دوام کرد. از جانب قریه قندهاری‌ها (این یگانه قریه پشتون‌نشین در ولسوالی خواجه‌غار است که به طرف شرق شهر نزدیک دریای کوکچه موقعیت دارد.) هیچ پیشروی نداشتیم و با مقاومت شدیدی روبرو بودیم. آمر صاحب من و قومندان سبی‌قل را نزد خود خواست و هدایت داد که از طرف شب با چند بلدوزر و تانک برویم و قریه مذکور را به جز از مسجد آن هموار نماییم.... ما هم طبق دستور آمر صاحب قریه مذکور را ویران کردیم و نزدیکی صبح بود که شخص مسعود در صحنه پیدا شد و از منطقه‌ای تخریب شده دیدن نمود و با تبسم گفت که حالا ما پیروز شدیم. این نبوغ جنگی قهرمان ملی هرگز از یادم نمی‌رود...»

این حرف‌ها را عبدالصمد در میان چندین هزار نفر در شهر تالقان اظهار نمود که از طریق تلویزیون تخار هم پخش می‌شد.

سرقت والی و رییس معارف تخار

به مناسبت تجلیل از روز معلم «ان‌جی‌او»ی در شهر تالقان برای یکصدوپنجاه معلم لیسه ابوعثمان دریشی، ترموز چای و کمپل به طور تحفه اهدا کرد. سیداحمد رییس معارف تخار این اجناس را در تحویلخانه قفل زده که گویا بعداً به معلمان توزیع می‌گردد. اما اجناس به بازار انتقال یافته و به فروش می‌رسند. زمانی که معلمان از موضوع آگاه می‌شوند به رسم اعتراض در مکتب دریشی نمی‌پوشند. اداره علت را از آنان می‌پرسد و معلمان در جواب می‌گویند: «شما دریشی‌های ما را بدهید تا ما آنها را بپوشیم.»

● در اوایل اسد سال جاری در جریان تعطیل مکاتب، معاش سه ماهه معلمان ولایت تخار از کابل آورده شد اما برای معلمان دو ماه آن تأدیه گردید. معلمان اطلاع یافتند که یک ماهه معاش آنان توسط والی تخار و رییس معارف دزدیده شده است. همه خشمگین شده و به دفتر والی هجوم بردند و خواهان معاش سه ماهه شان شدند که در نتیجه والی مجبور شد یک ماه معاش دیگر را هم بپردازد. اما در ولسوالی‌ها عموماً فقط معاش دو ماهه به معلمان و دیگر منسوبین مکاتب داده شد و یک ماهه معاش آنان به جیب والی و رییس معارف رفت.

کابل

م. الف.

«دیگر از این سگ‌ها نمی‌ترسم»

روزی با تکسی‌رانی به طرف خانه روان بودم. او در حالیکه با انگشت اشاره می‌نمود گفت:

«امروز این جاده را که خود همین جنایتکاران شورای نظار ویران کرده بودند "جاده مسعود بزرگ" نام نهاده اند. اینان از عملکرد خود اصلاً شرم ندارند، مردم با چشم حقارت و نیشخند به اینان می‌نگرند و کسی پیدا نشد تا حساب این جنایتکاران را در دست شان بدهد. بخصوص گلبدین، مسعود، سیاف، مزاری و دوستم را وجب وجب خاک ما نخواهند بخشید و به دار مرگ خواهند زد.»

وقتی پرسیدم: «چطور تو در عالم ناشناسی با این صراحت گپ می‌زنی؟»

گفت: «درد از حد گذشته و نفرت ما به اندازه‌ای است که قابل تحمل نیست. تقریباً هر وقتی که یک نفر در تکسی بالا می‌شود بی‌اختیار می‌خواهم علیه این سگان و اعمال شان با او درد دل کنم.

راستی چندی قبل دو نفر ناشناس مثل شما ـ ولی دور از شما ـ با من همراه شدند. در راه باز طبق معمول از جنایات سران جهادی و بعد دو دشنام و ویرانی کابل و از همین حرف‌ها بسیار رد و بدل شد. وقتی به جایی که قرار بود رسیدیم، پیاده نشدند و خواهش کردند تا فلان خانه چند صد متر جلوتر بروم. یکی به بهانه پول داخل خانه شد و دقیقه‌ای بعد ناگهان باده، دوازده نفر پنجشیری مثل سگ‌های دیوانه بر من یورش آوردند و چنان لت و کوبم کردند که تا امروز اثر آن زخم‌ها از بین نرفته است. بعد اهالی خیرخواه مرا به شفاخانه بردند. چند روز بعد مثل اینکه دل شان یخ نکرده باشد در شفاخانه به سراغ من آمدند و از آنجا مرا مستقیماً به ماموریت حوزه امنیتی بردند و به جرم اهانت و بی‌احترامی به «رهبران مقدس جهاد» مدتی زندانی شدم و اکنون نفرتم از آنچه بود صد برابر شده به این سبب دیگر آنچه را که در دل دارم نمی‌توانم به زبان نیارم، ولو باز هم در چنگ این سگ‌ها بیافتم دیگر نمی‌ترسم.»

بقیه در صفحه (۷۷)

یحیی - جلال آباد

«زما د زامنو قصابان تاسی وسله‌وال کسان یاستی»

د سږکال د میزان د میاشتی په ۱۵ نیټه د دوشنبی په ورځ د جلال‌آباد ښار یو ځلی بیا هغه وحشتناکه او زړه‌بریښوونکی خبر وخوځاوه چی نه یوازی د دغه ښار بلکه د ټول افغانستان د بی‌ثباتی او وسله‌والو ډلو تر واکمنی لاندی حالات په ډیره روښانه توګه څرګندوی.

دا خبر د جلال‌آباد د جویی‌هفت اوسیدونکی صحبت‌خان د دوو زامنو د بیرحمانه وژنی په اړوند و. صحبت‌خان اصلاً د سرخرود ولسوالی د سلطانپور د کلی اوسیدونکی دی او یوازی ۱۵ ورځی کیدی چی د پاکستان څخه جلال‌آباد ته ورستون شوی و. محمدیوسف چی ۱۶ کلن او محمدابراهیم چی ۱۰ کلن و هغه وخت د نامعلومو وسلوالو کسانو لخوا وتښتول شول چی د مهترلام جومات ته د ماښام لمانځه ادا کولو لپاره روان و. دا دواړه ورونه چی هیڅ ګناه یی نه‌درلوده، وروسته بیا د غوچک د نهر ترڅنګ په چاړو وهل کیږی او بیا یو له مخی او بل یی د شا لخوا په ډیره بیرحمانه توګه حلالیږی.

کله چی جنایی کسان د محمدیوسف او محمدابراهیم د پلار څخه پوښتنه وکړه چی د چا سره یی خو دښمنی نه درلوده، صحبت‌خان د خپل خوږ شوی زړه فریاد بی له ډاره داسی اوچت کړ: «زه د هیڅ چا سره دښمنی نلرم خو په دی کی هیڅ شک نلرم چی تاسی وسله‌وال کسان زما د زامنو قاتلان یاست، تاسی جنایتکارانو دا کار کړی دی، تاسی د خلکو څخه پیسی اخلی او بیا هغوی وژنی. زما د زامنو قصابان تاسی یاست ځکه چی بل څوک داسی جرئت نشی کولای.»

اجساد محمد یوسف ۱۶ ساله و محمد ابراهیم ۱۰ ساله پسران صحبت خان از قریه سلطانپور ولسوالی سرخرود ننگرهار. (عکس‌ها از «پیام زن»)

به تاریخ ۱۵ میزان سال جاری ساعت ۷ شام این دو در حالی که بسوی مسجد مهترلام بابا روان بودند بوسیله چند تفنگدار ربوده شده و ساعت ۶ صبح روز بعد اجساد شان در حالی که بصورت ددمنشانه یکی از گلو و دومی از پس گردن حلال شده بودند و تمام بدن شان بوسیله برچه سوراخ بود در منطقه نهر غوچک بدست آمد. فامیل درمانده صحبت خان پس از سال‌ها مهاجرت فقط ۱۵ روز قبل از این حادثه از پاکستان به وطن برگشته بود.

صحبت خان ماتمدار در مقابل پلیس جنایی فریاد می‌زد: «من با کسی دشمنی نداشته‌ام و شکی ندارم که شما تفنگداران قاتلان پسرانم هستید، شما جنایتکاران این کار را کرده‌اید، شما از مردم پول می‌گیرید و آنان را به قتل می‌رسانید. قصابان پسرانم شما هستید چون کس دیگری جرئت این کار را ندارد.»

په عراق کې بې له وجهې د مرګ سره مخامخ یو

یو امریکایي عسکر پر دروغو ولاړ تیری د پای غوښتنه کوي

ما په تیرو شپږو میاشتو کې په هغه څه کې ګډون کړیدی چې فکر کوم یو لوی مډرن دروغ به وي: د عراق د آزادولو عملیات. د ۲۰۰۱ کال د سپتامبر د یولسمې ویریوونکې پېښې نه وروسته او د افغانستان د جګړې په دوران کې پر عراق د تیری کولو لومړنۍ کارونه پیل شوي و. "Shock and Awe" هغه ټکی و چې د قدرت د ښودنې لپاره استعمالیدل چې باید نړیوالو یې د عراق د آزادۍ د عملیاتو په پیل کې ننداره کړی وی. دا به په حقیقت کې د امریکا او انګلستان د نظامي توان اود پوځ د وسلو جوړولو کارخانو د پرمختللې ټکنولوژۍ نڅدی او حیرانوونکې یوه ننداره وی. خو د یو عسکر په توګه چې د عراق په نیولو کې د برخې اخیستنې لپاره ځان تیاروی، "Shock and Awe" زما په ماغزو کې ژوره انګازه وکړه. حتی په هماغه وخت کې چې موږ د تللو لپاره تیاریدو، داسې ښکاریده چې دا دوه ستر قدرتونه د هغه مقرراتو نه سر غړونه کوي‌چې د نورو څخه یې د هغوی د پلی کیدو غوښتنه کړې ده. امریکا او انګلستان د ملګرو ملتونو د پریکړه لیک او د خپلو خلکو د غوښتنو په پښو لاندې کولو سره پر عراق تیری وکړ. "Shock and Awe"؟ هو، دغه کلمې په ښه توګه زما د احساساتو څرګندونه کوی چې موږ د عدالت د برقراریدو نه بلکه د تزویر او دوه‌مختیوب لاره خپله کړې ده.

ددې په اصطلاح د خلاصون او آزادۍ د جګړې د لومړنۍ ډزې کولو نه راپدیخوا دوه مخي حا کمه‌شوه. په عربي تلویزیون کې د نیول شوو او وژل شوو امریکایي عسکرو د عکسونو د خپریدو نه وروسته، امریکایي او انګلیسي رهبرانو د غچ اخیستنې قسم وخوړ په داسې حال کې چې په کلکه توګه‌یی په خبرو کې د داسې عکسونو د خپرولو غندنه وکړه. خو سره‌له دې د امریکا حکومت د صدام حسین د زامنو د وژل کیدو په لومړنیو ساعتونو کې د دواړو وژل شوو ورونو ویروونکې عکسونو ټولې نړۍ ته وښودل. بیا هماغه قصه ده چې: «هغه وکړه چې موږ یې وایو نه هغه چې موږ یې کوو».

د امریکایي عسکرو په صفت موږ ته ویل شوي دي چې زموږ هدف په عراق کې خلکو ته د نظامي او انساني مرستو رسول دي خو اوس ماته وواییٔ چې په «ستارز او ستراییس» (Stars and Stripes) (د امریکا د پوځ ورځپاڼې) کې خپور شوي وروستني راپور کې انسانیت چیرته دی چې لیکي: یوې مور خپل دوه ماشومان د علاج په خاطر د امریکا نظامي پوستې ته راوړي وو. دواړه ماشومان دچاودیدونکي شي سره د لوبو کولو په نتیجه کې سوځیدلي و. د دغه راپور په اساس د یو ساعت انتظار ایستلو نه وروسته، د امریکا نظامي ډاکټرانو د هغوی د معاینه کولو نه ډډه وکړه. یو عسکر چې پخپله عیني شاهد دی دغه پیښه د امریکا د پوځ د ډیرو «فجایعو» یوه ډیره کوچنۍ برخه بولي.

نو بیا زموږ هدف په عراق کې څه دی؟ آیا دا تیری د ټول وژنې وسلو د پاره و چې تل موږ ورته هغوی په هلکه اوریده؟ که داسې وی نو بیا چیرته دی هغه وسلې؟

یا دا چې زموږ تیری زموږ خپلو اقتصادي ګټو پخاطر دی؟ په نړۍ‌کې د بل هر بل ځای د تیلو په پرتله د عراق تیل په ډیر ارزان قیمت سره تصفیه کیدلای شي. دا یوه مډرنه صلیبي جګړه ښکاري چې د مظلومو خلکو د خلاصون او یا نړۍ د یو خبیث دیکتاتور چې د خپل حا کمیت د پاره په نه ستړی‌کیدونکي توګه فعالیت کوی له شره د ژغورلو پخاطر نه ده بلکه دا جګړه د بل ملت د طبیعي منابعو د کنټرول پخاطر ده. حداقل ماته داسې ښکاري چې تیل زموږ د موجودیت دلیل دی. یواځې یوه خبره رښتیا ده او هغه دا چې امریکاییان خپل ژوند له لاسه ورکوی. په عراق کې زموږ پر نارینه او ښځو په اټکلې توګه په یوه ورځ کې د ۱۰ نه تر ۱۴ حملې تر سره کیږي.

یو وخت کې ما عقیده درلوده چې زه د یو هدف لپاره کار کوم او هغه «د متحده ایالاتو د اساسي قانون نه پلوی او د هغې ساتنه ده.» اوس ما خپل اعتقاد له لاسه ورکړیدی، همداشان خپله اراده هم. زه نور خپل خدمت په دې نوم نشم تر سره کولای کوم چې زما خیال پر نیمایي حقیقت او غټو دروغو ولاړ دی.

زما وخت د نورو ډیرو په شان چې ورسره مې خدمت کړیدی، تقریباً پوره دی. موږ ټول په عراق کې بې له کوم دلیل او وجهې د مرګ سره مخامخ شوي یاستو. څومره نور باید مړه شي؟ څومره نورې اوښکې باید توی شي تر څو امریکاییان راویښ شي او د هغه نارینه او ښځو د بیرته راستنیدو غوښتنه وکړي چې دنده یې د خلکو ساتنه ده نه د رهبرانو د علاقمندۍ‌نه محافظت کول؟ ■

لیکوونکی یو امریکایي عسکر دی چې په ۱۰۱ هوایي قطعې کې موسول ته نژدې د عراق په شمال کې وظیفه اجرا کوی. (ګاردین، ۲۰ سپتامبر ۲۰۰۳)

موږ سره رابطه ونیسئ:

RAWA, P.O.Box 374, Quetta, Pakistan

rawa@rawa.org

فدرالیزم تنبان پاره‌ی خاینان ملی

در جریان جنگ ضد روسی و مخصوصاً از ۸ ثور به بعد که جنایتکاران مذهبی قدرت را در دست گرفتند همانطوریکه در رذالت پیشگی و بی‌ناموسی نمونه‌های منحصر به خود را پدید آوردند، در زمینه‌های فرهنگی و سیاسی هم خواستند چیزهایی را بر میله کلاشنکوف بسته و در مغز و چشم مردم غافلگیر شده و در زنجیر ما آتش کنند. از آنجمله است کلمات «جهادی»، «قیادی»، «رسالتمند» و بادکردن آیات و حدیث در اول و آخر نوشته‌ها، نطق‌ها و حتی مکاتبات شان.

این نحوه سوءاستفاده از دین را چنان با چنگ و دندان خون‌آلود انجام می‌دادند و آن را نشانه «اسلامی بودن» وانمود می‌ساختند که دل و جگر بسیاری روشنفکران ضد بنیادگرا را بیرون کشید و می‌کشد چه رسد به شاعران و نویسندگان خاین و تسلیم‌طلب انجمنی یا آقای حامدکرزی و همفکرانش. جملگی این سازشکاران با ترس و تقلید به شیوه ربانی و گلبدین و سیاف و قانونی و... سخن می‌گویند تا سند «اسلامیت» را به گردن آویخته و بدینترتیب از تهدید و ترور جهادی‌ها معاف باشند.

جالب است که حتی روشنفکری مثل داکتر چنگیز پهلوان نیز بیشرمانه کوشیده به مثابه کاسه داغتر از آش رژیم خونخوار ایران با نوشته‌هایش در ستایش از ربانی، اسماعیل، مسعود، خلیلی و سایر جنایتکاران، اصطلاح «جهادی» را در مطبوعات ایران رواج دهد. اما غافل از اینکه با خالی شدن باد پوقانه‌های قهرمانان «مکتبی» افغانی‌اش، مردم مسلمان خواهند ماند اما نشانی از فرهنگ و اکت‌های جهادی آن اراذل در این خطه‌ی پرغم و خشم و کین باقی نخواهد ماند.

ولی در زمینه سیاسی، اصطلاحی که برخی از «قیادی»ها و در درجه اول «برادر مجاهد ستر جنرال رشید دوستم» (البته در این اواخر «الحاج» هم زینت‌افزای نام مبارکش شده است) مثل نقل و نبات در دهان می‌گرداند «فدرالیزم» یا «نظام فدرالی» است.

تبهکاران جهادی که با حضور خود در لویه جرگه آن را ملوث و بی‌اعتبار و بی‌ارزش ساختند، اینک که نمایش دیگری از لویه جرگه و قانون اساسی به گردانندگی و بازیگری بنیادگرایان در پیش است، بعضی باندهای غیر پشتون میدان را برای اجرای «مزاحیه فدرالی» خود مناسب‌تر دانسته اند. لذا در این شماره می‌کوشیم نشان دهیم که «فدرالیزم» تنبان پاره پاره‌ایست که تن این جنایتکاران را نمی‌تواند بپوشاند.

فدرالیزم چیست؟

فدرالیزم را به دو معنای آن باید در نظر گرفت. یکی فدرالیزم اداری، روشی که ضمن به رسمیت شناختن دولت مرکزی برای کل کشور حدود صلاحیت‌ها و وظایف و حقوق دولت مرکزی در امور داخلی نواحی مختلف یک کشور را بدون توجه به تنوعات قومی، مذهبی، زبانی و غیره تعیین می‌کند. در نظام فدرالی هر ولایت یا مجموع چند ولایت حق حاکمیت در امور داخلی خود را دارا می‌باشند اما اداره روابط خارجی، امور مالیاتی و بانکی و مسایل جنگ و صلح از صلاحیت‌های دولت فدرالی بشمار می‌رود. امریکا، کانادا، آلمان و بسیاری کشورهای دیگر هرکدام بر اساس نظام فدرال به چندین ایالت تقسیم شده ولی عموماً به یک زبان سخن می‌گویند و ویژگی‌های قومی آنها را از هم جدا نمی‌سازند.

دوم فدرالیزم به مفهوم ملی که عبارتست از تعیین اختیارات و حقوق ولایت یا ولایات یک کشور بر اساس خصوصیات ملی. یعنی در واقع طرحی برای حل ستم ملی (ستم یک قوم بر اقوام دیگر).

نکته اصلی آنست که فدرالیزم در هر حال عبارتست از شکل. آنچه مضمون و محتوای نظام سیاسی را تشکیل می‌دهد عبارتست از ماهیت طبقات و افرادی که قدرت حاکمه را در دست دارند.

کشورهای متعددی نظام فدرالی دارند اما از آنجایی که دولت‌ها نماینده اکثریت نبوده و در دست حکام ضد دموکراسی قرار دارند، شکل اداره کشور برای توده‌ها فاقد اهمیت است. مثلاً در پاکستان که بنیادگرایان و زمینداران و دلالان سرمایه‌های بیگانه قدرت سیاسی را غصب کرده اند، مردم نه مشارکتی در امور کشور دارند و نه دورنمای رستگاری، و نظام فدرالی این کشور در زندگی شان واجد تاثیری نیست.

در افغانستان شغالی و خیانت شده طبعاً وضع مسخره‌تر از هر سرزمین دیگر در جهان خواهد بود. اگر لحظه‌ای تصور کنیم که مثلاً رشید دوستم در صفحات شمال، امیرک اسماعیل در غرب و جنوب غرب، «استاد» خلیلی در صفحات مرکز و همینطور دین‌محمدخان یا حضرت‌علی خان یا یکی دیگر از سلاطین هروئین ننگرهار در ولایات شرق و جنوب شرق به حاکمیت برسند و در رأس حکومت فدرالی هم «ربانی» یا سیاف یا کدام عضو دیگر مافیای جهادی نشانده شود یعنی اگر سگ‌ها مامور حفظ استخوان شوند بر مردم ما چه خواهد رفت و قصه «نظام فدرالی» به کجا خواهد کشید؟

چون این طرح از سوی عناصر و باندهای غیر پشتون شنیده شده، باید فدرالیزم آنان را استوار بر مسئله ملی و راه «حل» آن فهمید.☆

☆- کسانی که بدون هیچگونه رابطه‌ای با بنیادگرایان در باره ضرورت و مفیدیت فدرالیزم و منظور شدن آن در قانون اساسی سخن می‌پراکنند، نیز باید بدانند که توجه مردم را از مسایل کلیدی به مسایل

⇦

هدف از طرح فدرالیزم چیست؟

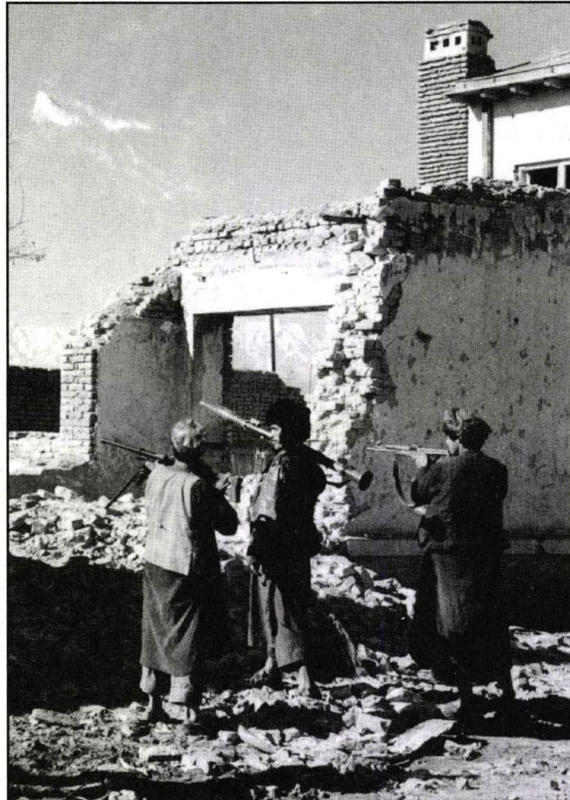
۱) هیچیک از سران این باندها از دوستم گرفته تا خلیلی و دیگران در سطحی از آگاهی و سواد نیستند که از این مفهوم بویی ببرند. تنها عده‌ای روشنفکر ضد مردمی ازبک و هزاره اند که به علت سقوط در قومپرستی، «فدرالیزم» را در دهان و ذهن مالکان شان می‌چکانند. روشنفکران مذکور هرچند خود آگاهند که طرح شان حتی با توسل به تفنگ و آدمکشی و رذالت ذاتی باندها نیز عملی نخواهد بود با آنهم آن را قلقله می‌نمایند تا الف) وانمود سازند که «ستر جنرال رشید دوستم» یا «استاد معظم و مجاهد نستوه کریم خلیلی» و... فقط سرکردگان مشتی تبهکار و خواهر و مادر نشناس و جیره‌خوار بیگانگان نبوده بلکه «سیاستمداران دانشمندی» اند که غیر از اصطلاحات «پروسه»، «مکانیزم»، «ملاحظات»، از «فدرالیزم» هم حرف می‌زنند و خواستار عملی شدن آن اند! ب) هموطنان ازبک و هزاره و سایر هموطنان غیر پشتون ما را بفریبند که هر دو «رهبران غمخوارِ» بی‌نظیر شان بوده و می‌خواهند مردم ازبک و هزاره (و به یاری «برادران» دیگر تمامی اقلیت‌های قومی را) یکبار و برای همیشه از زیر حاکمیت پشتون‌ها بیرون کشند!

۲) چون این باندها می‌دانند که کارنامه شان بیش از آن چرکین و خونین و پرغدر است که در فردای این چپه گرمک‌ها (حکومت طالبان و دو بار حکومت اینان) بتوانند به زندگی طفیلی خود ادامه دهند، چسبیدن به فدرالیزم را بهانه خوبی تشخیص داده اند که به وسیله آن اوضاع را «داغ» نگهداشته هم قوم مربوط را بفریبند، هم زمینه چانه زدن با دولت مرکزی را حفظ نمایند و هم سلطه فیودالی و سیاه خود را بر مناطق معین تحکیم و تداوم بخشند.

۳) اینان می‌خواهند ذهن مردم را از مبارزه برای واژگونی اقتدار شان به مبارزه برای فدرالیزم منحرف سازند و به مردم بقبولانند که فدرالیزم مسئله‌ای «سرنوشت ساز» برای افغانستان است و با تمام نیرو می‌کوشند این واقعیت را پنهان دارند که فدرالیزم به هیچوجه ماهیت دولت را تعیین نمی‌کند. اگر دولت دموکراتیک و مردمی باشد فدرالیزم معنایی خواهد داشت و در غیر آن بی‌معنی خواهد بود.

فدرالیزم چرا خاینانه و عمیقاً در تضاد با منافع مردم ماست؟

۱) در حال حاضر مسئله حیاتی و مماتی مردم ما جراحی غده سرطانی اراذل جهادی از پیکر افغانستان است. تا وقتی که این غده از بین نرفته است تخفیف تضادهای قومی، الغای چند پارچگی قومی، پیوند ملیت‌ها و سرانجام ساختن ملت ما، استقرار صلح، پیشرفت و دموکراسی در کشور سرابی بیش نخواهد بود.

وطنفروشانی چون دوستم، خلیلی و مزدبگیران شان تا وقتی حساب خیانت‌ها و کشتار و ویرانی‌های شان را نداده اند حق ندارند در مورد شکل دولت آینده افغانستان اظهار نظر کنند.

بنیادگرایان باید بدانند که مردم ما خواهان فدرالیزم و مدرالیزم آنان نه بلکه محاکمه آنان توسط حکومت مقتدر منحیث کثیفترین جنگ پرستان اند؛ محاکمه که انجام گرفت فرصت بحث روی فدرالیزم هم فرا خواهد رسید.

پس به پیش کشیدن هر طرحی و منجمله فدرالیزم بدون مقدم قرار دادن مطالبه امحای جنایتکاران و محاکمه آنان خاک به چشم زدن مردم است.

همانطوریکه شنیدن طرح‌های سیاسی یا فرهنگی از سوی میهنفروشان پرچمی و خلقی نفرت برانگیز بود، هیاهوی فدرالیزم و امثال آن از سوی گلیم‌جمع‌های دوستمی و همدستان بنیادگرای غیر پشتونش تهوع‌آور و توهین‌آمیز می‌باشد چرا که بدنامترین تبهکاران برای قربانیان شان نسخه «آزادی و سعادت» صادر می‌کنند! از همین جاست که همیشه تکرار کرده و خواهیم کرد، که روشنفکرانی که به بیشرافتی نوکری دوستم و خلیلی و... تن داده اند و برای آنان تنبان فدرالیزم دوخته و سایت و نشریه درست می‌کنند دنی‌ترین دشمنان مردم نگونبخت ما به شمار می‌روند ولو هم اصرار

فرعی منحرف نموده و بدینصورت به مثابه عوامل ناآگاه و بیمزد جنایتکاران جهادی آب به آسیاب آنان می‌ریزند.

ورزند «عاشق بی‌قرار وطن» اند! ☆

۲) درست است که در افغانستان اقوام گوناگون بسر می‌برند و طی سالیان دراز ستم حاکمان مستبد و مرتجع پشتون بر قوم‌های غیر پشتون در اشکال مختلف وجود داشته و این واقعیت، تضادهایی را بین این قوم از یک طرف و اقوام غیر پشتون از طرف دیگر به بار آورده است ☆☆ ولی دولت‌های حاکم آنقدر ستمگر و مرتجع بوده اند و آنقدر کشور را عقب‌مانده، بسته و بیگانه از جهان نگهداشته اند که در نتیجه پشتون‌ها هم به مثابه یک قوم هرگز در آن موقعیتی اقتصادی و فرهنگی و سیاسی قرار نگرفته اند که بتوانند یا بخواهند بدون تحریک استعمار و ارتجاع بر سایر اقوام ستم روا دارند. اکثریت مردم پشتون، دولت‌ها را همانقدر دشمن خود می‌پنداشتند که مردم غیر پشتون. اغلب سردمداران دولت‌ها مهمترین مشخصه هویت شان را که زبان پشتو باشد از دست داده و فارسی، زبان گفتاری و نوشتاری شان بوده است. تلاش آنان در ترویج آموزش زبان پشتو تلاشی مسخره و در عین حال غیرجدی به شمار می‌رفته که هیچگاه به ثمر ننشست. از جانبی دولت‌ها همیشه توجه داشته اند که عناصری ارتجاعی متعلق به اقوام غیر پشتون را به عنوان وزیر، سفیر، جنرال اردو وغیره با خود داشته باشند که این برای مردمی بطور بی‌مانند عقب‌مانده، بیسواد و فقیر نمی‌توانست در تخفیف تضاد ملی بدون تاثیر باشد.

از همه مهمتر اینکه طی نسل‌ها، مردم اقوام مختلف کشور با هم در آمیخته و تقریباً برابر با هم طعم تلخ استبداد و عقب‌نگهداشتگی و تهیدستی را چشیده اند و این آنان را تا حدود زیادی در مقابل دولت‌ها متحدالفکر نگهداشته است. اگر خیانت میهنفروشان بنیادگرا نمی‌بود، وحدت اقوام که در جریان جنگ مقاومت ضد روسی آهنین‌تر شده بود می‌توانست ملت ما را به نیروی یکپارچه‌ای برای تأمین آزادی، دموکراسی و بهروزی به حرکت درآرد.

۳) خواست‌ها و احساسات ملی اقوام غیر پشتون میهن ما با وصف آنکه روحاً و جسماً توسط وحوش جهادی و طالبی زخمی شده اند، با خواست‌ها و احساسات ملی باند دوستم و همدستانش کاملاً متضاد اند. اقوام ادامه هستی و بالندگی خود را در همبستگی هرچه فشرده‌تر می‌بینند اما چنانچه گفتیم باندها با پیش کشیدن فدرالیزم به عنوان «راه حل مسئله ملی»، تنها می‌خواهند توده‌ها را فریفته و خنجر خباثت و تجاوز شان را کماکان در دست داشته باشند. طرح نظام فدرالی از طرف جنایتکاران و بدون امحای آنان، در قدم اول در راه تجزیه افغانستان است.

این جنایتکاران همانطور که عامل تشدید بیسابقه‌ی کشیدگی‌های قومی و مذهبی بوده اند، کلید حل آنها نیز محسوب می‌شوند یعنی با نابودی آنان و برقراری دموکراسی، اختلاف‌های قومی و مذهبی جای خود را به پیوند درخشان دوره جنگ ضد روسی و قبل از آن خواهد داد.

۴) بدون آنکه آن را یگانه معیار وجود یا عدم وجود ستم ملی پنداریم، واقعیت غیر قابل انکار است که هیچ قوم افغانستان نبوده که به خاطر هویت ستم مذهبی یا قومی به مبارزه برخاسته باشد. جداسازی آن‌ها خلاف منافع و تمایل شان و براساس تفاوت‌های ثانوی و سطحی، از توطئه‌های شیطانی فاشیست‌های مذهبی و غیرمذهبی است. بناءً روشنفکران میهندوست و انقلابی بجای ایجاد آن رخنه‌های خاینانه مبتنی بر قومیت، مذهب، زبان، لهجه، فرهنگ و غیره و بجای سرگرم ساختن خود به مسایل فرعی، باید تمامی اقوام افغانستان را بر مبنای سیاست برقراری دموکراسی و براندازی بنیادگرایان و همدستان، متحد و همدوش سازند.

۵) اقوام افغانستان از لحاظ جغرافیایی نیز در موقعیت‌هایی بسر می‌برند که زیستن باهم به معنی بقای هر یک است. تنها جنایتکاران با توکل به اربابان خارجی شان می‌توانند به زندگی جدا یا سست از پیکره افغانستان بیاندیشند.

۶) افغانستان که از سیاهروز ۸ ثور به این طرف از هر حیث به ورطه نابودی کشانده شده است بدون وجود فضایی سرشار از همبستگی اقوام در آن، هرگز نخواهد توانست به مثابه کشوری آزاد، دموکراتیک و شکوفا سر بلند کند.

در شرایطی که باند گلبدین و طالبان که تا دیروز به خون یکدیگر تشنه بودند و امروز علیه «برادران جهادی» متحدانه به ترور مردم بینوا و داغدار ما مشغول اند؛ در شرایطی که بیداد و سگ‌جنگی و زد و بند «قیادی»ها با دولت‌های خارجی افق آینده کشور را تیره نموده است و عدم امنیت فکر «ایساف» را هم پریشان ساخته، سُرنی فدرالیزم را پف کردن جز جان لچ و آتش‌بازی معنی ندارد.

۷) تعیین معیارها برای تمایز اقوام و مرزهای جغرافیایی آنها، اگر در کشورهای دیگر بسیار دشوار باشد در افغانستان ناممکن است. کوشش اراده‌گرایانه قومپرستان ـ از جنس پشتون و غیر پشتون وزیر هر نامی ـ جز کوشش در جهت حفظ فیودالیزم و تجزیه و تلاشی بیشتر این کشور نخواهد بود.

سوءاستفاده «برادران پشتون» از فدرالیزم «برادران غیر پشتون»

«برادران پشتون» که در عین «اخوت اسلامی» با «برادران» غیرپشتون گاهی شکم یکدیگر را می‌درند، علیه نقشه فدرالیزم تا

☆ـ داکتر اعظم دادفر طی معرفی‌اش در لویه جرگه، ضمن اشاره به تعداد فرزندانش و وضع تحصیل و تربیتی آنان، گفت که «عاشق بیقرار» افغانستان است! او گویا آگاهست که نوکر دوستم بودن، وطندوستی و شرافتمندی هر آدمی را برباد می‌دهد.

☆☆ـ مولوی یونس خالص در یک نوشته‌اش قوم پشتون را «سردار قوم‌ها» می‌نامد!

می توانند غر و فش می‌زنند و بدینترتیب زمینه‌ای می جویند تا ماهیت خاینانه، تفرقه‌افکن و ضد مردمی خود را بپوشانند. اگر قومپرستان غیر پشتون با شعار فدرالیزم سعی می‌ورزند اقوام غیر پشتون را به دنبال خود کشند، قومپرستان پشتون می‌خواهند زیر نام «تمامیت ارضی کشور» و «وحدت ملی»، ماهیت ضد ملی باندهای پشتون را زیر زده و جلادانی مثل طالبان، سیاف، گلبدین، خالص و غیره را مستقیم و غیر مستقیم قهرمانان دفاع از «تمامیت» کشور نشان دهند.

روزنامه «سهار» که ظاهراً توسط افراد طلاق گرفته از گلبدین انتشار می‌یابد، در شماره‌ی ۲۱ فبروری ۲۰۰۳ در مقاله‌ای با عنوان «فدرالی نظام: د هیواد د تجزیې په معنی دی» نوشت: «دا ډول طرحې په اساسي هدف سره د افغانستان د ویش او تجزیې معنی لري په دې سره د واحد افغانستان دشمنان غواړي چې هیواد کښې د قومونو تعصب او تربگینو ته لمن ووهي.»

اما نویسنده طبق رسم تمامی بزدلان و متملقان مقابل تروریستان جهادی و طالبی نمی‌گوید که باندهای مزدور گلبدین و سیاف و خالص و... اگر بیشتر از طرفداران نظام فدرالی، «دشمنان افغانستان واحد» نباشند کمتر نیستند.

در مقاله عالمانه اضافه می‌شود: «هغه شورا گانی‌او ټولنې چې د ولس د حقوقو او د ملي وحدت خبري کوي د خپلو سیاسي سازمانو له لارې باید د فدرالي نظام د طرحې په تاوانونو او نقصانونو ورکشاپونه غونډې او سمینارونه جوړ کړي او د دغه نظام نقصانونه ولس ته په گوته کړي.»

نویسنده گلبدین‌بوی، «مضار و نقایص» نظام فدرالی را قطار نموده و در برابر آن‌ها تیغ می‌کشد. اما راجع به جنایتکار و ضد دموکراسی بودن باندهای جهادی زبانش می‌گیرد و شهامت ندارد بنویسد: بر کلیه آزادیخواهان است که با ورکشاپ و سمینار و هر ابتکار دیگر مردم را آگاه سازند که بنیادگرایان پشتون و غیر پشتون نابخشودنی‌ترین دشمنان مردم افغانستان اند و این میهنفروشان هرگز حق ندارند هیچ طرحی چه فدرال و چه غیر فدرال ارائه دهند. اینان همراه سگان روشنفکر شان تنها و تنها سزاوار اند که به مثابه آدمکشان زن ستیز و بی‌ناموس روانه محاکمه صحرایی شوند.

در پایان مقاله آمده است: «د دغې اصطلاحگانو څخه هم د افغانستان د ویش او تجزیې خطرنا کبوی راځي دا ډول کلیمې او اصطلاحات پخپله د افغانستان ویش ته لمن وهل دي دا ډول کلیمې د بي‌بي‌سي او اردو ژبو مطبوعاتو کې ډیر ځل لیدل کیږي چه باید ځان ترې لرې وساتل شي.»

نه آقای گلبدینی. از آلودگی‌ای که امروز مردم افغانستان باید خود را از آن بیالایند، این و آن اصطلاح مندرج در مطبوعات اردو و غیر اردو نه بلکه مکروب هلاکتبار وجود مافیای جهادی در افغانستان است. فدرالیزم به هیچوجه به معنای تجزیه و جدایی نیست بلکه به مفهوم پیوند و پیمان هم آمده لیکن تنها وقتی از زبان جنایتکاران مذهبی به گوش می‌رسد طبعاً معنی‌ای مقلوب می‌یابد (چیزی که شما آن را نمی‌فهمید یا اگر می‌فهمید به علت تعلق خاطر تان با تروریستان بنیادگرای پشتون، آن را زیر می‌زنید). پیشنهاد طرح نظام آینده کشور از سوی دوستم و خلیلی و غیره همانقدر شکنجه‌آور است که طرح اصول اخلاقی از سوی گلبدین با ماجراهای مشعشع‌اش با برادر جهادی کریم کرینکار و برادر جهادی یوسف سرخه!

نویسنده «سهار» بد نیست اصطلاحاتی سیاسی را از مطبوعات یاد بگیرد اما اگر وطندوست و طرفدار دموکراسی باشد باید از رابطه داشتن با باندهای جهادی و نشریات آنها بپرهیزد که برای هر افغان نجیب و آزادیخواه ننگ است.☆

لازم است اینجا هم یادآور شد که **نویسندگان «سهار»، داکتر حلیم تنویر ناشر نشریاتی در هالند، مزمل و نظایر آنان تا زمانی که جنایات خود، گلبدین و باند خاینش را مفصلاً برملا ننموده اند، ادعای «قهر» آنان با پدر تیزاب‌پاش شان، حرامزادگی و دروغ رذیلانه‌ای بیش نبوده و اینان همان خیانت‌پیشگان گلبدینی ناز کرده از گلبدین تلقی خواهند شد و بس.**

قومپرستی پشتونی و قومپرستی غیرپشتونی

«پیام زن» به نوبه خود دایماً تأکید ورزیده است که اگر قومپرستی تفنگداران میهنفروش، آنان را تا سرحد جدایی‌طلبی می‌کشاند، شعار پشتون‌های قومپرست و شونیست نیز عملاً این می‌شود که: «با خاین‌ترین باندها حتی باند گلبدین و سیاف و خالص و ربانی و... علیه هر قوم غیر پشتون!»

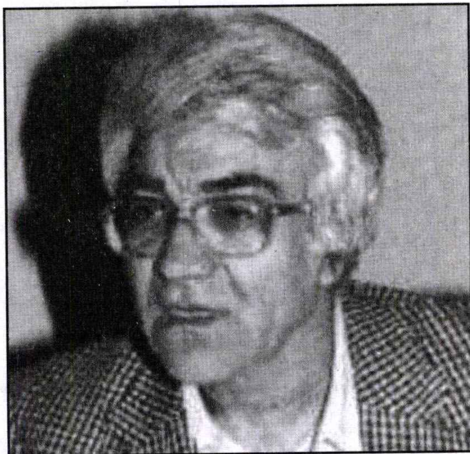
اگر مبارز طرفدار دموکراسی و ضد بنیادگرای پشتون خود را از مکروب شونیزم پاک نکرده باشد خواهی نخواهی به منجلاب غلتیده و نتیجتاً مخالفتش با افکار یا اعمال ضد مردمی و ضد افغانستانی قومپرست‌های غیر پشتون از ارزش و اعتبار می‌افتد. مثلاً مخالفت داکتر خلیل اله هاشمیان به قول خودش با «خوجیین ربانی» بی بار و بها می‌شود وقتی انسان در کمال حیرت عشق وی را به بچه سقوی‌های وحشی، بیسواد و قرون‌وسطایی فکر طالبان می‌بیند.

وکیل باچا مشهور به بریستر باچا از حقوقدانان و چهره‌های

بقیه در صفحه (۷۵)

☆ـ چندی قبل داکتر عبدالحی‌نیازی نوشته‌اش با نام «فدرالی نظام او د افغانستان ولس ملي برخه لیک» را برای ما فرستاد که متأسفانه فقط حاوی تاخت و تاز است برضد نظام فدرالی اما فاقد اشاره‌ای به تفکر و اعمال تروریستان جهادی پشتون که به همین علت نتوانستیم آن را در «پیام زن» بیاوریم.

داکتر ناصر زرافشان وجدان بیدار ایران

داکتر ناصر زرافشان وکیل قربانیان قتل‌های زنجیره‌ای (جعفرپوینده، فروهرها، محمدمختاری، مجیدشریف و... رژیم جنایتکار ایران) اینک در چنگ آدمکشان جمهوری اسلامی گرفتار است و جانش را خطر جدی تهدید می‌کند. ما با وکیل نجیب و شجاع، خانواده‌اش وکلیه طرفدارانش و مردم آزاده‌ی ایران اظهار همبستگی و همدردی قلبی می‌نماییم.

ولی شرمنده‌ایم که چون دولت افغانستان خود آلوده به میکروب «ولایت فقیه» است، پس هرگز نمی‌خواهیم و نه می‌توانیم با توسل به آن به وکیل مبارز و از جان گذشته توهین روا داریم.

داکترناصرزرافشان، ما خود زیر همان زنجیرهای خونین خرد می‌شویم که شما در راه نوعی پاره کردن آنها جان تان را به خطر انداخته اید.

درود آتشین مردم ما و «راوا» بر شما! ■

د پاکستان د دولت پر ضد د...

د هغه بخښنه غوښتل هم چندان معنی او ارزښت نلري.

خو یوه خبره ښاغلی احدی ته او هغه دا چې که په لویه جرگه کې تاسي په خپلې چیټیا او جوړجاړي سره د «افغان ملت گوند» ادعایی سوسیال دموکراسي ارزښتونه تر پښو لاندې کړل او اوس په دغه خنده‌داره خو خجالتلرونکی عمل سره غواړئ ځان یو ځلی بیا خلکو او خپل گوند ته مطرح کړئ، لویه اشتباه کوئ. تاسي هم خپل ځان او هم په تیره بیا د «افغان ملت گوند» د خلکو په وړاندې نور هم سرټیټی کړو ځکه چې «شمالي ټلوالي» په مستیقمه توگه درنه استفاده وکړه.

د پاکستان‌او د بنسټپالو سره د مرستندویه دولتونو خلاف مظاهري کولو حق یواځې او یواځې زمونږ قرباني شوی او ځپلی شوی خلک لري. زمونږ خلکو او دموکراسي غوښتونکو سازمانونو په ډیره ښه او روښانه توگه خپله کرکه د جهادي او طالبي بنسټپالو د روزلو او قدرت ته رسولو په خاطر د ذوالفقار علي‌بوټو د دولت څخه نیولی د پاکستان‌اوسني دولت پورې څرگنده کړې ده او په راتلونکي کي‌به هم همدا شان وکړي.

که‌څه هم تر څو چې بنسټپالي ډلي په قدرت کې وي، په افغانستان باندې د پاکستان‌یا بل هر دولت د تیرې امکانات ډیر زیات دي ځکه چې دوی ذاتاً وطن‌پلورونکي او چوپړان دي او په ډیرې آساني سره خرڅیدي شي، خو دا خاینان باید په یاد ولري که حتی چیرې پاکستان او یا بل هر ملک په افغانستان تیري هم وکړي، زمونږ ولس به هیڅکله د هغوی په لښکر کې او رهبري لاندې ونه دریږي ځکه چې دوی په خپله د پردیو عوامل دي. اوس هم د پاکستان‌خلاف د ټولو نه کلکه، گټه‌وره‌او بنسټیزه مبارزه به دا وي چې هغه پورې تړلو خاینانو ټغر د افغانستان څخه د راټولو لپاره وي.

د پاکستان‌او افغانستان دموکراسي غوښتونکي سازمانونه او گوندونه‌د بنسټپالي خلاف دي او «راوا» هم ویاړ کوي چې په همدي جبهې کې ولاړه ده. په «راوا» د آی‌اس‌آی سره د تړلتوب خاینانه تور لگول نشي کولای د بنسپالو جنایتکارانو او دهغوی د ملاتړو ناوړه تړلتوب پټ کړي.

«راوا» په دې ټینگ باور لري چې یواځې د بنسټپالي په راغورځیدو او د سکیولاریستي دموکراسي په برقراریدو سره کیدای شي د افغانستان ارضي تمامیت، سوکالي، پرمختگ او آزادي او برابري تأمین شي. ■

آزادی، دموکراسی، حقوق زن!

«آفتاب» کی را هدف قرار داد؟

مقامات به اصطلاح قضایی به ریاست ملا هادی شینواری گلبدینی، اولین لشکرکشی‌اش را علیه نشریه «آفتاب» آغاز نمود و با متهم ساختن آن به «ضد اسلام» نوشتن، گردانندگانش را «واجب القتل» اعلام داشت. «آفتاب» از انتشار ماند و نویسندگان مقالاتی که کیک در پاچه بنیادگرایان شده بودند، در انتظار محاکمه به دست جناح جنایتکار دولت کابل به سر می‌برند.

همدردی تمام مدافعان آزادی بیان در افغانستان و سراسر دنیا با ناشران «آفتاب» است و آرزو می‌کنند بنیادگرایان نتوانند شمشیر دشمن دموکراسی شان را بر نشریه‌ای فرود آرند که نه فقط طالبان بلکه سران تبهکار جهادی را نیز به باد انتقاد گرفته بود.

ولی درد و حیرت اینست که چرا نویسندگان «آفتاب» در دو سه مقاله آخرین شماره‌اش به عدم انطباق احکام اسلامی با دموکراسی، حقوق زن وغیره ارزش‌های دنیای امروزی پرداخته بودند نکاتی که بعداً مجبور شوند از آنها حاشا کنند؟ البته این موضوع‌ها در افغانستانی آزاد که توده‌ها «غم نان» نداشته باشند، می‌توانند مطرح شوند و بحث‌ها راه بیفتند تا مسلمانان به دین و مذهب شان بهتر آشنایی یافته و آن چهره‌های خاین بنیادگرا را بشناسند که در صدد اند به نام دین عوامفریبی کرده خود را به قدرت رسانند. «آفتاب» دچار اشتباه شد که به آن مسایلی پرداخت که می‌توانست فردا و فرداها به آنها بپردازد.

امروز نیاز حیاتی مردم افشای صریح و با نام و نشان سرتبهکاران «ائتلاف شمال» است از الف تا یای آن. مردم ما از دست این جانیان آنقدر زجر و زخم دیده اند که مطمئن اند نه در اسلام و نه در هیچ دین دیگر قابل توجیه نیست. مردم ما بنیادگرایان را قبل از همه به سادگی «نامسلمان» می‌خوانند. آنان به یاد دارند که دامن این جنایتکاران خونپر است؛ سرشان پیش امریکا و پای شان پیش پاکستان و عربستان و ایران است؛ آنچنان در غصب قدرت هار اند که به قسم شان به قرآن در مکه و مدینه هم وفادار نماندند؛ هرکدام صدها ملیون دالر اندوخته دارند و....

دین اسلام اگر سیاسی نشده آلت دست بنیادگرایان قرار نگیرد، مشکلی را در برابر جنبش آزادیخواهی ایجاد نکرده و نمی‌کند. باید علیه جنگ سالارانی تمرکز بخشید که اسلام را حربه هرگونه استبداد و جنایت و رذالت خود ساخته اند. و مردم را باید دور همین مبارزه و شعار سیاسی متحد ساخت. دامن زدن بحث‌ها راجع به ارکان اسلام و جنبه‌های قابل مکث آن اتحادآور نیست. مبارزان جدی از مقدسات و وجدان مردم مخصوصاً در کشور ما شروع نمی‌کنند بلکه حول پیکار سیاسی بی‌امانِ ضد اخوانی و صاحبان خارجی شان پای می‌فشرند. پرداختن به مبارزه ضد مذهبی به جای مبارزه سیاسی، دامی است که نباید در آن گرفتار آمد.

کاش «آفتاب» روی مسایل زیر به نوشتن ادامه می‌داد تا اگر هم در این جریان توقیف می‌شد، سهم کلانی در آگاهی بخشیدن به مردم نسبت به ماهیت پلید بنیادگرایان ایفا می‌نمود:

- ضرورت جدایی دین از دولت
- افشای جنگ سالاران و سرکردگان جهادی مخصوصاً آنانی که پیچ و مهره اصلی در دولت به شمار می‌روند یا «امارت»های خون و خیانت و غارت خود را در ولایات برپا داشته اند.
- مبارزه علیه افراد و گروه‌هایی که تضادهای ملی و مذهبی و منطقوی را حاد می‌سازند و متمایز نمودن خود از تمام جهادی‌های شیعه مذهب مزدور ایران تا شایعه در مورد وابستگی‌اش به این و آن باند بنیادگرای شیعه را نیز قاطعانه و با نفرت تمام رد می‌کرد.
- دفاع از حقوق زنان
- افشای سازشکاران و در قدم نخست روشنفکرانی که خود را به بنیادگرایان فروخته اند.
- نامه‌ای به امضای ف. حقبین که «آفتاب» را از «تندروی» برحذر می‌داشت و آن را به کرنش و «خوددار» بودن در مقابل خاینان بنیادگرا فرا می‌خواند، اولاً باید چاپ نمی‌کرد و اگر چاپ کرده بود باید پاسخ می‌داد که «آفتاب» راه مبارزه با فاشیست‌های مذهبی در این دیار را در پیش گرفته و مبارزه‌ای چنین دشوار قربانی می‌خواهد و بنابرین به وعظ‌های ناشی از جبن، بی‌مسلکی، فرصت طلبی و معامله گری هیچ بهایی قایل نخواهد بود.

شغالان جلو روشنی این «آفتاب» را گرفتند اما یک چیز مسلم است که «آفتاب»های دیگر جایش را خواهند گرفت، «آفتاب»هایی که اوباشان دینی را به آتش کشند و گرمابخش دل مردم سوگوار ما باشند.

اکنون یگانه آرزوی ما این است که گردانندگان «آفتاب» خود را «کفن پوش» کرده از مخالفت شان با بنیادگرایان ذره‌ای عقب ننشینند، ماهیت ضد انسانی آنان را افشا نموده و بخصوص ثابت سازند که انتشار نشریه شان و چاپ مقالاتی از آنگونه ابداً به منظور فراهم ساختن زمینه برای پناه جویی در غرب نبوده است. آنان باید متیقن باشند که با مقاومت دلیرانه‌ی شان مقابل دژخیمان مذهبی «ائتلاف شمال»، حمایت آزادیخواهان در سطح ملی و جهانی را کسب خواهند کرد. ■

دستگیر پنجشیری از عضویت در کی‌جی‌بی تا نجاست خوری قانونی

خیانت، انقیادطلبی و فرومایگی هم گویا سطح دارند ولی هستند کسانی که در چنان عمقی از گنداب فرو می‌روند که با وصف شناختت از شخصیت پرکاهی شان، تعجبت را بر می‌انگیزد.

«اکادیمسین» دستگیر پنجشیری از همین نمونه‌هاست. او در نوشته‌ای با عنوان «اردوی ملی ضامن صلح و استقلال کشور واحد و تجزیه ناپذیر ماست»، شیوه مرسومِ نویسندگان خادی ـ جهادی را یکسو نهاده و صاف و پوست کنده و با احساسات یک اجنت جوان احزاب جنایتکار جهادی نه صرفاً از سران این احزاب بلکه مستقیماً و مشتعلانه به دفاع از جنگ سالاران می‌پردازد که امروز بوی شان از مرزهای کشور فراتر رفته و جهان را آزار می‌دهد. نوشته روزهایی برای ما رسید که دیگر نمی‌شد گنجانیدن مطلبی جامعی را در «پیام زن» قبول کرد. پس به اشاره موجز بر مقاله میهنفروش مشهور دیار ما اکتفا می‌کنیم تا آینده که باید این مقاله و امثالش مفصلاً افشا شوند.

باورکردنی نیست، حتی از میهنفروشی با معروفیت دستگیر پنجشیری باورکردنی نیست ولی واقعیت است خوانندگان عزیز. این سوسیال خاین با وقاحت فقط یک شیرِ کی‌جی‌بی خورده در سایتی☆ به ستایش از رسواترین وکثیفترین چهره‌های قرن نزد مردم ما و جامعه جهانی بر می‌خیزد:

> غوغاهای کرکنندهٔ سازمان یافته و هم آهنگی علیه تفنگ سالاری بگوش می‌رسد. این هیاهوی سیاسی و فریادهای اعتراض نه علیه طالبان مزدور و حزب اسلامی حکمتیار و تنظیم‌های بنیادگرا و تند رو ساخت پاکستان و حامیان آنان و از جمله قاضی حسین احمد و مولاناهای دیوبند و القاعده بل، علیه مارشال فهیم وزیر دفاع، یونس قانونی، ستر جنرال عبدالرشید دوستم، اسماعیل والی هرات، حضرت علی، استاد عطا و دیگر جنرالان جبههٔ متحد مقاومت ملی بازتاب گسترده می‌یابد.

دستگیر پنجشیری

یک معنای «فاحشه سیاسی» را انسان می‌تواند در اینگونه دفاع از دژخیمان خواهر و مادر نشناس ملتی تیره‌بخت دریابد. بهیچوجه لزومی ندارد از خیانتهای جنگسالاران بنویسیم. مردم ما به ماهیت هرزه‌ی آنان همانقدر آشنایند که به ماهیت ستایشگر «اکادیمسین»☆☆ آنان.

از زبان کودکان این سرزمین باید گفت که این دندان

☆ـ دوستی که لطف کرده و مطلب را از سایتی گرفته و برای ما فرستاده متأسفانه فراموش نموده نام سایت را تذکر دهد.

☆☆ـ درست است که این فرد در وقاحت دست کمی از اعظم‌سیستانی‌ها و رهنورد زریاب‌ها ندارد تا از بستن لقبی عنایت شده از سوی اشغالگران روسی در نامش خجالت بکشد. اما کاش رهنورد زریاب بفرماید که کی‌جی‌بی و سگان وطنی‌اش، دستگیر پنجشیری را در چه اموری «شایسته» تشخیص داده و «اکادیمسین» نامیدند؟

پخسه‌هایی از هزاران پخسه تفِ منابع خارجی به روی دستگیر پنجشیری

«ائتلاف شمال» و گروه‌های دیگر ضد طالبان ـ بخصوص جناح‌های پشتون در شرق کشور ـ همه در تجارت هیروئین سهیم اند. در یگانه چیزی که طالبان با آنها شباهت دارند، مواد مخدر است.

آبزورور، ۳۱ دسامبر ۲۰۰۱

بر اساس گزارش «دیده بان حقوق بشر» زنان در غرب افغانستان دستگیر شده به شفاخانه برده می‌شوند و مورد معاینه جبری و خشونت‌بار نسایی قرار می‌گیرند فقط به این خاطر که با مردی در سرک و یا در تکسی تنها دیده شده‌اند.

گاردین، ۱۷ دسامبر ۲۰۰۲

این یک واقعیت است که از ۱۹۹۲ تا ۱۹۹۶ «ائتلاف شمال» سمبول کشتار دستجمعی، تجاوز و غارت بود. در ۱۹۹۶ شهر را با ۵۰۰۰۰ جسد ترک کردند. حالا اعضای شان عساکر پیاده ما هستند.

ایندیپیندنت، ۱۴ نوامبر ۲۰۰۱

«ائتلاف شمال» شاید بکوشد قیافه جدیدی به خود بگیرد. ولی مردم کابل جنایات شان را فراموش نخواهند کرد.

گاردین، ۱۶ نوامبر ۲۰۰۱

این متحدین امریکا متجاوزین اند. در اوایل ۱۹۹۶ وزارت دفاع امریکا در گزارشش روی وضعیت حقوق بشر در افغانستان نتیجه‌گیری نمود که نیروهای تحت رهبری احمد شاه مسعود زنان هزاره را در مارچ ۱۹۹۵ در شهر کابل مورد تجاوز قرار داده و به هلاکت رسانیده‌اند. «عساکر مسعود با بیداد و وحشت به غارت سرک‌ها و تجاوز به زنان دست زدند.» از زمان به قدرت رسیدن شان، نیروهای «ائتلاف شمال» عادات سابقه شان را از سر گرفته اند.

کونتر پنچ، ۱۹ جولای ۲۰۰۲

خایی‌ها و اکت‌های ضد گلبدین، قاضی حسین احمد، تنظیم‌های ساخت پاکستان و حتی طالبان و القاعده، چهارزانو نشستن «اکادیمسین» صاحب و همفکرانش است پس از باد رها کردن.

او مثل خود جنایتکاران «ائتلاف شمال» به رویش نمی‌آرد که مگر «جمعیت اسلامی» آقای «قهرمان ملی»، باند سیاف و باند خالص از «تنظیم‌های بنیادگرای ساخت پاکستان» نبودند؟ مگر قاضی حسین احمدها پدرخوانده و سرپرست این جنایتکاران به شمار نمی‌رفتند؟ مگر جنرال حمیدگل ترینر نظامی و ایدیولوژیک این آدمکشان و دست راست «استاد» نبود؟ مگر «حزب اسلامی حکمتیار» تا آخرین روزها صدراعظم و «برادر قیادی مؤثر» این جنایتکاران و «سردار کثیرالابعاد» نبود؟

سران جنایتکار جهادی همه بدون استثنا از بطن یک مادر و پدر سی‌آی‌ای و آی‌اس‌آی و زواید اسلامی آنها زاده شده اند لذا دسته‌ای از آنان را ستودن و دسته‌ای را به چتلی برابر کردن تنها از یک ذات خاین، قومباز و پوشالی ساخته است.

دروغ دیگر اینست که یکصدم «هیاهوی سیاسی و فریادهای اعتراض» هم علیه صاحبان اسلامی شما نیست بلکه بنابر دستور از «بالاجای»، از حافظ و قیم قهرمانان شما، از دولت امریکا است که چون بر این جنگ سالاران پلید اتکا داشته و آنان را مدافع جانفدای منافع‌اش تشخیص نموده، نیروی غول‌آسای رسانه‌های جهانی‌اش حمله را تنها و تنها بر طالبان و القاعده متمرکز ساخته و می‌خواهند داغ خون و خیانت احزاب جهادی در مخصوصاً چهار سال حاکمیت شان را از اذهان مردم افغانستان و دنیا بشویند. چنانکه دیدیم و شنیدیم دولت امریکا و متحدانش با کشته شدن «سپه سالار» همانقدر زانوی غم در بغل گرفت که شما و «ائتلاف شمال» و کلیه روشنفکران بی‌وجدان و سازشکار داخلی. این درد مشترک خفتبار روشنتر از هر حرف و تبلیغ سرشت جنگ سالاران و مدافعان «اکادیمسین» و «شایسته» آنان را برای مردم ما برملا می‌سازد.

میهنفروش واشنگتن نشین ما لیستی هم ارائه می‌دهد از «نیروهای مستقل و سازمان یافته»ی ضد جنگ سالاران که به ترتیب نام‌های «جلالتماب اشرف غنی احمدزی وزیر خزانه داری» ☆، «محترم پروفیسور احدی رهبر افغان ملت و مقام برجستهٔ رهبری جریان پولی و بانک مرکزی افغانستان»، «سلطنت طلبان (وحدت ملی)»، «بقایای طالبان»، «شورای تفاهم قبرس»، «شورای تفاهم پاکستان» و... در آن آمده اند.

ولی پوشالی‌ای که رییس‌انی مثل تره‌کی، امین، ببرک و داکتر نجیب داشته و «خادمدار» بوده باشد تصور می‌کند همین که بر موش‌ها نام گرگ و شتر گذارد مردم هم می‌پذیرند.

هیچکدام از آنانی که نام شان در لیست آمده از آن حد شهامت، صداقت و وطندوستی برخوردار نیستند که علیه سروران تازه‌ی میهنفروش ما حرفی جدی به زبان آرند.

اشرف غنی احمدزی یا دستور گرفته یا طبیعتاً آنقدر ذلیل است که پشت پشت داکتر

☆ـ از آنجایی که وطنفروش ما بسیار بسیار «ادیب» و «شاعر» هم است، «شاعرانه»تر دانسته یا شاید در امریکا یادش داده اند که وزیر مالیه را «وزیر خزانه داری» بگوید! مگر او چه کم دارد از انجمنی‌ها که چپ و راست «پزشک» و «دکتر» و «دانشگاه» باد کنند و او «خزانه داری» نپراند؟

پخسه‌هایی از هزاران پخسه

بسیار عجیب این است که اولین نتیجه جنگ علیه تروریزم نشاندن «ائتلاف شمال» بر اریکه قدرت در کابل بود، ائتلافی که تروریزم طی بیش از دو دهه کار اصلی زندگی شان بوده است.

برسر قدرت آوردن مجدد رییس جمهور ربانی ـ کسی که از اوایل دهه ۷۰ علیه هر نوع مدرنیزه و سکیولر کردن کشورش می‌جنگد ـ برای هیچ کس بعد از ۱۲ سپتامبر مطرح نبود.

گاردین، ۱۶ نوامبر ۲۰۰۱

متحدین جدید غرب شامل ضد امریکاییان دو آتشه، ناقضان حقوق بشر، متحدان سابق اسامه بن لادن و... می‌شود.

بطور مثال وقتی **ربانی، سیاف، مسعود** و سایر مجاهدین در ۱۹۹۲ پایتخت کشور کابل را به اشغال درآوردند یکی از اولین اقدامات شان محروم ساختن نطاقان زن از تلویزیون بود.

تورنتوستار، ۱۷اکتوبر ۲۰۰۱

خودسوزی بطرز وحشتناکی بین زنان جوان در غرب افغانستان رایج شده است. با آنکه احصائیه دقیق در دست نیست، داکتران شفاخانه گزارش داده اند که خودسوزی زنان در حال افزایش است.

هر هفته بطور اوسط ۳ دختر مراجعه می‌کنند که اکثراً سوختگی شان هلاکتبار و بیشتر از ۴۰ فیصد می‌باشد. داکتران گفتند که امسال بیش از صد حادثه رخ داد که در اکثر موارد زنان جوان جان خود را باختند.

لاس انجلس‌تایمز، ۱۸ نوامبر ۲۰۰۲

اکنون دیگر مشخصه تحلیل‌های مصیبت افغانستان اینست که جنگ سالاران باید از جامعه افغانستان تجرید شده و بمثابه رهبران یاغی نظامی مغایر جامعه‌ای مدنی نشان داده شوند.

داکتر Antonica Ginstizz**، ۲۹ جنوری ۲۰۰۳**

بریتانیا به **حضرت علی** قومندان امنیه ولایت ننگرهار پول نقد می‌فرستد. افراد حضرت علی استاد اند در اینکه چگونه مردم را به بهانه طرفداری از طالبان دستگیر و شکنجه کنند تا از خانواده‌هایشان پول بگیرند.

گاردین، ۳۰ جولای ۲۰۰۳

عبداله خان «وزیر خارجه» رفتن را افتخار می‌پندارد. البته این ذلت شامل تمام وزیرانی می‌شود که عروسکی مثل او را «وزیر خارجه» قبول دارند.

انورالحق احدی، بیچاره‌ایست که دیدیم به دهل «مارشال» صاحب و همراهان رقصیده و برضد پاکستان مظاهره کرد که هم خود را بی‌آب و مسخره ساخت و هم حکومت آقای کرزی را. در لویه جرگه نیز بر زنده و مرده و بر هرچه «ارزش‌های سوسیال دموکراسی» است بینی فشاند و کلمه‌ای علیه حضور سران جنایتکار جهادی نگفت.

در مورد سلطنت طلبان کافیست به یاد بیاوریم که ظاهر شاه، احمد شاه مسعود را «فرزندم» یا چیزی شبیه آن خواند و در لویه جرگه وقتی یکی از سینه چاکان مسعود با لحنی خادی علیه ظاهرشاه تاخت، از سنگ و چوب صدا بر آمد و از طرفداران بزدل و معامله گر ظاهرشاه نه.

بقایای طالبان کیستند؟ هرکه باشند داغ طالبی داشتن مثل داغ جهادی، آنان را آنقدر بویناک می‌سازد که مخالفت و عدم مخالفت شان با جنگ سالاران قیمت ندارد. دیگر اینکه هرچه از «بقایای طالب» زیر نظر امریکاییان در دست باشند برای استعمال علیه «امیرالمومنین» و القاعده نگهداری می‌شوند و «ائتلاف شمال» آنان را نیروی ذخیره خود می‌داند.

به همین ترتیب شورای تفاهم قبرس و غیره عموماً از مزدوران احزاب تبهکار اسلامی بوده و درد شان هیچ چیزی نیست جز بدست آوردن چوکی و مقام زیر سایه‌ی «مسعود بزرگ» و مسعودهای کوچک یا «غازی حکمتیار» و سایر دژخیمان.

و همینطور تا به آخر.

اما در پایان لیست از «تکنوکرات‌های نجیب» هم تذکر رفته است. و این دیگر استفراقی است از دهان خود «اکادیمسین» بر دهان «اکادیمسین». نجیب سرور و رفیق او بود و «تکنوکرات‌ها»یش هم از سلاله «نمایندگان خلق زحمتکش افغانستان». آیا میهنفروش ما از نجیب و «تکنوکرات‌ها»یش کاملاً طلاق گرفته است؟ طلاق بعد از چهل سال مغازله با «تواریش»ها؟ یا شاید اکنون که «راه رشد غیر سرمایه‌داری» به ترکستان انجامیده، «راه رشد پنجشیری بازی» به صلاح تشخیص داده شده است؟

سپس «اکادیمسین» کی‌جی‌بی ـ جهادی کاروایی ستودگان جنایتکارش را بر می‌شمرد:

> هیچ افغان سالم اندیش، بی‌تعصب و روشن بین، منکر این تحولات تند سیاسی در کشور ما نمی‌شود که بعد از شهادت قهرمان ملی احمد شاه مسعود (۹ سپتمبر ۲۰۰۱) و تراژدی نیویارک (۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱) این جنگ‌سالاران جبههٔ متحد مقاومت ملی افغانستان یکجا با پاسداران صلح سازمان ملل متحد در خط اول جبههٔ ضد طاعون فراگیر طالبان، القاعده، تروریزم بین‌المللی و نیروهای تجاوزکار پاکستان قرار گرفتند، هزاران عربی، عجمی و پنجابی مسلح را، از هرات، کرانه‌های آمو، بلخ، کندز قلب افغانستان، پروان و ننگرهار بزرگ و پکتیا، با قبول قربانی و رشادت فراوان گرفتار و بمحابس دولت انتقالی جلالتماب کرزی سپردند.

نه آقای «اکادیمسین»، برعکس بر هیچ افغان «سالم اندیش، بی تعصب و روشن بین» پوشیده نیست که اگر «پاسداران صلح سازمان ملل متحد» («اکادیمسین» گویا خجالت می‌کشد بگوید عساکر امریکایی) به سر وقت بقایای «قهرمان ملی» نمی‌رسیدند، همه تار و مار شده آن طرف آمو می‌گریختند. «هزاران عربی، عجمی و پنجابی مسلح» (همه

پخسه‌هایی از هزاران پخسه

در هفته بعد از ۱۱ سپتامبر ۶ عامل سی‌آی‌ای با توزیع ۷۰ ملیون دالر به جنگ سالاران مزدور، سقوط طالبان را تسریع کردند.

آبزرور، ۱۷ نوامبر ۲۰۰۲

جنگ سالاران این دوستان امریکا و متحدان نیز بخشی از دولت را تشکیل می‌دهند. جنگ سالاران دارای اردوهای شخصی می‌باشند، اخاذی می‌کنند، دنبال منافع شخصی بوده، صاحب خزانه‌های خصوصی اند، راه‌ها و بندرهای تجارتی را زیر کنترول دارند. تمام اینان تهدیدی برای آینده افغانستان، انتخابات، اعمار مجدد و اعتبار حکومت کرزی به شمار می‌روند.

گاردین، ۳۰ جولای ۲۰۰۳

با توجه به جنگ بین **دوستم** مورد حمایت ترکیه و جمعیت اسلامی مورد حمایت روسیه، شبح مداخله خارجی هرگز بعید نیست.

تایمز آف اندیا، ۳ مارچ ۲۰۰۲

وزیر عدلیه گفت: «طالبان عادت داشتند که جسد هر مقتول را برای چهار روز در ملاء عام بگذارند. ولی ما بعد از اعدام جسد را برای مدت کوتاهی مثلاً پانزده دقیقه آویزان می‌کنیم.»

سایت «سازمان انقلابی کمونیست بریتانیا»

واحدهای مسلح «ائتلاف شمال» مسئول قتل، آدم ربایی، شکنجه، تجاوز جنسی، غارت و حبس کردن‌های خودسرانه اند.

از گزارش وزارت خارجه امریکا درباره متحدانش در افغانستان، ۲۰۰۱

گلبدین حکمتیار بنیادگرای پشتون با گلوله باران شهر نصف آبادی‌های آن را ویران و ۲۵۰۰۰ نفر را کشت. یکسال بعد **احمد شاه مسعود** که در خارج به مثابه رهبر بزرگ ضد کمونیستی و ضد طالبان برجسته شد، توپخانه‌اش را سوی شیعه‌های هزاره در غرب کابل نشانه رفت و هزاران نفر را به قتل رسانید.

جوناتان استیل، گاردین، ۱۶ اکتوبر ۲۰۰۱

تخلفات حقوق بشر در افغانستان توسط تفنگداران و جنگ سالاران صورت می‌گیرد که پس از سقوط طالبان توسط امریکاییان به قدرت رسانیده شدند.

گلف نیوز، ۲۳ سپتامبر ۲۰۰۳

برادران دینی و مالی و نظامی «قهرمان ملی» و «جمعیت اسلامی»اش) نیز به زور بمباران با مدرن ترین بم افگن‌های امریکایی بود و نه هرگز «رشادت فراوان» تروریست‌های «ائتلاف شمال» که کشته و اسیر شدند.

امریکاییان «کمک» نه بلکه به منزله مسیحادمانی بودند که نازل شدند و بر لاشه‌ی بی‌رمق «ائتلاف شمال» خورده و آن را زنده ساخته و به کابل نشاندند.

این حقایق را تنها کسی وارونه جلوه می‌دهد که جای دلدادگی به «همسایه بزرگ شمالی»اش را عشق پیری به «دولت امریکا» و «ارتجاع سیاه»☆ و پنجشیری بازی و «شمالی وال» گری گرفته باشد.

جالب است که «اکادیمسین» ممدوحان بنیادگرایش را با همان اصطلاح «تفنگ سالار» یا «جنگ سالار» یادکرده و در ستایش از آنان در اوج شرفباختگی و بی‌اعتنایی به احساس انزجار ۹۹٪ مردم ما نسبت به جنگ‌سالاران می‌نویسد:

> این تفنگ سالاران با وصف ایستادگی و مقاومت دلاورانه برضد متجاوزین خارجی، اینک به نقض حقوق بشر، سرکوب حقوق و آزادی‌های دموکراتیک مردم، سوء استفاده از مقام نیپوتزم متهم می‌شوند و بخویش و قوم پرستی محکوم می‌گردند. من نمی‌گویم که این جنگ سالاران پیامبرانند، هیچ اشتباه نکرده اند و در آینده نیز اشتباه نخواهند کرد.

عامل قدیمی کی‌جی‌بی خود را به بی‌خبری جاهلانه‌ای می‌زند که گویی نمی‌داند که از ددمنشی‌ها و رذالت‌های عزیزان تفنگ سالارش تنها «پیام زن» نیست که پرده برگرفته بلکه اینک «دیده بان حقوق بشر»، «سازمان عفو بین الملل» و پاره‌ای از معتبرترین رسانه‌های دنیا به شمول رسانه‌های امریکایی نیز ناگزیر از بیان گوشه‌هایی از واقعیت مافیای «ائتلاف شمال» شده و آنان را خونریزتر، خاینتر و ریاکارتر از طالبان خوانده اند. جنگ سالاران بیمار «اشتباه» نکرده اند،اینان مرتکب خیانت و موحش‌ترین بی‌ناموسی‌ها و جنایت‌ها در حق ملت و بخصوص زنان ما شده اند. کوس رسوایی قوم و خویش پرستی و سوءاستفاده از مقام آنان آنقدر بالا گرفت که حتی سرپرستان امریکایی شان را هم واداشت تا جهت انحراف افکار عامه و جلوگیری از عواقب «نامطلوب»، مهره‌هایی را در وزارت دفاع جابجا کنند. «اکادیمسین» اگرکمی از وقاحتش کاسته به غیرتش می‌افزود باید زیاد نه صرفاً به جواب دو تا از رسانه‌های خارجی می‌پرداخت تا چاره افشای اوباش تفنگ سالارش را نزد آن‌ها می‌کرد. این اوباشان دینی که صدای هرگونه انتقاد و اعتراض در داخل کشوررا با خاد و ترور و تفنگ شان خفه می‌کنند، در سطح خارج به روشنفکران بی‌وجدانی نیاز دارند که تمامی استعداد، حرامزادگی و دروغگویی خود را برای ترسیم سیمای «انسانی»، «متمدن»، «طرفدار آزادی زن» و «طرفدار دموکراسی» از این گرگان خونخوار به کارگیرند. بیکار نه نشینید!

آقای «اکادیمسین» شما در هفته نامه «امید» تان، در «پیام مجاهد» تان، در «فردا»ی تان، در «رادیوی صدای آزادی» تان، در رادیو تلویزیون کابل به ریاست جنگ سالار انجنیر اسحق‌خان تان، در ستره محکمه مولوی شینواری گلبدینی، و درکمسیون قانون اساسی ملا نعمت‌اله شهرانی تان و در وزارت دفاع، خاد و وزارت عدلیه رسول سیاف تان می‌توانید اعضای «راوا» یا آزادیخواهان دیگر را به شیوه برادران طالب «تکفیر» و «واجب القتل» اعلام نمایید، اما نشان بدهید که در برابر مثلاً «دیده بان حقوق بشر»،

☆ـ میهنفروشان پرچم و خلق، زمانی بنیادگرایان را «ارتجاع سیاه» می‌نامیدند.

پخسه‌هایی از هزاران پخسه

نماینده سازمان ملل متحد: «جنگ سالاران افغانستان به میل خود می‌کُشند.»

تلگراف، ۳۱ جنوری ۲۰۰۳

حضرت علی با حمایت نظامی و دالر امریکا از نیروی تازه‌ای در افغانستانِ بعد از طالبان نمایندگی می‌کند که حکومت ضعیف مرکزی را به چالش می‌طلبد. **حضرت‌علی** می‌گوید: «امریکایی‌ها با من در ارتباط اند. آنان همیشه با من اند.» او علاقه‌ای به اعمار منطقه‌ی ویرانش ندارد و به هیچ چیز دیگری نمی‌اندیشد جز تحکیم قدرتش.

واشنگتن پست، ۱۸ فبروری ۲۰۰۲

مارشال فهیم شوهر زنی راکه خود را کاندید ریاست جمهوری کرده بود مورد تهدید قرار داده او را سگ و نامرد خطاب کرد که به زنش اجازه یکچنین برآمدی را داده است.

سکاتسمن، ۲۳ جون ۲۰۰۲

«دیده بان حقوق بشر» طی نامه‌ای به جورج بوش تقاضای ختم کمک‌های مالی و تسلیحاتی امریکا به جنگ سالاران افغان راکه ناقضان حقوق بشر اند نمود.

براد آدمس Brad Adams رییس بخش آسیایی «دیده‌بان حقوق بشر» گفت: «آقای کرزی باید برای یکبار و همیشه از امریکا بخواهد تا به کمک‌های مالی و تسلیحاتی به جنگ سالاران که باعث بی‌ثباتی افغانستان و ایجاد رعب و وحشت برای افغانان در سراسر کشور اند، خاتمه بخشد.»

ای‌ایف‌پی، ۲۶ سپتامبر ۲۰۰۳

در گزارش منتشره ۱۶اکتوبر ۲۰۰۳ سازمان عفو بین‌الملل گفته می‌شود که دو سال پس از سقوط طالبان هنوز هم در وضع زنان افغانستان بهبود قابل توجهی پدید نیآمده و آنان بطور گسترده با ازدواج‌های اجباری، تجاوزهای جنسی و خشونت‌های خانوادگی روبرو اند. در بعضی موارد حتی دخترکانی ۸ ساله به عقد مردانی بسیار سالمند درمی‌آیند. در برخی مناطق پلیس دختران و زنان را دستگیر کرده تا باکره بودن شان را مورد آزمایش قرار دهند.

نیوز، ۱۶اکتوبر ۲۰۰۳

روزنامه‌های «گاردین»، «واشنگتن پست»، «ایندیپندنت» یا روزنامه نگارانی چون رابرت‌فسک یا جان‌پلگر که «قهرمان ملی» و «قهرمانان ملی» شما را قاتل، تاجران هیروئین، رهزن، وابسته به دولت‌های بیگانه و خاینان به افغانستان گفته اند غیر از انکارهای سفیهانه و تحریف حقایق، چه حرفی برای گفتن دارید. اتفاقاً در همین شماره «پیام زن»، مشت نمونه خروار گزارش‌هایی از ما و نقل قول‌هایی از منابع خارجی آورده شده که همه تف و نفرین است بر اظهارات خاینانه شما. بفرمایید آنها را رد نمایید تا هم بیشتر عزیز «استاد» و «مارشال» شوید و هم این مطبوعات پا از گلیم فراتر ننهاده و دیگر جرئت نکنند به چوبدست‌های امریکا بتازند.

هرچند ملال آور است، اما نمی‌توان بدون آوردن یک جمله آخری از پوشالی جهادی‌گرا شده، مطلب را به پایان برد:

... بگونهٔ مثال از آغاز گشایش مکاتب عصری و تاسیس معارف نو در افغانستان، هیچ وزیری را نمی‌توان جستجو کرد که برای دو تا سه ملیون شاگرد معارف زمینهٔ آموزش و پرورش را مهیا کرده باشد. فقط یونس قانونی این وظیفهٔ پرافتخار را انجام داده است. آگاهی سیاسی و قدرت تصمیم‌گیری دارد، تحصیلات عالی دارد، بزبان‌های دری و پشتو و زبان‌های اکثریت مردم وطن با فصاحت و روانی تکلم می‌تواند. تمام جوانی و عمر عزیز خود را در سنگرهای مقاومت ملی و آزادیخواهانه با دشواری‌های باورنکردنی سپری کرده است، افتخار خصومت دشمنان خلق و وطن را کسب و یک پای خود را عملاً در راه استقلال و آزادی وطن از دست داده است، در هیچ محکمهٔ قانونی باتهام نقض حقوق بشر محاکمه علنی و محکوم نشده است.

اهانت به تفنگ سالاران، اهانت به اردوی منظم ملی، استقلال و سنن پسندیدهٔ دینی خلق آزادی پرست وطن ماست.

البته رییس شاعران و نویسندگان پوشالی یادش رفته از بارزترین کمالات یونس خان یعنی دریشی پوشیدن و نکتایی زدنش (که حتی برادران «مکتبی» ایرانی هم آن را حرام می‌دانند) بگوید که هیچکس رقیبش شده نمی‌تواند جز داکتر عبداله خان «وزیر خارجه». «اکادیمسین» و رفقای احمقش «مرحله تکاملی انقلاب ثور» را به طرزی انفلاقی جار می‌زدند اما «مرحله تکاملی» اعجاب انگیز یک بچه مدرسه دیده به پوشیدن لباس غربی «کافری» و مخصوصاً نکتایی‌های زیبایش را فراموش می‌کنند!

آیا حالا در درستی آن نکته‌ای که در اول اظهار نمودیم تردیدی وجود خواهد داشت که دنائت و حقارت و ابتذال بعضی خاینان بومی حتی این مفاهیم را هم خجل می‌سازد و در هیچ قاموسی جور نمی‌آید جز در قاموس گدی‌های پرچمی و خلقی این مینهفروش ترین مینهفروشان تاریخ؟

یک فرد ولو هم جاسوس، باید چقدر پایین‌وپایین و پایین و پایین سقوط کند تا برای یک جمعیتی، یک دین سالار فاسدِ☆ تفنگ بدست و یک متحد دوستم، سیاف، گلبدین و سایر جلادپیشگان چنین بچگانه مدیحه سرایی کند.

اوضاع و روزگار هنوز بر وفق مراد یونس قانونی و باندش است. هنوز او و «برادران» به خاطر کشتار در کابل، غارت سنگ‌های قیمتی، تجارت هیروئین و همدستی با سیاف، گلبدین، دوستم و غیره تبهکاران محاکمه و محکوم نشده اند. اما کی شده است

☆- حتی ملل متحد هم نتوانست ستمگری و فساد آقایان «مارشال» و قانونی را اغماض نماید.

پخسه‌هایی از هزاران پخسه

افغانستان بزرگترین تولید کننده تریاک که از آن هیروئین درست می‌شود در جهان است. بعد از ختم رژیم طالبان، جهش وسیعی در تولید تریاک دیده می‌شود.

کیت گریوز Keith Graves از Sky News جهت بازدید از منطقه تولید تریاک به قریه سرخاب ولایت لوگر سفر نمود. وی گفت در سالی حاصلخیز بین ۳ الی ۴ هزار تن تریاک حاصل می‌شود که بعداً از آن به ارزش ۱ بلیون دالر هیروئین بدست می‌آید.

تمام این جریانات زیر چشم نیروهای امریکایی انجام می‌گیرد اما از آنجاییکه امریکا روی این سلاطین هیروئین تکیه دارد، کارشان را اغماض می‌کنند.

ان‌ان‌آی، ۲۳ سپتامبر ۲۰۰۳

امریکاییان به هر جنگ سالار ده‌ها هزار دالر نقد و لاری‌های اسلحه دادند. یک کارمند سی‌آی‌ای به «وال ستریت جورنال» گفت: «ما به هر قومندان که ممکن بود پول رساندیم.»

اینان همان جنگ سالارانی اند که پس از خروج روس‌ها شهر را ویران کرده و ۵۸۰۰۰ غیر نظامی را کشتند؛ نصف این تعداد را تنها در سال ۱۹۹۴ به قتل رسانیدند. به برکت کمک امریکا کنترول افغانستان به مافیای جنگ سالارانی واگذار شد که با ارعاب، اخاذی و انحصار تجارت هیروئین فرمان می‌رانند... به قرار گزارش «دیده بان حقوق بشر» جنگ سالاران در واقع کشور را به گروگان گرفته اند. آنان مردم دهات را ربوده و تا از خانواده آنان پول نستانده آنان را در زندان‌های خود نگه می‌دارند؛ زنان، دختران و پسران را مورد تجاوز جنسی قرار می‌دهند و قتل و غارت و باجگیری کار روزمره شان می‌باشد. مکاتب دختران سوزانده می‌شود.

طی ۱۷ سال واشنگتن با هدف در هم شکستن اتحاد شوروی، ۴ بلیون دالر را به جیب تعدادی از قسی ترین مردان کره زمین ریخت.

به یکی از اینان گلبدین حکمتیار که مخصوصاً نازدانه سی‌آی‌ای بود، ده‌ها ملیون دالر پرداخت شد. تخصص او تجارت هیروئین و پاشیدن تیزاب بروی زنان بی‌چادر بود.

گاردین، ۱۸ سپتامبر ۲۰۰۳

آقای «اکادیمسین»؟ مگر رفقا گلاب‌زوی، سروری، کشتمند، بریالی، نوراحمد نور، شهنوازتنی، حسن شرق یا خود شما و یا حسن کاکرها، نرشیر نگارگرها، مصداق‌ها، خلیل اله هاشمیان‌ها و... یا «قیادی‌های جهادی» تروریست رسول سیاف، ربانی، امیر اسماعیل، دوستم، خلیلی، خالص و... به جرم ترورها و بی‌ناموسی‌ها و خیانت‌ها به وطن

بقیه در صفحه (۵۱)

جنایت در شیرپور لکه‌ی ننگین دیگر بر دامان فهیم، قانونی و شرکاء

در حالیکه عبدالسلام با شش تن از اعضای فامیلش صبحانه صرف می‌نمود، خانه‌اش توسط پلیس افغانستان بوسیله بلدوزر تخریب شد. عبدالسلام که ۳۵ سال دارد و کارمند ملکی می‌باشد به IRIN گفت: «ما فکر کردیم که انفجار بمب و یا زلزله بود.» او افزود که دو تن از کودکانش زمانی که می‌خواستند از کلکین فرار نمایند زخمی شدند.

سلام یکی از ۳۰ فامیل مسکون در منطقه شیرپور وزیراکبرخان کابل بود که از خانه‌اش رانده شده و بعد با ترس و وحشت شاهد تخریب آن بود.

در جریان عملیات تخریب، بسیاری از افراد رانده شده زیر آوار خانه‌های شان جراحت برداشتند. بنابر اظهارات ساکنان و شاهدان، رییس پلیس کابل بصیر سالنگی شخصاً عملیات را رهبری می‌کرد.

سلام اصرار ورزید: «پلیس شدیداً باشندگان محل را لت و کوب می‌کردند. حتی آنان به دو زنی حمله کردند که مانع لت و کوب شوهران شان شدند.»

سازمان ملل متحد در مورد حادثه نگرانی‌اش را ابراز کرد. میلون کوتری یکتن از گزارشگران کمسیون حقوق بشر سازمان ملل متحد روز سه‌شنبه بعد از ملاقات با خانواده‌های بی‌خانه در محل تخریب به IRIN گفت: «چیزی که اینجا اتفاق افتاده است نه تنها نقض شدید حقوق بشر است بلکه همچنان خلاف تعهدات و وظیفه دولت افغانستان می‌باشد.»

به گفته کوتری آنانی که خانه‌هایشان تخریب شده است باشندگان فقیری اند که از ۳۰ سال به اینسو در این محل زندگی می‌کردند. وی علاوه کرد: «به نظر می‌رسد اشخاصی که باید مسئول تأمین حقوق مردم و حفظ نظم و قانون باشند خود متخلف اند.»

میلون کوتری از وزیر دفاع، **محمد قسیم فهیم** و وزیر معارف **یونس قانونی** به صفت متخلفان نام برد. او به گزارشگران گفت: «اساساً چیزی که ما بدست آورده ایم اینست که وزیران و افراد رده‌های بالا در اشغال زمین و تخریب اماکن مردم فقیر دست دارند.»

کوتری هشدار داد که منازع برسر ملکیت می‌تواند افغانستان را بار دیگر به «دهها سال کشمکش» فرو برد.

او گفت: «باید تغییری ایجاد شود و وزیرانی که مستقیماً دخیل اند برکنار شوند.»

آی‌آرآی‌ان نیوز، ۴ سپتامبر ۲۰۰۳

عکس از «پیام زن»

سرپیچی کن! نپذیر! طغیان کن ☆

پشتیبانی مردم امریکا از جنگ علیه عراق بر یک سری دروغ و خیانت مبتنی شده بود که دولت امریکا با همکاری شرکت‌های مسلط بر رسانه‌های همگانی برای این مردم تدارک دیده بودند. به غیر از جعل رابطه بین سازمان القاعده و صدام حسین، ما با یک واقعه‌ی ساختگی و هیستریک دیگر هم روبرو شدیم و آن وجود سلاح‌های کشتار جمعی در عراق بود. جورج بوش فرزند تا آنجا پیش رفت که اعلام کرد «برای امریکا حمله نکردن به عراق یک خودکشی خواهد بود.» این نشان از یک هیستری با یک هدف مشخص می‌کرد. بوش دکترین قدیمی‌ای را در یک شرایط جدید دوباره مطرح می‌کرد: دکترین جنگ پیشگیرانه.

او این نکته را نیز خاطر نشان ساخته بود: «دولت ایالات متحده امریکا آنچه را که مایل به انجام آن باشد انجام می‌دهد. اکنون زمان عمل فرا رسیده است.» جنگ علیه عراق انجام گرفت و به پایان رسید، ولی هنوز از سلاح‌های کشتار جمعی در عراق خبری نیست.

... رییس جمهور جورج بوش اعلام کرده بود که «صدام حسین یک دیکتاتور خون آشام است و به همین خاطر رژیم عراق باید تغییر کند.» پس به نظر می‌رسد این هم که در ۴۰ سال قبل از این در زمان ریاست جمهوری جان. اف کندی، سازمان سیا کمک کرد تا رژیم بغداد تغییر کند، اهمیتی نداشته باشد. بعد از یک کودتای پیروزمند در سال ۱۹۶۲ رژیم بعثی در عراق روی کار آمد. با کمک لیستی که سیا در اختیار رژیم جوان بعث گذاشت، سران این رژیم موفق شدند که هزاران دکتر، وکیل دادگستری، معلم و انسان‌های سیاسی که احتمال داده می‌شد کوچکترین پشتیبانی از جریان چپ داشته باشند را از بین برده و نابود شان کنند. در سال ۱۹۷۹ بعد از یک مبارزه درون حزبی صدام حسین به ریاست جمهوری عراق رسید. در آوریل ۱۹۸۰ هنگامی که صدام حسین مشغول قتل عام شیعیان عراق در جنوب این کشور بود، برژینسکی مشاور وقت شورای ملی در کاخ سفید اعلام کرد: «ما عقیده نداریم که بین منافع امریکا و عراق هیچگونه اختلاف اساسی وجود داشته باشد.»

واشنگتن و لندن در نهان و آشکار از صدام حسین پشتیبانی کردند. این دولت‌ها به صدام حسین کمک‌های مادی و معنوی دادند، او را مسلح کردند. آنها همچنین رژیم بعث عراق را مجهز به مواد و وسایلی کردند که کاربرد دوگانه داشتند. یعنی هم می‌شد به عنوان سلاح و ابزار عادی از این مواد استفاده کرد و هم در ساختن سلاح‌های کشتار جمعی و هسته‌ای. دولت‌های امریکا و بریتانیا از صدام حسین در جنگ ۸ ساله ایران و عراق و همچنین در زمان حمله او به کردها و بمباران شیمیایی حلبچه و کشتار هزاران انسان بیگناه، حمایت کردند. جنایتکار بودن صدام حسین از طرف دولت‌های این دو کشور در سال ۱۹۸۸ علم شد، زیرا که دیگر منافع ایجاب می‌کرد که به عراق حمله کرده و در نهایت آن را اشغال کنند.

...

آخرین مکانی که در لیست ۱۶ گانه (اداره بازسازی و کمک‌های انسان‌دوستانه) وجود داشت، وزارت نفت عراق بود. ولی این ساختمان، تنها مکانی بود که محافظت گردید. قدرت اشغالگر شاید فکر می‌کند که در کشورهای مسلمان، انسان‌ها، لیست‌ها را وارونه از پایین به بالا می‌خوانند!

☆- این نوشته متن بازنویسی شده سخنرانی خانم آروندانی روی (Arundhati Roy) است. او این سخنرانی را در جلسه‌ای که در یک کلیسا در محله هارلم نیویارک برگزار بود، ایراد کرده است. این جلسه از طرف «مرکز حقوق اقتصادی و اجتماعی» (Center for Economic and Social Rights) و «بنیان لانان» (Lannan Foundation) ترتیب داده شده بود که در آن جایزه سال ۲۰۰۲ بنیاد لانان به این نویسنده اعطا شد. آروندانی روی رمان نویس، چپ و اهل هند است. او رمان معروفی به نام «خدای خرت و پرت‌ها» نوشته که موجب معروفیت جهانی وی شد.

جایزه بنیاد لانان بخاطر نوشته «فرهنگ آزادی» به آروندانی روی تعلق گرفت. این مطلب قبلاً در Outlook Magazine (هند ۱۷ ماه مه) به چاپ رسیده است.

(خانم آروندانی روی پشت‌نویسی داشت بر کتاب «با تمام نیروی مان: جمعیت انقلابی زنان افغانستان» از داکتر ان برادسکی که در آن گفته بود: "راوا" این جنبش فوق العاده زنان همانقدر که سرسختانه متعهد به دموکراسی است، متعهد به برپایی یک دنیای دیگر و بهتر نیز می‌باشد.») پ.ز.

...

بر پایه‌ی نظرسنجی که به وسیله‌ی موسسه گالوپ انجام گرفت و منتشر شد، «پشتیبانی از جنگ یک طرفه‌ی امریکا و متحدانش علیه عراق در هیچ کشور اروپایی بیشتر از ۱۱ درصد نبود. اما با این حال دولت‌های انگلیس، اسپانیا، ایتالیا، دانمارک، مجارستان و دیگر دولت‌های اروپای شرقی از یک جنگ و اشغال غیر قانونی درست برخلاف افکار عمومی و نفرت مردمشان به پشتیبانی برخاستند. انسان می‌تواند این را چه بنامد؟ مردمسالاری نوین! (همچون حزب کارگر جدید بریتانیا؟).

مردمسالاری، این مقدس‌ترین گاو دنیای مدرن در بحران قرار دارد. این بحران، بحران عمیقی است که تمام ارکان مردمسالاری را به لرزه در آورده است. امروزه هر بی‌حرمتی نسبت به انسان و هرگونه هتک شرف کردن از او به نام مردمسالاری انجام می‌گیرد. مردمسالاری در واقع به سر بزرگ و کاملاً پوکی تبدیل شده است که هیچ‌گونه معنا و مفهومی ندارد. مردمسالاری به هر شکل و فرمی که حاکمان اراده کنند در می‌آید و تبدیل می‌شود. مردمسالاری این هرزه و فاحشه‌ی دنیای آزاد، حاضر است که خود را به هرکسی تسلیم کند. مردمسالاری آماده است هر لباسی را از تن درآورده و هر لباسی را به تن کند. او، یعنی مردمسالاری خواستار این است که برای هر منافعی دست به سینه بایستد، به هر پا دادنی راضی گردد، به دفعات متعدد آماده است مورد سوءاستفاده قرار گیرد، به او تجاوز کنند و سیلی به چهره‌ی بزک کرده‌اش بزنند.

...

... مردمسالاری دیگر کارش فقط معطوف به تقسیم کردن قدرت بین بنیادها، دادگاه‌ها، مجالس قانونگذاری، کارمندان دولتی و از همه مهمتر و با قدرت‌تر آن رسانه‌ی «غیر وابسته» که زیر ساخت یک دموکراسی پارلمانی را می‌سازد، می‌پردازد. در بیشتر مواقع اما این مسائل همچون ترکیب نه چندان هوشیارانه و پیچیده به نظر می‌رسد. به عنوان مثال نخست وزیر ایتالیا، سیلویو برلسکونی را در نظر بگیرید. از در بزرگترین روزنامه‌ها، مجلات، کانال‌های تلویزیونی و بنگاه‌های چاپ کتاب این کشور بیشترین سهام را از آن کرده است و این مشخص است که مهمترین تصمیم‌ها با اجازه او اتخاذ گردند. در امریکا کانال «کلیر» پیچیده و مشهور جهان (Clear Channel Worldwide Incorporated) مالک بزرگترین ایستگاه‌های کشور است. این شرکت بر بیش از ۱۲۰۰ کانال تلویزیونی حکمفرمایی می‌کند. مدیران این کمپانی صدها هزار دلار به انتخابات بوش کمک مالی کردند. کلیر کانال مسئولیت برگزاری گردهمایی‌های میهن‌پرستانه را برعهده دارد.

...

با توجه به این واقعیات شما بگویید: چه کسی بهای اقتصادی این جنگ را پرداخته است؟ با توجه به تمام مسلمات موجود، با اطمینان می‌توان گفت که بودجه‌ی این جنگ را فقرای امریکا، دانشجویان، بیکاران، مادران بی‌کس، بیماران بیمارستانی و خانه‌های مخصوص نگهداری بازنشستگان و پیران، معلمان و کارگران بخش خدمات درمانی (پرستاران و بهیاران) پرداخته اند.

و چه کسی به طور واقعی در میدان‌های جنگ، مبارزه می‌کند؟ می‌کشد و کشته می‌گردد؟ باز هم، همین فقیران امریکا، سربازانی که در گرمای کویر عراق کباب می‌شوند، فرزندان ثروتمندان امریکایی که نیستند. فقط یک پسر، از میان کل نمایندگان مجلس (کنگره و سنا) امریکا در جنگ علیه عراق شرکت دارد. ارتش امریکا از «داوطلبانی» که اخطاریه تخلیه‌ی منازل و به حراج گذاشتن خرت و پرت‌های زندگیشان را دریافت کرده اند، تشکیل شده است. این به اصطلاح داوطلبان شامل سفید پوستان فقیر، سیاه‌پوستان، امریکای لاتینی‌ها و آسیایی‌های امریکایی می‌شوند که در پی پیدا کردن شیوه‌ای برای به دست آوردن لقمه نانی هستند، یا اگر زنده برگشتند با بقیه‌ی پول باقی مانده بتوانند مدرک تحصیلی دریافت و بقیه‌ی زندگی خود را بگذرانند. آمار سراسری امریکا نشان می‌دهد که سیاه‌پوستان ۲۱ در صد از کل نیروهای مسلح و ۲۹ درصد از ارتش این کشور را تشکیل می‌دهند، در صورتی که فقط ۱۲ درصد از جمعیت امریکا از سیاهان تشکیل یافته است.

...

... بوش مایل است که ما مطمئن شویم که هدف از یورش و تسخیر کشور عراق، آزادی و رها کردن مردم عراق از قید دیکتاتوری و دادن امکان بهره‌برداری از میدان‌های نفتی عراق توسط مردم این کشور است. او تلاش می‌کند که این را به ما بقبولاند که نفت عراق به وسیله‌ی شرکت‌های غول پیکر نفتی همچون «بکتل»، «شورون» و «هالیبورتون» به مردم عراق پس داده می‌شود. شرکت‌هایی که اگر نگاهی به رهبری آن بیندازیم متوجه می‌شویم که به وسیله‌ی یک گروه کوچکی از نظامیان عالیرتبه‌ی بازنشسته و سیاسیون اداره و رهبری می‌شوند.

...

در این جنگ «رهایی‌بخش» شما مردم امریکا نه فقط مخارج اقتصادی و نیروی انسانی را پرداختید، بلکه مجبور به از دست دادن آزادی‌های اجتماعی و شخصی خود نیز شدید. برای شما مردم عادی معنی پیاده کردن این «مردمسالاری نوین» در عراق، مردن مردمسالاری در محل زندگی تان، یعنی امریکا بود.

به «دان آمستونز» یکی از مدیران سابق شرکت کارگیل که یکی از بزرگترین شرکت‌های صادر کننده‌ی غله‌ی جهان است، ماموریت داده شد که بازسازی کشاورزی عراق را رهبری کند. «کوین واتکینس» مسئول سیاسی «اکس فم» در این رابطه می‌گوید: «به دان آمستونز ماموریت رهبری کشاورزی عراق را اعطا کردند، درست مثل این است که به صدام حسین رهبری یک کمسیون دفاع از حقوق انسانی داده شود.»

...

ما می‌توانیم این واقعیت را که در دنیای امروز و در حال حاضر نیرویی که بتواند ماشین جنگی امریکا را به هماوردی بطلبد، وجود ندارد، پذیرفته و دست روی دست بگذاریم و وجدان خود را نیز راحت کنیم. اما این به معنی تسلیم به شرایط شدن و غیر فعال و خنثی بودن است. این همان چیزی است که حاکمان دنیای سرمایه‌داری کنونی و مخصوصاً سرمایه‌داران امپریالیست امریکا خواهانش هستند. از طرف دیگر عملیات تروریستی هم که فقط حاکمان جامعه‌ی امریکا را بیشتر سر شوق می‌آورد که خود را بیشتر تقویت کرده و با زور کشورهای بیشتر دیگری را تصرف کنند. در چند روز بعد از یک عملیات تروریستی جدید، احتمالاً باید انتظار تصویب یک قانون ضد تروریستی جدید پاتریوت دو (Patriot 2) راکشید. پس اینکه می‌شود با عملیات تروریستی جلوی تجاوزات امپریالیستی امریکا را گرفت، کاری بیهوده و خیالی باطل است.

...

... راهبرد ما باید بر این قرار گیرد که اجزای امپراتوری را از هم جدا کرده و به آنها یکی بعد از دیگری ضربه وارد کنیم. در این مبارزه هیچ هدفی کوچک نیست. هیچ پیروزی قابل چشم پوشی و بی‌ارزش نیست. میدان این مبارزه به وسعت جهان است. اما برای اینکه به پیروزی برسد، باید از همین جا (امریکا) آغاز شود. شما می‌بایست به عنوان پیشقراولان این مبارزه باشید. ■

برگرفته از مجله «آفتاب» شماره ۲۷، سرطان ۱۳۸۲

زرداد بی‌ناموس محاکمه می‌شود، اما خواست مردم ما محاکمه پدر کثیفتر از خودش گلبدین است!

زرداد ☆ قاتل پس از چند سال ارائه شواهد و کار فراوان «راوا» و برخی سازمان‌های دفاع از حقوق بشر انگلستان سرانجام ماه جولای امسال دستگیر شده و تحت محاکمه است.

طبعاً تا جایی که میسر بوده است «راوا» همیشه در تمامی اسناد و شواهد بر این نکته تاکید ورزیده که محاکمه زرداد به خودی خود ارزش چندانی نخواهد داشت مگر اینکه به پدر جنایتکارش گلبدین دست یافت. زرداد اگر پاچه گیری داشت به نام عبداله‌شاه، خود نیز سگ گلبدین بود همانطوریکه گلبدین هم سگ کلان و زنجیری آی‌اس‌آی و سی‌آی‌ای بود. پس اینان همه از یک جنس اند و تا به حال ده‌ها هزار هموطن ما را چک گرفته به هلاکت رسانیده یا آنان را تا ابد داغدیده ساخته اند.

نیروی «راوا» ضعیف است. ما قادر نیستیم آنچنان که باید همه‌ی امکانات حقوقی موجود در غرب را جهت به محاکمه کشیدن جلادان مردم افغانستان به کار گیریم. بر کلیه سازمانها و شخصیت‌های طرفدار دموکراسی و حقوق بشر کشور است تا غیر از مبارزه به اشکال دیگر، به تعقیب قانونی فاشیست‌های دینی و پرچمی و خلقی که مخصوصاً در غرب ماوا گزیده اند، تلاش به خرج دهند. امکان دستگیری و محاکمه این جاسوسان جنایت پیشه در غرب زمینه‌ایست که باید از آن استفاده جست. کاری که نسبت به بسیاری فعالیت‌های روشنفکرانه‌ی بی‌ربط که اثر آن بر ده نفر هم مرئی نخواهد بود به مراتب ارزشمندتر و عملی‌تر و مبرمتر است.

اگر هموطنان ما در خارج کشور بطور مستقل نمی‌توانند در زمینه فعال باشند می‌شود از طرق ذیل به «راوا» یاری برسانند:

ـ نام و نشان و آدرس دقیق جنایتکاران افغانی در هر کشوری را در اختیار ما بگذارند.

ـ معرفی قربانی یا قربانیان جنایتکاران در داخل یا خارج که شهامت شهادت دادن علیه آنان را داشته باشند.

ـ معرفی سازمان‌ها و شخصیت‌هایی در محل اقامت شان یا هر جای دیگر که به مسئله تعقیب قانونی جنایتکاران افغانی متعهد یا علاقمند باشند.

این هم عرصه‌ای از پیکار است. دشمن را راحت نگذاریم! ■

☆ـ این تجاوز کار بیمار برای آنکه نامش «لوکس» شده و خود نیز بیسواد به نظر نخورد، بر نامش «فریادی سروری» را هم اضافه نموده و شده: «زرداد فریادی سروری»!

سخنرانی نماینده «راوا» در سمینار معلمان مکاتب «راوا»

... نظر به تجربه‌ای که ما داریم مکاتب پاکستانی خود دچار پراکندگی شدید هستند و فاقد سیستم خاص تعلیمی. و به دلیل استفاده از نصاب‌های متعدد، نتوانسته اند سیستم واحد و یکسانی را در بخش تعلیم و تربیه حفظ کنند.

کیفیت درس درین مکاتب رابطه مستقیم با فیس آن‌ها دارد و با شناختی که ما و شما از جامعه پاکستان داریم، بیش از ۹۵ فیصد مردم آن توانایی پرداختن فیس‌های گزاف مکاتب شخصی را ندارند. پس چه رسد به افغان‌ها که دچار مشکلات شدید اقتصادی اند.

البته بوده اند اقلیتی کوچک از مهاجرین افغان که از درس با کیفیت‌تر بهره‌مند شدند. ولی در مقایسه با سه ملیون مهاجر ما در پاکستان چند صد نفر تعداد قابل ملاحظه نیست. و مخصوصاً که این امتیاز عمدتاً به سران تنظیم‌ها و افراد از لحاظ سیاسی و نظامی مقتدر تعلق گرفته. اکثریت مردم در مکاتب با کیفیت پایینِ درسی تحصیل کرده اند. و حاصل اساسی شان، فراگیری زبان اردو و تاریخ پاکستان است. این نه تنها باعث دور شدن شان از زبان‌های ملی و تاریخ کشور شان شده، بلکه از لحاظ روانی هم ضربه دیده اند زیرا سیستم درسی پاکستان تحت نظارت مستقیم دولت و سیاست‌هایش قرار دارد و کتاب‌های تاریخ و علوم سیاسی پاکستان، با دید نامناسبی نسبت به افغانستان تألیف شده و هم تصویری غیرقابل حل از مسایل افغانستان به دست داده می‌شود.

در بخش نصاب تعلیمی افغانان در مهاجرت سه نوع کتاب به چاپ رسیده:

۱) کتبی که توسط تنظیم‌ها چاپ شده است.
۲) کتب چاپ شده توسط کمشنری افغان.
۳) کتب چاپ شده توسط ان‌جی‌اوها.

ما سه نمونه کتاب داشته ایم، اما چرا یک نمونه نبوده و این که این سه نمونه چه تاثیری بالای سیستم درسی داشته اند و آیا می‌توانیم نام معارف را روی شان بگذاریم، سوالی است جدی و مهم.

معارف مظلوم‌ترین و بیچاره‌ترین بخش بوده و بیشترین خیانت درین مدت ۲۰ سال به آن صورت گرفته. تنظیم‌ها و ان‌جی‌اوها تا جایی که توانسته اند، از معارف سؤاستفاده کرده اند. طور مثال تنظیم‌ها و کمشنری افغان هر کدام بخشی داشته اند بنام معارف که بخاطر مصارف تعلیمی از مراجع پول دهنده، کمک مالی می‌گرفتند. آنان لیست مصارف چاپ ۵۰۰۰۰ کتاب را می‌دادند، در حالی که کمتر از ۵۰۰۰ کتاب به چاپ می‌رسید.

یکی از مثال‌های خوب این نوع سؤاستفاده در چترال بود. در آنجا چهار مکتب از چهار تنظیم به نام‌های چهار خلیفه ایجاد شده بودند که هر کدام بیش از ۱۲ تا ۱۵ شاگرد نداشتند. و در روزهای تفتیش، این مکاتب به یکدیگر شاگرد قرض می‌دادند. وبدین ترتیب ۱۰ به ۵۰ و ۵۰ به ۵۰۰ و بالاخره برای ۵۰۰ شاگرد، مصارف پولی به مبلغ پنج ملیون کلدار اخذ می‌شد.

این تنظیم‌ها می‌توانستند از کتب آی‌آرسی استفاده کنند، ولی آنان می‌خواستند تاکتب مطابق خواست‌های سیاسی شان نوشته شود. واز آن مهم‌تر پر کردن جیب شان بود چراکه خریدن کتب آی‌آرسی عاید نداشت!

کتاب‌های تنظیم‌ها نه تنها قابل استفاده نبودند، بلکه با چاپ این نوع کتب، خیانت بزرگی به تمام صنوف و بخصوص صنوف ابتدایی صورت‌گرفته. طور مثال در آنها آمده است: اگر یک مسلمان از ۱۰ کافر، ۵ کافر را بکشد، ۵ کافر دیگر باقی می‌ماند و یا ۵ تفنگ + ۵ تفنگ = ۱۰ تفنگ.

در این زمینه کتاب‌های چاپ شده از طرف «شورای ثقافتی اسلامی» مخصوصاً مبتذل، ضد انسانی و خیانت آمیز می‌باشند.

این کتب همه از شروع با چنان دیدی پر از القای عشق به خشونت و خونریزی و جنگ در ذهن کودکان نوشته شده اند که حداقل ۵۰ سال بعد هم افغانان نتوانند خارج از قتل و خون و آدمکشی به چیزی دیگر بیاندیشند.

مسئله مهم دیگری که باید در نوشتن کتاب مدنظر گرفته شود و این کتب بویی هم از آن نمی‌برند، توازن بین کتاب و ذهن کودکان است. برای این امر دسترسی به روانشناسی کودکان و رشد شان نظر به سن و سال خیلی ضرور است. مثلاً آیات و احادیثی که درکتاب صنف سوم آورده شده، حتی برای شاگردان صنف دهم هم قابل فهم و هضم نیست.

و یا یکی از مسایل مطرح درکتاب علوم دینی صنف سوم، واجبات غسل است، این مسئله‌ای است که حتی با شاگردان صنف ۱۲ هم باید با قدری مکث بحث شود.

کتب دری با حمد و نعت آغاز و به خلفای راشدین ختم می‌گردند. و اگر بسیار غیردینی شده باشند، سخن از مجاهد، شهید، غازی و کفر است و بس.

کتاب کیمیای صنف نهم، کمیای عضوی است و در یکی از درس‌های الکول را مورد مطالعه قرار می‌دهد. بخاطر شرح ضرر الکول آیت و حدیث آورده شده!

بیولوژی هم، خواه تکثر حجرات باشد، یا انتقال خون و یا فعالیت گرده‌ها، در هر بخش با موعظه‌های اسلامی همراست که از اهمیت علمی بحث‌ها کاسته و کتاب‌ها را فقط به متون کتب مدارس دینی شبیه می‌سازد.

بقیه در صفحه (۵۳)

چند لگد از «دیده بان حقوق بشر» بر پوزه دستگیر پنجشیری

گزیده‌ای ازگزارش ۱۰۴ صفحه‌ای «دیده بان حقوق بشر» تحت عنوان «کشتن شما برای ماکار ساده است» (جولای ۲۰۰۳) از جنایات و فساد بنیادگرایان در افغانستان

● ... اگر جامعه جهانی برای بهبود این وضع اقدام نکنند، در انتخابات ۲۰۰۴ افراد انتخاب شده صد فیصد جنگ سالار خواهند بود.

انجنیری از ولایت غزنی در کابل، ۸ مارچ ۲۰۰۳

● قومندانان خود را نمایندگان اصلی و ناب مردم می‌دانند زیرا بگفته‌ی خود شان آنان درگذشته علیه اتحاد شوروی از آزادی افغانستان دفاع کردند. و حال خود را محافظان آینده آزادی افغانستان نیز تصور می‌کنند. در حالیکه آنان نه نمایندگان مردم افغانستان هستند و نه محافظان آزادی افغانستان. آنان فقط تفنگدار اند.

سازمان جامعه مدنی، کابل ۵ مارچ ۲۰۰۳

● ... در قدم اول می‌خواهیم که تمام اسلحه باید از تفنگداران گرفته شود. بنابرین دختران می‌توانند به بیرون و به مکتب بروند. بعضی از دختران علاقمند مکتب رفتن هستند مگر فامیل‌های شان اجازه بیرون رفتن را به آنان نمی‌دهد.

بلی، مردم می‌ترسند که اگر به دختران شان اجازه بدهند به مکتب بروند، از طرف تفنگداران چه برسر شان خواهد آمد. آنان از افراد تفنگدار و یاگروپ‌های دیگر می‌ترسند.

دختران پوهنتون کابل، ۲۶ مارچ ۲۰۰۳

● کارتونی را به نشر رساندم (بشمول کاریکاتور رییس جمهور کرزی و فهیم وزیر دفاع). بخاطر آن چند بار به من تلفنی زنگ زده شد و بسیار هم تهدید شدم. چند نفر مسلح به خانه و دفترم آمدند. **آنان مرا تهدید کردند و گفتند: «ببین، کشتن تو برای ما بسیار آسان است. ببین، ۳۰ مرمی در شاجور دارم. همین حالا می‌توانم تمام ۳۰ مرمی را در سینه‌ات خالی کنم و هیچ کسی نیست که مانع این کار شود.»** من گفتم: «کارتون تنها از فهیم نیست، ازکرزی هم است.» آنان گفتند: «ما به کرزی هیچ کار نداریم. فهیم پادشاه ما است. ما او را می‌شناسیم. ما فهیم را می‌شناسیم و در این مورد ما تحمل نمی‌توانیم.»

مدیر مسئول نشریه‌ای در کابل، ۲۴ مارچ ۲۰۰۳

● ... خبرنگاران از طرف خاد، پلیس و مقامات مسلح تهدید به مرگ شده و به زور دستگیر گردیده اند. همچنان دستگیری و تهدید مخالفان توسط نیروهای دولتی گزارش شده است. در مناطقی مانند غزنی و پغمان تا هنوز دختران نمی‌توانند به مکتب بروند و زنان در مناطقی چون لغمان از ترس حملات افراد مسلح نمی‌توانند درباره حقوق زنان صحبت و یا تبلیغ نمایند. چنین بدرفتاری‌ها کمک‌های بشری را با مشکلات مواجه ساخته و مهاجرین را از عودت به وطن باز می‌دارند.

● گروپ شورای نظار با ساختار نظامی ـ سیاسی متشکل از نیروهای سابق مجاهدین که با اتحاد شمال علیه طالبان قبل از سقوط آنان جنگیده اند، مخصوصاً مجرم است. بیشترین موارد اذیت، تهدید و دستگیری خبرنگاران در کابل بعد از به چاپ رساندن مطالبی در انتقاد از اعضای شورای نظار و یا متحدین نزدیک آن مانند رهبر مجاهدین عبدالرب رسول سیاف به چاپ رسانده اند، اتفاق افتاده است. جاسوسان شورای نظار در پلیس، اردو و استخبارات اعضای چندین سازمان جدیدالتاسیس را تهدید کرده اند. پای رهبران شورای نظار به شمول فهیم وزیر دفاع و قانونی وزیر معارف در این تخلفات در میان است.

● ... حضرت علی رهبر نظامی زون شرق افغانستان (به شمول ننگرهار و پایتخت آن جلال آباد) در تمام منطقه تحت نفوذ خویش در دستگیری افراد سیاسی، از بین بردن فعالان دارای طرز فکر مستقل دست داشته است.

● در اوایل مارچ نیروهای حضرت علی یک دریور تکسی را با سه مسافر از جلال آباد دستگیر و به زندان نظامی انتقال دادند. به گفته برادر یکی از زندانیان، عساکر آنان را در جریان دستگیری لت وکوب نموده بودند: «... هرچیزی مطابق میل شان قانون است و پایگاه نظامی آنان زندان شان است. آنان می‌توانند هرکسی را برای مدت طولانی در زندان‌های شخصی خویش حبس نمایند....»

و این در جایی اتفاق افتاده است که نیروهای امریکایی حضور دارند! و یا به گفته مردم ما در «زیر ریش» امریکا اتفاق افتاده است.

● دیده‌بان حقوق بشر به این نکته متوجه شده است که شاهدان عینی در مورد تجاوز به پسران بسیار آزادانه‌تر نسبت به تجاوز به زنان و دختران صحبت می‌کنند. چندین باشنده گردیز به ما گفتند که افراد مسلح پسران جوان را بخاطر عمل جنسی می‌ربایند.

● در بیشتر مناطق جنوبشرق و حتی در بخش‌هایی از کابل، خشونت جنسی علیه زنان، دختران و پسران مسئله عادی بوده و تقریباً هیچگاه گزارش نشده است. زنان، دختران و پسران از خانه‌هایشان ربوده شده و در روز روشن مورد تجاوز جنسی قرار گرفته اند؛ در بعضی مناطق دختران را در مسیر راه مکتب ربوده اند. زنان و دختران مخصوصاً از طرف شب در جریان دزدی‌های مسلحانه در خانه‌هایشان مورد تجاوز قرار گرفته اند.

● غرب کابل ناحیه‌ای بشدت خطرناک است. اکثر باشندگان این ناحیه از دزدی توسط پلیس محلی و نیز افراد مسلح از ولسوالی پغمان تحت کنترول عبدالرب رسول سیاف شکایت دارند. «افراد مسلح از پغمان هستند. ۱۰۰ فیصد مطمئن هستم که آنان مجاهدین سابق اند. پلیس چیزی نمی‌گوید، بناءً آنان نیز دست دارند.»

● در ننگرهار و لغمان، دریوران از نیروهای تحت قومندە حضرت علی و پلیس جلال آباد شکایت داشتند. در کابل، دریوران اکثراً از پلیس ترافیک و پلیس وزارت داخله زیر فرمان بصیر سالنگی شکایت دارند.

● یک شهروند جلال آباد شرح می‌دهد که چگونه خانه‌اش در سال ۲۰۰۲ مصادره شد: «خانه‌ای در سرک (نامش محفوظ) در جلال آباد دارم. آنان خانه را مصادره کرده اند. قومندان حالا خودش در آنجا زندگی می‌کند. قومندان حضرت علی تمام قدرت را در اختیار دارد. به محکمه عرض کردم ولی محکمه نیز زیر کنترول افراد حضرت علی است. آنان هیچ وقت نداشتند که عرض مرا بشنوند و برایم گفتند که آنجا را ترک کنم.»

● یکی از مواردیکه همیشه در اذهان مردم باقی مانده است، ارعاب و ترس حاکم در جریان برگزاری لویه جرگه بود که تا حال مردم نمی‌توانند حرف دل خود را بصورت صریح و آشکار بیان کنند.

«... یک قومندان برایم گفت: "تو مرا انتقاد کرده بودی. همین غلط بود!" دیگران نیز با او بودند. آنان مرا تهدید کردند: "اگر با ما مخالفت کنی، ترا خواهیم کشت. شاید در جریان یک تصادم باشد، شاید کدام موتری ترا بزند و تو هیچ نفهمی". آنان چندین نفر را کشتند.»

● محمد س. به دیده‌بان حقوق بشر گفت که جاسوسان امنیت ملی او را دستگیر، بازجویی و زندانی کرده و وی را بخاطر فعالیت‌های سیاسی‌اش با شکنجه تهدید نمودند. او گفت که جاسوسان از او درباره فعالیت‌هایش پرسیده و بزور وادارش نمودند تا نام رفقایش را بگوید. محمد س. قبل از شروع لویه جرگه زندانی و در تمام جریان جلسه تقریباً به مدت سه ماه در زندان بود. او به ما گفت که هنوز هم در ۲۰۰۳ با تهدیدها مواجه است.

● در اواخر ۲۰۰۲، گروه کوچکی در کابل با همکاری چند عضو در ولایات دیگر و با نوشتن مطالب در رابطه به اوضاع سیاسی افغانستان شروع به فعالیت کرد. (گروه از تذکر نام عذر خواسته است) در نوامبر ۲۰۰۲ این گروه در چندین مطلب از ساختار کابینه دولت مخصوصاً از اعضای دولت که در ویرانی و جنگ‌های سال‌های ۱۹۹۰ در کابل دخیل بودند انتقاد کرد. رییس این گروه ح. رحمان در اواخر نوامبر ۲۰۰۲، با تهدیدها بشمول تهدید از طرف وزیر فعلی معارف و رهبر شورای نظار یونس قانونی مواجه شد. یکی از معاونانش (نام محفوظ) ساعت ۷ صبح زنگ زده و گفت: «اگر اطاعت نکنی بیشتر از این حق زندگی کردن نداری.» در اواسط جنوری ۲۰۰۳ بعد از آن که نشریه گروه مطلبی را در مورد اذیت اعضای این گروه توسط پلیس به نشر رساند، مقام بالا رتبه‌ای از امنیت ملی به دفتر رحمان آمده و تهدید کرد که «اگر به فعالیت‌هایت ادامه دهی، با تو کاری خواهم کرد که کسی خوابش را هم ندیده باشد. کسی قادر نخواهد بود که پیدایت کند.»

در اواخر جنوری ۲۰۰۳، رحمان مقاله‌ای انتقادی را در مورد رسول سیاف به نشر رساند. بعد از آن رحمان گفت که سیاف خودش برایم تلفن کرد و با تهدید خواست که به خانه‌اش بروم و در این مورد توضیح بدهم. رحمان از رفتن امتناع ورزید چون از جانش می‌ترسید.

رحمان گفت: «چند ماه بعد در اواخر می ۲۰۰۳ زمانیکه خانه یکی از خویشاوندان با موتر می‌رفتم مورد تعقیب چند نفر مسلح در یک موتر قرار گرفتم که با کلاشنکوف تهدید می‌کردند. می‌خواستم فرار کنم ولی آنان با موترم تصادم نموده و مرا به زور از موتر پایین انداختند. به شکل بیرحمانه با لگد و قنداق می‌زدند. در جریان لت و کوب می‌پرسیدند که کی برایم گفته است که بر ضد مجاهدین نوشته کنم و کی گفته که ۷ ثور و ۸ ثور دو برادر است؟ بنابر فشار مردم از چنگ شان رها شدم ولی اخطار دادند که "این بار زنده خلاص شدی، دفعه دیگر کشته خواهی شد."»

● شب بعد از محفل ۸ مارچ، مردان مسلح به خانه زنی داخل شدند. زن با دخترش در یک اتاق و دو برادرزاده‌اش در اتاق دیگر خواب بودند. یکی از دوستان زن به ما گفت: «او بیدار شد و کسی را در نزدیک کلکین اتاق دید. او ترسیده بود. یک مرد با کلاشنکوف در آنجا بود. او کلکین را شکست و گفت: "سر و صدا نکن ورنه ترا می‌کشم.... تو بیرون از خانه می‌روی و درس می‌دهی و در جلسات شرکت می‌کنی و برای حقوق زنان کار می‌کنی. تو صرف یک معلم هستی. اگر می‌خواهی به مکتب بروی، برو و دوباره به خانه بیا. به هیچکس درباره حقوق زنان صحبت نکن. پول‌هایت کجاست؟"»

مردان دیگر نیز وارد خانه شده و زن را بسته کردند. خانه را بخاطر سرقت اشیای قیمتی پالیدند و تمام زیورات زن را با خود بردند.

● «در رابطه با کارکردهای گذشته ربانی در دور اول قدرتش از

۱۹۹۲ تا ۱۹۹۶ و سوءاستفاده از قدرت و پول و بربادی کابل چندین مطلب را به چاپ رساندم. نوشتم: "اینها دست آوردهای اوست." از طرف افراد او چند بار تهدید شدم. چند هفته قبل یک نفر از تفنگدارانش آمده و برایم گفت: "ببین مرد، ما ترا کشته می توانیم. این بسیار آسان است. ولی ترا نمی‌کشیم. کاری خواهیم کرد که از خودت بدت بیاید و توبه کنی." » اسماعیل خان والی هرات نیز بعد از آنکه مطلب انتقادی را در مورد او به نشر رسانده بود، شخصاً به او زنگ زده گفت: «اگر بخواهم علیه تو اقدام کنم می توانم حتی در همان کابل.»

● در دو ولسوالی پغمان و شکردره نزدیک کابل، عساکر و پلیس مردم را بخاطر موسیقی در عروسی‌ها، شنیدن کاست و رقص دستگیر و لت وکوب می‌نمایند. چند نفر از باشندگان ولسوالی پغمان از چنین قیودات شکایت داشتند. یکی گفت: «این افراد مسلح حتی مردم را در مراسم خوشی هم آرام نمی‌گذارند. آنان در مراسم عروسی دخالت نموده و مردم را از شنیدن موسیقی و خواندن منع می‌کنند.»

● ضابط موسی تحت قومنده سیاف و ولسوال پغمان با نیروهایش به بازار رفت. کاست‌های دکاندارانی راکه به موسیقی گوش می‌دادند شکستانده و آنان را مورد لت وکوب قرار دادند. یک دکاندار گفت: «خوب، این که زمان طالبان نیست، حق داریم موسیقی بشنویم.» مگر ولسوال خشمگین شده وگفت: «درست است، طالبان نیستند ولی اسلام و شریعت است. ما بخاطر اسلام جنگیده ایم، این جنگ بخاطر اسلام بود. ما مجاهد هستیم، ما اسلام هستیم. ما جهاد کردیم تا بیرق اسلام را بلند نگاه داریم.» ■

بخش‌هایی از

قطعنامه گردهمایی زنان افغان

به تاریخ ۱۸ اسد ۱۳۸۲ برخی از سازمان‌های غیر دولتی زنانه طی گردهمایی‌ای در کابل قطعنامه‌ای به تصویب رسانیدند که منجمله در آن گفته می‌شود:

«ما زنان این گردهمایی، به نمایندگی از تمام زنان افغان مراتب آتی را به منظور تأمین صلح و امنیت سرتاسری در میهن عزیز ما و پیوسته به آن تحقق اجرای درست وکامل بازسازی همه جانبه عرصه‌های مختلف زندگی اقتصادی، اجتماعی همه مردم وطن پیشنهاد می‌نماییم:

ـ به منظور ایجاد صلح و تأمین امنیت سرتاسری موجودیت وگسترش نیروهای نظامی (ایساف) و یا نیروهای (ناتو) وغیره درکابل و سرتاسر افغانستان.

ـ خلع سلاح و برکناری هرچه زودتر جنگ افروزان معتاد به جنگ و آدم کشی از قدرت.

ـ تشکیل هرچه زودتر اردوی ملی و پلیس آموزش یافته و توظیف وگسترش آنان در سرتاسر افغانستان.

ـ بازسازی و انکشاف در عرصه‌های مختلف زندگی اقتصادی و اجتماعی بطور خاص در قرا و قصبات کشور و پیوست آن بوجود آوردن زمینه تعلیم و تحصیل و انکشاف توانایی‌های زن و مرد.» ■

د عربستان، پاکستان او القاعدی مثلث

د رنډم هـاوس (Random House) نـه خـپور شـوی او د جـرالد پاسنر (Gerald Posner)په قلم د «امریکا ولی ویده وه» په نوم نـوی کـتاب‌پـه ډا گـه‌کـوی چـی د الـقـاعدی د عـملیاتو فـرمان‌ورکوونکی، ابوزبیده، د اسامه بن لادن سره د سعودی عربستان او پا کستان‌د پټو اړیکو په اړوند حیرانوونکی څرگندونی کړی دی.

جوهانه مکگیری د ټـایم اونـیزی لیکوال ددغـه کـتاب د څـېړلو وروسته داسی لیکی:

«د کتاب زیاتتری برخی په روښانه توگه ددی ویونکی دی چی که چیری د سی آی‌ای، اف‌بی آی او د امریکا رهبرانو یوه لسیزه فرصتونه او څېړنی له خپل پام نه وی غورځولی، نو کولای یی شـو د سـپتامبر یولسمی تروریستی حمله پیشبینی کړی.»

پاسنر په ډیر ځیر سره روښانه کوی چـی څـرنگه مسـتنطقانو د کیمیاوی‌داروگانو او موادو څخه استفاده وکړه تر څو ابوزبیده خبرو کولوته اړ کړی.

د پاسنر په وینا، کله به چی د پوښتنو او ځوابونو دوران ختمیده، د سی‌آی‌ای کارکوونکو به ابوزبیده داسی یوی ودانی تـه وړلو چـی د عربستان زندانونو ته ورته وه او په هغه ځای کی به دوه عربی‌الاصل امریکاییانو داسی ښودله چی گوندی عربی مستنطقان دی. هـغوی د ابوزبیده د لازیاتی ویرونی لپاره د ډول ډول داروگانو او طریقو څخه کاراخیستلو.

کله‌چی ابو زبیده ظاهراً د عربی مستنطقانو سره مـخامخ شـو، د هوساینی احساس وکړو او د عربستان د شاهی کـورنی د لوړ رتـبه غړی د تلیفون گڼه یی ورکړه. هغه وویل چی د تیلفون بلی خوا ته به د شاه فهد وراره، شاهزاده احمد بن عبدالعزیز وی.

ټولی گڼی صحیح وی. کـله چـی قـلابی مسـتنطقانو ابـوزبیده پـه دروغو ویلو تورن کړلو، هغه د لسو دقیقو په خبرو کـی د عـربستان، پا کستان‌او اسامه مثلث بربنډ کړ.

زبیده وویل چی د عربستان اړیکی به شاهزاده ترکی‌الفیصل بـن عبدالعزیز-د عربستان د پادشاهی د استخباراتو رئـیس-بـرقرارولی. هغه په ډا گه‌کړه چی اسامه په خپله دی د ۱۹۹۱ کـال د هـغه مـلاقات څخه خبر کړی و چی په کی ترکی منلی وه چی اسامه ته اجازه ورکړی د عربستان څخه ووځی او ترڅو چی القاعده د پادشاهی په ضد د جهاد د تبلیغ کولو نه ډډه وکړی، د پټو سرچینو له لاری به ورسره مـرسته وکړی.

پا کستانی‌رابط-هوایی جنرال مصحف علی میر-پـه ۱۹۹۶ کـی د زبـیده سـره لیدلی و. بـن لادن د عـلی مـیر سـره چـی د آی‌اس‌آی د اسلام‌پالو سره‌یی ټینگی اړیکی درلودی دی معاملی ته ورسیدو چی د القاعدی لپاره محافظت، وسله او نورا کمالات‌چمتو کړی.

زبـیده خـپل مسـتنطقانو تـه وویـل چـی دا تـرتیبات «سـعودیانو وستایل.» هغه همدا شان په ډا گه‌کړه چی په قندهار کی د ۱۹۹۸ کال د ترکی په دریمه ناسته کی، د آی‌اس‌آی لوړ رتبه کسـانو او د طـالبانو مقاماتو گډون کړی و. ترکی وعده ورکړه چی تر هغه وخته پوری چی القاعده د پادشاهی سره غرض ونلری عربستان به هیڅ کله دغه هیواد ته د اسامه د لیږلو غوښتنه ونکړی.

زبیده وویل چی سعودیانو به -د سعودی سلطنت د مـیانجی پـه صفت د دری شاهزاده گانو په واسطه-په منظمه توگه پـیسی لیږلی. دغه دری شاهزاده گان‌په ځو ورځو کی له مینځه ولاړ. شهزاده احـمد ۴۳ کلن، د ۲۰۰۲ کال د جولای په ۲۲ د زړه د حملی له کبله مړ شو. بله ورځ یی شاهزاده سلطان بن فیصل بن ترک‌السعود په ۴۱ کلنی کی په یوی ترافیکی پیښی کی مړ شو. یوه اوونی وروسته د دغه دری گونی اتحاد وروستنی غړی، شاهزاده فهد بن ترکی بن سعودالکبیر د ریاض ختیځ ته د سفر په دوران کی له تندې مړ شو. او اوه میاشتی وروسته د دغه پیښونه، مصحف علی میر د خپلی ښځی او نژدی دوستانو سره د پا کستان‌په شمال کی په داسی حال کی چی هوا هم صافه وه، په یـوه هوایی سانحه کی مړ شو.

دا ټولی مړینی وروسته له هغه چی سی آی‌ای اسلام آباد او ریاض د زبیده لخوا د لگول شوو تورونو څخه خبر کړل، رامـینځ تـه شـوی.

زبـیده مـدعی دی چـی د سـپتامبر یـولسمی پـیښی، د تـروریزم او عربستان او پا کستان‌د گټو تر مینځ پټو اړیکو کی څه بدلون رانوست ځکه چی شاهزاده احـمد او مـصحف مـیر پـوهیدل چـی د امـریکا پـه خاوری حمله پـه هـمدغه ورځـی بـرنامه شـوی ده خـو عـربستان او پا کستان‌ونشو کړی د هغی مخنیوی وکړی او یا مخکی د مـخکی نـه امریکایانو ته خبر ورکړی ځکه چی نه پوهیدل حمله به چیرته او په څه شکل وی. همدا شان دوی نشو کولای وروسته په اسامه تور ولگوی ځکه چی هغه د برنامی څخه د دواړو هیوادونو خبرتیا په ډا گه‌کوله. دواړو-اسلام‌آباد او ریاض-ډیر ژر واشنگټن ته داډ ورکړ چی په دغه اړوند څېړنی تر سره شوی او ټول لگول شوی تورونه دروغ دی.

د بوش اداری فیصله وکړه په داسی حال کـی چـی د عـراق سـره جگړه پیل‌کیدونکی ده د سیمه‌ایزه متحدینو سـره اړیکـی خـرابـول عاقلانه ندی په تیره بیا چی هغوی په افغانستان کی د جنگ سـره هـم مخالف دی.

ډیر کسان به پوښتنه وکړی چی آیا دغه اعـترافات صـحیح دی. همدا شان ځینی کسان به حیران وی چی آیا دغـه مسـایل د سـپتامبر

پاتی په (۳۴) مخ کی

دکترای افتخاری به «راوا» از سوی پوهنتون «انتورپ»

خوشحالم از اینکه شما را در جریان تصمیم ۲۲ نوامبر ۲۰۰۲ انجمن پوهنتون انتورپ (Antwerp) مبنی بر اعطای دکترای افتخاری به «راوا» به خاطر خدمات ارزشمند اجتماعی تان بگذارم. هدف از اعطای این جایزه به «راوا» در حقیقت ارجگذاری به دستآوردهای برجسته اجتماعی «راوا»ست که سبب شهرت جهانی و موقعیت والای معنوی اعضای آن شده است.

اجازه بدهید تعلق گرفتن این جایزه را به «راوا» برایتان تبریک گفته و آرزویم را دایر بر دیدار حضوری با شما ابراز دارم.

پروفیسر ـ داکتر ف.وان تمون، رییس پوهنتون انتورپ ـ بلژیک

دکترای افتخاری در محفلی به تاریخ ۱۶ می ۲۰۰۳ در بلژیک به «راوا» اعطا شد. به تعقیب سخنرانی نماینده «راوا» همه حضار بپاخاسته و با کف‌زدن های پر شور از آن استقبال کردند.

گزارش مختصر شده از محفل اعطای دکترا که در روزنامه Gazet Van Antwerpen (۱۸ می ۲۰۰۳) به چاپ رسیده بود:

گیتی پرتو نماینده «راوا» و جنبش زنان افغانستان برای رهایی زنان در حالیکه صورتش را پوشانیده بود جایزه را دریافت کرد. اعضای «راوا» هنوز هم با مشکلات امنیتی دست و پنجه نرم می‌کنند. این سازمان از ۲۶ سال به اینسو برای حقوق زنان رزمیده است. ایجاد مکاتب و شفاخانه‌هایی برای زنان از جمله فعالیت‌هایشان بوده است.

رژیم‌های مستبد افغانستان، به شمول طالبان به حیث غم انگیزترین نمونه‌اش، همواره و بطور بیرحمانه به سرکوب، شکنجه و حتی قتل کارکنان صلحجو پرداخته‌اند.

با وجود از بین رفتن طالبان هنوز هم عرصه مبارزه برای «راوا» تنگ است. این سازمان هنوز هم به شکل مخفی فعالیت می‌کند.

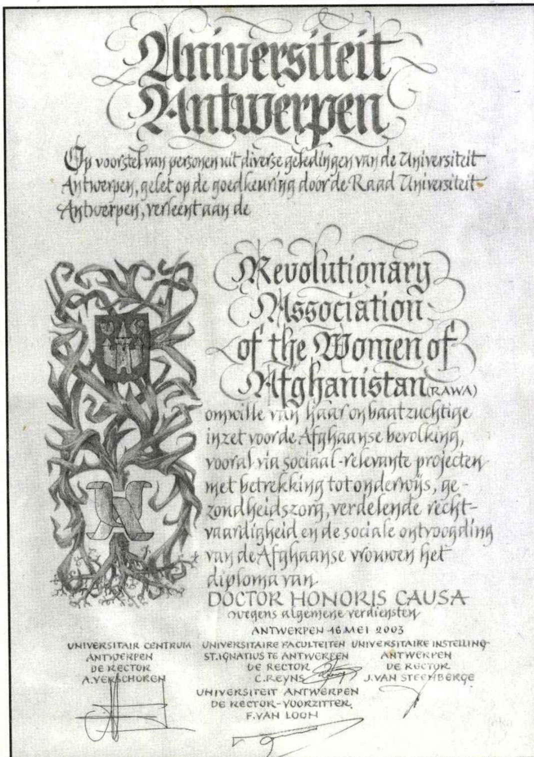
پروفیسر دیانا فلیپس که «راوا» را برای این جایزه نامزد کرده بود، اظهار داشت: «اگرعکس‌هاوفلم‌گیتی‌به کشورش برسند، مشکلات زیادی برای او ایجاد خواهند کرد.»

پرتو از اوضاع بد میهنش سخن گفت: «طالبان از بین رفته‌اند اما بنیادگرایی نه. "ائتلاف شمال" هم که توسط امریکا به قدرت رسانیده شده مرتکب جنایات علیه زنان می‌شود که به ندرت در مطبوعات بازتاب می‌یابند.»

«کشت تریاک ادامه دارد و گزارشگران حق ندارند واقعیت‌ها را به نقد بگیرند.... نامزد شدن احمد شاه مسعود برای جایزه صلح نوبل بشدت دردآور است.»

«راوا» قبلاً هم جوایز بیشماری حاصل کرده، اما برای اولین بار این جایزه علمی را بدست آورده است.

گیتی، موضع دولت بلژیک در مورد جنگ علیه عراق را ستوده و آرزو کرد دولت بلژیک به همین شیوه نقشش را در جنبش ضد بنیادگرایی ایفا کند. ■

Universiteit Antwerpen

Op voorstel van personen uit diverse geledingen van de Universiteit Antwerpen, gelet op de goedkeuring door de Raad Universiteit Antwerpen, verleent aan de

Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA)

omwille van haar onbaatzuchtige inzet voor de Afghaanse bevolking, vooral via sociaal-relevante projecten met betrekking tot onderwijs, gezondheidszorg, verdelende rechtvaardigheid en de sociale ontvoogding van de Afghaanse vrouwen het diploma van

DOCTOR HONORIS CAUSA

volgens algemene verdiensten

ANTWERPEN 16 MEI 2003

UNIVERSITAIR CENTRUM ANTWERPEN DE RECTOR A. VERSCHOREN

UNIVERSITAIRE FACULTEITEN ST. IGNATIUS TE ANTWERPEN DE RECTOR C. REYNS

UNIVERSITAIRE INSTELLING ANTWERPEN DE RECTOR J. VAN STEENBERGE

UNIVERSITEIT ANTWERPEN DE RECTOR-VOORZITTER F. VAN LOON

«پیمان‌شکنی» امریکا با کرزی

بررسی کتاب «کالبد شکافی یک کشمکش: افغانستان و ۱۱ سپتامبر»
از جاوید امیر

داستان افغانستان در گذشته همانقدر جذاب بوده است که حالا در زمان ما. افغانستان فقیر و آشفته و چند پاره در قرن ۱۹ در مقابل امپریالیزم انگلیس و تزار ایستاد و بار دیگر در قرن ۲۰ در برابر اتحاد شوروی ایستادگی نمود. در همه موارد افغانستان گورستان نیروهای مهاجم گردید.

هیچ کس شک نخواهد داشت که بار دیگر افغانستان درگیر است و این بار درگیر مبارزه بزرگ علیه امپریالیزمی دیگر در قلبش.

تفاوت میان تهاجم شوروی بر افغانستان در اواخر دهه ۷۰ و ماجرای نظامی امریکا بر افغانستان تنها در شعار و نام گذاری است. شوروی‌ها به بهانه حفاظت از سوسیالیزم افغانستان را در اشغال در آوردند و اکنون امریکاییان با شعار قلع و قمع «تروریزم» در آن کشور پا نهاده اند. هدف نهایی در هر دو مورد به اطاعت کشیدن افغانستان و مردمش به اراده امپریالیزم است که هیچ ربطی به منافع کشور و رفاه مردم بی‌پناه آن ندارد.

چنانچه از عنوان کتاب بر می‌آید، موضوع مرکزی برخورد با افغانستان بعد از تراژدی ۱۱ سپتامبر می‌باشد.

کتاب حاصل زحمات یک شخص نبوده بلکه مجموع مقالاتیست‌که توسط گروهی از خبرنگاران، دپلمات‌ها، روشنفکران و اکادیمسین‌ها به رشته تحریر درآمده است.

...

... مقاله‌ای نیز بقلم داکتر رفعت حسین در مورد «سیاست پاکستان در قبال افغانستان» در کتاب گنجانیده شده است. همه می‌دانند که افغانستان شدیداً پاکستان را به خود مشغول گردانیده بود همانطوری که همسایه‌ی شرقی‌اش.

مقاله برملا می‌سازد که چگونه نوازشریف طی معامله‌ای مخفی با کلینتن می‌خواست سی‌آی‌ای با همکاری آی‌اس‌آی بن لادن را نابود کند. اما مرگ سیاسی نواز با آمدن حکومت نظامی در اکتوبر ۱۹۹۹ این فرصت را ربود.

مقاله‌ای بسیار جالب «آیا جنگ فتح گردیده است؟» از خانم جولی سترز Julie Stirrs امریکایی می‌باشد. او خوشبینانه امیدوار است که وقتی وفاداری مثل کرزی بر اریکه قدرت در کابل هست، امریکا بخوبی در مسیری قرار دارد تا به اهدافش در افغانستان نایل آید. اما او همچنان می‌پذیرد که رژیم پوشالی کرزی بطور واقعی بازتاب گر ریخت پیچیده قومی و قبیلوی افغانستان نیست.

وعجیب نیست اگر خانم سترز طفره می‌رود از ذکر اینکه واشنگتن در عین حال با هم کاسه شدن با جنگ سالاران محلی و تن دادن به خواست‌های پولی و تسلیحاتی آنان حکومت کرزی را پیمان شکنانه تضعیف می‌کند. ■

«دان»، ۳۱ اگست ۲۰۰۳

د عربستان، پاکستان او•••

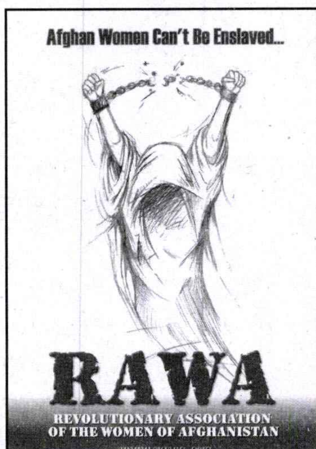
پولسمی په اړوند د واشنګټن په ۲۸ پاڼه‌ایزه راپور کی سانسور شوی دی او که نه.

پاسنر ټایم ته وویل چی هغه د زبیده د څرګندوونو په اړوند جزئیات د سی‌آی‌ای نه بهر یو امریکایی مقام څخه تر لاسه کړی دی. د پاسنر دویمه سرچینه په خپله سی‌آی‌ای وه چی پاسنر د هغی په اړوند د نورو خبرو څخه ډېره وکړه.

د زبیده قضیه او د هغه څخه د اعتراف اخیستلو طریقی او د شکنجی ورکولو په دوران کی د کیمیاوی داروګانو او موادو څخه استفاده کول به هم په امریکا تورونه لګول رامینځ ته کړی. د پاسنر په وینا د سپتامبر د پولسمی نه وروسته د بوش اداری د سوډیم پیناټل څخه کاراخیستلو ته اجازه ورکړی ده. ■

«نیوز»، ۱ سپتامبر ۲۰۰۳

زنان افغانستان برده شده نمی‌توانند...

پوستر (۴۵x۵۷ سانتیمتر) را در بدل قیمت و هزینه پستی آن ۱۲ افغانی (۳ دالر امریکایی) بدست آورید

پیام زن و خوانندگان

RAWA, P.O. Box 374, Quetta, Pakistan, rawa@rawa.org, http://www.rawa.org

ولی ـ کابل،

یک مطلب شما را زیر عنوان «دیگ هنوز حق اعتراض به دیگدان را ندارد» در همین شماره آوردیم. از مطلب دومی تان در شماره بعدی استفاده خواهد شد. امیدواریم مرتباً افتخار چاپ نوشته‌هایی از شما را داشته باشیم.

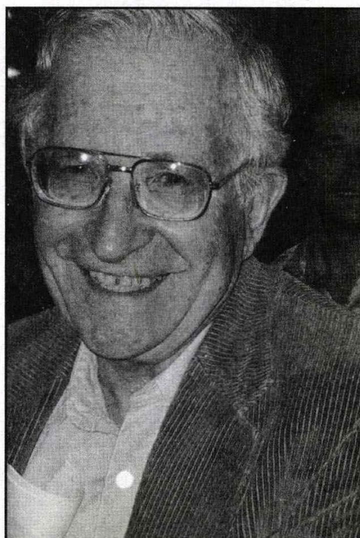
✧ ✧ ✧

پروفیسر نوم چامسکی و «راوا»

ب. ژ. ـ آلمان،

«دوستان عزیز،

با سلام و درود بی‌پایان به کار و پیکار انقلابی تان. بدون مقدمه می‌خواهم نکته‌ای را با شما در میان بگذارم که با اعتبار و ایمانم به کار تان از شما بعید می‌دانستم، مخصوصاً مسئله‌ای که منافع بزرگ معنوی "راوا" هم در آن نهفته بود.

پروفیسر نوم چامسکی

نوم چامسکی فیلسوف، زبان‌دان، جامعه شناس و از بزرگترین شخصیت‌های ضد سیاست‌های هژمونیستی امریکا در یکی از نوشته‌هایش به زبان آلمانی بعد از ۱۱ سپتامبر، "راوا" را به عنوان یک سازمان معتبر افغان ستوده و سایت آن را به عنوان یک منبع ارزشمند معلومات در مورد جنایات بنیادگرایان معرفی نموده است. انتظار داشتم که آن نوشته را در "پیام زن" به چاپ برسانید. ولی خلاف تصور آن را نه در سایت و نه در "پیام زن" دیدم. در صورتی که این متن را نداشته باشید لطفاً برایم احوال دهید تا آن را همراه با مطلب مختصر دیگر راجع به چامسکی ترجمه و ارسال دارم.

می‌خواستم بگویم که به وجود و مبارزه "راوا" برای دموکراسی واقعی همیشه بالیده‌ام ولی وقتی با حمایت این و آن معتبرترین و درخشان‌ترین شخصیت‌های معاصر در دنیا از "راوا" بر می‌خورم شما خواهرانم بیشتر از پیش در قلبم جا می‌گیرید و مایه مباهاتم می‌شوید.»

● **دوست عزیز، با تشکر از محبت تان نسبت به «راوا» باید گفت که متأسفانه ما مقاله‌ی مذکور را ندیده‌ایم. معهذا این کمبود را می‌پذیریم که اشاره به شخصیت‌هایی مثل پروفیسر چامسکی و امثال وی که به نحوی از انحا مؤید «راوا» بوده اند در «پیام زن» صورت نگرفته است. شایان یادآوریست که پروفیسر چامسکی مقداری کمک مالی نیز به «راوا» نموده بود که متأسفانه آن هم تاکنون در نشریه انعکاس نیافته است.**

لطفاً ترجمه مطلب را برای ما بفرستید تا در شماره آینده «پیام زن» به چاپ برسد.

✧ ✧ ✧

ریاکاری کریم خلیلی

فروغ ـ اسلام آباد،

با اظهار سپاس از نامه ارسالی تان قسمتی از آن:

«... در ارتباط به نوشته مفید و پر از معلومات شما در مورد احمدشاه‌مسعود ("سپه سالار"ی "کثیرالابعاد" به روایت شاطر سالاری "قصیرالابعاد"!) بین بریده‌هایی راجع به افغانستان که از سال‌ها پیش جمع کرده ام، چشمم به این جمله از زبان عبدالعلی مزاری سرکرده "حزب وحدت" در "فرنتیرپست" مورخ ۲۴ فبروری ۱۹۹۵ خورد:

"عبدالعلی مزاری با این گفته که نمی‌تواند با آدمی (احمدشاه‌مسعود) بنشیند که مکرراً مواضعش را هدف قرار می‌دهد، بطور غیر مستقیم طرح محمود میستری را رد کرده است."

و به یاد سخنرانی‌های کریم خلیلی افتادم که به مناسبت‌های مختلف بیشتر از هر چاپلوس و ریاکار دیگر در حکومت کرزی حلقومش را در ستایش از "مسعود بزرگ" پاره می‌کند در حالیکه دیروز "شهید مظلوم"اش علی مزاری حاضر نبود با آن "بزرگ" حتی بر سر یک میز بنشیند!

راستی که بنابر "پیام زن" میزان دورویی و بی‌پرنسیپی فاشیست‌های دینی افغانی کمتر از میزان جنایت پیشگی آنان نیست.»

✧ ✧ ✧

جایزه برای دست بوسان دژخیم

نازیه ش. ـ کابل،

در نامه شان آمده است:

«این اولین نامه‌ام برای شماست. ولی لطفاً نامه ننوشتن را حمل به بی‌علاقگی یا بی‌تفاوتی نکنید. صدها زن و دختر مثل من هستند که اگرچه نامه نمی‌نویسند اما به وجود و مبارزه "راوا" می‌بالند و آن را مایه شرف و سربلندی زنان آزادیخواه افغانستان می‌دانند. شما در سطح جهانی بیرق بزرگ آزادیخواهی زن افغان را در برابر بیرق‌های تروریست‌های جهادی و طالبی و بیرق‌های پاره پاره‌ی این و آن سازمان زنان سازشکار، وابسته و ارتجاعی در اهتزاز نگهداشته اید. تنها شما از استخوان سوز ترین دردهای مردم افغانستان می‌نویسید که نه در داستان‌های اکرم عثمان، رهنورد زریاب، رازق مامون و دیگر نویسندگان پرچمی و جهادی انعکاس می‌یابند و نه در شعر عبداله نایبی، واصف باختری، صبوراله سیاهسنگ، لطیف پدرام و دیگر شاعران تسلیم طلب و خادی. در حقیقت شما بهترین "داستان" و "شعر"ها را ارئه می‌نمایید.

آن "سیاستمداران" و این "فرهنگیان" را وطنفروشان پرچمی و خلقی و بنیادگرایان و اربابان خارجی آنها "مشهور" و برجسته ساخته و به قول شما تا می‌توانند پف می‌کنند، اما شما را همت والا و بصیرت سلحشورانه‌ی سیاسی تان اعتبار و اقبال بخشیده است.

آنچه اساساً موجب شد این نامه را بنویسم دیدن مطلبی بود در یک نشریه جهادی راجع به یوسف جان نثار که در سال ۲۰۰۱ جایزه شجاع ترین فلم‌بردار را از امریکا گرفته است و البته پیشترها از دست مبارک عبداله انس داماد داکتر عبداله عزام پیشوای گلبدین، ربانی، مسعود، اسامه بن لادن و سایر تروریست‌های وطنی و عربی، پول نقد دریافت داشته است. و از آن جالبتر که بت این خاینان یعنی "مسعود بزرگ" به آقای یوسف جان نثار ساعتی صله داده است با نقشه افغانستان در آن! کاری که معمولاً از سلاطین می‌شنیدیم.

فکر کردم در آن سال‌ها کدام کشورها برای "سپه سالار" جنگ پرستان، ساعت‌های مخصوص برای صله دادن تهیه می‌کرد و آیا به برادران او گلبدین، سیاف، خالص، خلیلی و دوستم هم از این ساعت‌ها داده بودند؟

راستی چرا یوسف جان نثار جایزه شجاع‌ترین فلم‌بردار را می‌برد و نه "راوا" بخاطر تهیه فلم اعدام زرمینه و جنایت‌های دیگر طالبان که دنیا را تکان داد؟

جواب روشن است: "راوا" این نوع جایزه را نمی‌برد زیرا ضد کلیه تبهکاران بنیادگرا و حامیان امریکایی و اروپایی آنهاست، زیرا تمجید سرجنایتکاران را فرومایگی می‌داند، زیرا مبارزه زنان را از چهارچوب خواست‌های کوچک و حقیر به خواست‌های سیاسی و سرنگونی رژیم بنیادگرایی ارتقا بخشیده است، زیرا هر بی‌عدالتی و رذالت از هر سویی را افشا می‌سازد، زیرا در برابر هیچ فشار و آزار و اذیت حتی به قیمت ریخته شدن خون اعضایش سر فرود نیاورده است، زیرا در این روز و روزگار غلبه شکست و ناامیدی و ارتداد و خیانت و سازش روشنفکران و سلطه سیاه و مخوف بنیادگرایی، یگانه دلگرمی استواری و امید به ادامه مبارزه به شمار می‌رود.

یوسف جان نثارها که به بوسیدن دست دژخیم عادت دارند، به پول و جایزه‌ها می‌رسند اما از اکثریت مردم داغدیده‌ی ما فاصله می‌گیرند. "راوا" که بوسیدن دست دژخیم را عار و بیشرافتی می‌داند، به پول و جایزه‌ای نمی‌رسد اما دل آتش گرفته‌ی مردمی سوگوار را به کف می‌آورد.

ننگ بر هنرمندان سازشکار!

افتخار و درود بر "راوا"!»

هیاهوی دولت تونی‌بلیر برای چیست؟

ف. رحمت ـ امریکا،

«تقریباً هر هفته به سایت پر ارزش و معروف شما سر می‌زنم. اما از برخورد به مسایل جهانی در آن کمتر مطلبی میبابم. بطور مثال مدتیست که در ارتباط با جنگ بریتانیا در عراق و انتحار دویدکیلی سر و صدا فراوان است و دولت بلیر در خطر سقوط، لیکن "راوا" کماکان خاموش است. آنانی که به کار و نظرات شما باور دارند مایلند از دیدگاه شما درک خود را از مهمترین مسایل جهانی بالا برند.»

● دوست گرامی، با تشکر قلبی از حسن نظر تان باید گفت که ما کوشیده ایم بر زخم‌های خونچکان کشور بنیادگرازده‌ی خود تمرکز بخشیم تا مسایل جهانی. زیرا بدبختانه اغلب نشریات و سایت‌های وطنی یا از افشای جنایات بنیادگرایان طفره می‌روند یا اینکه تلویحاً یا با صراحت به دفاع از این خاینان قلم می‌زنند. شاید متوجه شده باشید که روشنفکران سازشکار تا بخواهید به خود اجازه می‌دهند درباره مسایل کشورهای مختلف اظهار نظر نموده و در عین حال غیر پشتو زبانان چند دو و دشنام هم نثار وحوش طالبی می‌کنند اما در برابر جلادپیشگان جهادی موش شده به سوراخ می‌خزند. و ما احساس می‌کنیم که در انجام رسالت افشای بی‌امان «ائتلاف شمال» تنها هستیم و این خود مجال و نیروی زیادی باقی نمی‌گذارد که به طور دلخواه راجع به مسایل بین المللی بپردازیم. البته معترفیم که در کار مبارزه با جنایتکاران «ائتلاف شمال» نیز آن طور که باید موفق نمی‌باشیم.

نظر ما نسبت به اتفاقات اخیر در بریتانیا مختصراً اینست که دولت بلیر خلاف خواست اکثریت مردم در باتلاق کشنده عراق گیر کرده و به جای عذرخواهی و استعفا، مذبوحانه به توجیه شرکت در تجاوز به عراق می‌کوشد. هیاهویی که بر سر خودکشی داکتر دویدکیلی هم برپا شده از جمله محکمه هتن در واقع خاک پاشیدن به چشم مردم بریتانیاست و طفره رفتن از مسایل اصلی: دست زدن به جنگ و کشتن هزاران غیر نظامی

عراقی؛ دروغ گفتن دولت از اول تا آخر به مردم؛ سلاح‌های کشتار جمعی رژیم صدام کجاست؟ چرا امریکا و بریتانیا و دیگر کشورهای اروپایی سال‌ها از رژیم فاشیستی صدام حمایت کرده و امکان تهیه سلاح‌های کیمیاوی را در دسترس‌اش قرار دادند؟

خودکشی داکتر کیلی اساساً اشتغال بریتانیا در عراق را زیر سوال می‌برد اما آقای بلیر می‌خواهد قضیه را حتی‌المقدور به طرف مسایل فرعی کش داده و مسئولیتش را در جنگ‌افروزی کم رنگ سازد.

✧ ✧ ✧

در باره مصاحبه «راوا» با مجله «اقتصاد»

پ. کاویان ـ پشاور،

«به آرزوی موفقیت و استواری هر چه بیشتر در کار و پیکار تان. نشریه "پیام زن" را قبلاً بارها خوانده بودم ولی این اولین بار است که برای تان نامه می‌نویسم. همیشه در انتظار مجله وزین و افشاگر تان ـ که متأسفانه بنابر هر دلیلی که است با تأخیر طولانی انتشار می‌یابد ـ هستم. موضع قاطع و روشن شما در برابر تنظیم‌های جهادی و طالبان و کاسه‌لیسان فرهنگی و ادبی آنان برایم الهامبخش است. کاش دیگرانِ مدعی مبارزه نیز جرئت اظهار نیم آنچه را شما به درستی گفته‌اید، به خود می‌دادند تا به مثابه سازمان‌ها و افراد جدی مطرح می‌بودند.

در درستی موضع و سیاست شما و موافقت خودم با آنها هیچ تردیدی ندارم ولی سوالی که فکر می‌کنم دیگران هم خواهند پرسید مرا بر آن داشت تا طالب توضیح از سوی خود شما شوم.

چندی قبل در خانه یکی از دوستانم با شماره دوم مجله‌ای به اسم "اقتصاد" برخوردم و اولین چیزی که توجهم را جلب کرد عنوان مصاحبه‌ای (به زبان پشتو) بود توسط نماینده شما و عکس شهید مینا. با این که پشتوی من چندان خوب نیست ولی با علاقه فراوان مصاحبه را حداقل سه بار خواندم. پیشنهاد می‌کنم که اگر بتوانید آنرا به دری هم ترجمه کنید، بسیار عالی خواهد شد چراکه مصاحبه‌ای جامع و روشنگرانه است.

ولی با مرور صفحات دیگر مجله دریافتم که به علاوه‌ی "راوا" نام‌های افراد سرشناس وابسته به حزب گلبدین نیز در آن دیده می‌شود و سوال اینست که چگونه "راوا" حاضر به مصاحبه با چنین مجله‌ای شده است؟»

● **دوست عزیز، اگر ما دوستان و علاقمندانی مثل شما را با خود داشته باشیم، مطمئناً مبارزه ضد فاشیست‌های دینی و غیردینی ما زودتر به ثمر خواهد رسید.**

و اما سوال در خور ستایش شما در مورد آن مصاحبه در مجله نامبرده را مختصراً پاسخ می‌دهیم.

ـ فراموش نکنیم در شرایطی که دیگر نشریات وطنی از «راوا» بخاطر افشاگری‌های بی‌ملاحظه‌اش از خلق و پرچم گرفته تا جناح‌های مختلف بنیادگرا و ایدئولوگ‌های فرهنگی آنان مثل جن از بسم‌الله ترس دارند، «اقتصاد» اولین نشریه‌ایست که جرئت مصاحبه با «راوا» را به خود داده و این به نظر ما قابل ستایش است. این اقدام «اقتصاد» باید سرمشق برای نشریات دیگر وطنی باشد که سازش و معامله‌گری پنهان و اشکار با بنیادگرایان را یک سو نهاده و با «راوا» به مثابه تنها سازمان پرافتخار زنان و طرفدار دموکراسی سکیولاریستی مصاحبه کنند.

ـ اگر به مقدمه‌ی مصاحبه دقت نموده باشید نظر این نشریه در مورد «راوا» بهتر درک می‌شود که در آن منجمله گفته می‌شود:

«... یکی از تفاوت‌های "راوا" با دیگر احزاب سیاسی اینست که "راوا" قربانی دادن را از مقام رهبری آغاز کرده در حالی که احزاب سیاسی دیگر در کشور کمتر چنین مشخصه‌ی داشته اند. مشخصه دیگر "راوا" اینست که میان شعار و عمل شان صداقت وجود دارد و برعکس سازمان‌های دیگر از آغاز تاکنون به هیچ شعار، منشور و مرام خود پشت نکرده و نسبت به آن وفادار مانده اند. خط مشی "راوا" روشن و ساده است، "صراحت بدون ملاحظه" در لحن و لهجه آنان مشخصه‌ای است که "راوا" را از دیگران متفاوت می‌سازد.»

ـ علاقمندی و پافشاری صمیمانه مسئولان نشریه «اقتصاد» یکی از دلایلی بود که ما حاضر به انجام مصاحبه شدیم.

ـ شرط ما در پذیرش این مصاحبه، نشر بدون کم و کاست و به دور از سانسور مطبوعاتی معمول در نشریات افغانی بود که همان طور شد.

ـ ما هم با مسئولان نشریه در رابطه به موضع شان نسبت به سران جهادی بحث‌هایی داشته‌ایم ولی به این اصل معروف ولتر اعتقاد داریم که: «آنچه

تو می‌گویی تأیید نمی‌کنم، اما تا پای مرگ از حق‌ات برای گفتن آن دفاع می‌کنم.» ممکن است با جنبه‌هایی از یک نشریه موافق نباشیم ولی آنان حق دارند مطالبی را به نشر برسانند که می‌خواهند. **مهم اینست که هرگز اجازه ندهیم بنیادگرایان از دموکراسی مثل دین برای پخش افکار تروریستی خود استفاده کنند و بنام دموکراسی بخاطر ترور دموکراسی قدرت را بگیرند.**

ـ البته آرزو می‌کنیم که سازمان‌ها و نشریات افغانی موضع قاطع و افشاگرانه در قبال جنایات و خیانت‌های گلبدین و دیگر احزاب بنیادگرا اتخاذ نمایند اما این را هم می‌دانیم که این تغییرات یک شبه صورت نمی‌گیرد.

ـ صرف نظر از ملاحظات معین، ما «اقتصاد» را نشریه‌ای گلبدین بوی نمی‌دانیم.

آیا رهنورد زریاب مسلک دارد؟

صمیم ـ اسلام‌آباد،

ضمن توضیح مفصل پرچمی بودن رهنورد زریاب، می‌نویسد:

«و جالبتر اینست که اکنون رهنورد زریاب منحیث مشاور وزارت اطلاعات و فرهنگ منصوب شده است. من نمی‌دانم این عناصر پله‌بین و به نرخ روز نان‌خور بالاخره باکدام رژیم مخالف خواهند بود و از جانفشانی برای آن امتناع خواهند ورزید؟ اطلاق اصطلاح "بی مسلک" بر رهنورد زریاب‌ها بسیار نارساست زیرا او پرچمی‌گری را با جهادی‌گری یکجا با خود دارد. من شکی ندارم که اگر طالبان هم (که ظاهراً رهنورد زریاب با آنها مخالف بود) از او دعوت به همکاری می‌کردند او بیدرنگ می‌پذیرفت...»

● دوست ارجمند، برای کسی که به لقب «کارمند شایسته فرهنگ» از سوی پوشالی‌ترین رژیم دنیا ببالد و با جنایتکاران جهادی بسازد و کثیفتر از همه با تروریستی گلبدینی موسوم به داکتر حلیم‌تنویر بده و بستان نماید، بسیار آسان است که به دولتی زیر کنترول اوباشان بنیادگرا افتخارکنان بپیوندد. برای او مشاورت وزارت زیاد است. اگر از او خواسته می‌شد مثلاً به حیث مدیر نشریات «مارشال» صاحب کار کند، مطمئناً به سر می‌دوید.

آیا از روشنفکری اینچنین پرچمی‌مزاج، سبک و بی‌وقار می‌توان انتظار داشت که وقتی به مشاوریت دعوت شده بود به خشم آمده و اعلام می‌داشت که مرگ را بر کارکردن زیر سایه‌ی تروریست‌های «ائتلاف شمال» ترجیح می‌دهد؟

خواهیم دید که رهنورد زریاب به مثابه «کُلنگی» جرگه نویسندگان و شاعران تسلیم‌طلب و خادی ـ جهادی، چند تا از آن خود فروخته‌های را به دنبالش خواهد کشید.

م. انوری ـ تخار،

در نامه خود می‌نویسند:

«سلام و سپاس به شما و نشریه واقعاً انقلابی تان که منعکس کننده‌ای دردها و افشاگر تمام خاینان به ملت از هر قماش. در شماره دوم هفته‌نامه "پیام عدالت" مربوط کبیرمرزبان که یکی از غدارترین و منفورترین آمرین جهادی تخار است، به شعر هرزه‌ای از شاعری مفلوک بنام غفار "دردمند" که یکی ازکاسه لیسان آمر مزبور است، برخوردم. خوشبختانه در همین دیار شعری در پاسخ آن خواندم از شاعری جوان محمدمیلادنردبان که گرچه شعرش پختگی لازم را ندارد ولی بیانگر احساس درونی خودش و هزاران انسان رنجدیده منطقه‌اش می‌باشد. در این شعر واقعاً شخصیت دروغین، مداح و ممدوح بدرستی ترسیم شده است.

شعر را ضمیمه "پیام عدالت" برایتان ارسال نمودم و امیدوارم هر دو را در "پیام زن" به نشر برسانید.»

اهداء به مقام رهبریت شورای عدالت اسلامی افغانستان

تا که شورای عدالت مظهر صلح صفاست — طرز پیکارش به اسلام حسب دستور خداست
یاور قشر ضعیف و داور هر بینواست — رهبر داناش به ملت همچو خورشید سماست

سر ز فرمانش کشیدن دوستان کار خطاست

محترم مرزبان زعیم و قائد شورای ماست — مرد میدان شجاعت چشمهٔ جود و سخاست
نخبهٔ یزدان پرست و رهروان مصطفی است — آن خداجو صاحب فطرت و عقل رساست

از چنین مرد غیور هم خداوندش رضاست

مقدم خیر عدالت رهگشای ملت است — نزد ارباب فضایل در نهایت عزت است
مشی افکار شریفش عاری از هر علت است — هر که او قدرش نداند در نصیبش ذلت است

رهبر روشن ضمیرش لایق صد مرحباست

کوکب بخت یتیمان در پی کاروان اوست — سوی تعالی ره گشودن مقصد و آرمان‌اوست
سینه ظلمت دریدن در ید امکان اوست — در ره یزدان توکل شیوه ایمان اوست

دشمنان راه او شرمنده روز جزاست

سوی یاران عدالت برادر کن شتاب — خواب غفلت دور نمودن اندرین فصل شباب
دوره خدمت به میهن بس بود کار صواب — وصل جانان کی بود عاری از رنج و عذاب

جانفشانی بهر او ای جوانان کار شماست

به خفاش شب

شاعرک‌گفتی تو آن شعر پلید و بی‌نمک
از برای لحظه‌ای شرم کن این کار جفاست
فکر بنما بر جنایت‌پیشگی دزدان خود
مدح کردن از برای همچو دژخیمان‌رواست؟!!
رهبر حزبات ز جمع قاتلان ملت است
این چنین کار حماقت، ها ز دستور خداست؟!!
این عدالت نیست هشدار! دشمن جانِ وطن
این چنین مردم فریبی زاده‌ای اخوانی‌هاست
روز تا شام غارت و جنگ و جنایت کار تان
مرزگیر و«مرزبان»و «گاو»و «خر» دزدِ خفاست
رهبر والای تو به به «خورشید سماست»!!
نه! یاور شیطان و دزد کوچه و پس کوچه‌هاست
این عادل کیست و آن یاران شان اندر کجاست
«خواب غفلت» را شما دارید در «فصل شباب»
کار و کردار شما مسئول این درد و غم است
ما فریب کس نخواهیم خورد بعد ازین عذاب
«دوره خدمت به میهن بس بود کار صواب»
این سخن را از کجا آموخته‌ای آقا قصاب!
زان زمانی که «عدالت» خویشتن را یاد کرد
در دلِ هر هموطن تشویش‌ها بنیاد کرد
از برای چوکی و قدرت بجنگید روزها
باز با مشت جهول خفاش شب را شاد کرد
مشکلات ملت افغان دو چند افزوده شد
کار و پیکار وطن را «مرزبان» برباد کرد
«مرزبان» و دوستان و هم ردیفانِ خرش
مثل مسعود و سیاف و هم فهیم بی لگام
دوستم و ربانی و آقاخلیلی و سگان
یک نظر باشد برایم قاتلان صبح و شام
رمز پیروز نباشد از طریق کار تان
مسخ باید شد چنین اندیشه و افکار تان

محمدمیلاد نردبان ـ اسد ۱۳۸۱

نادره فیاض ـ پشاور،

با اظهار سپاس از احساسات گرم تان. این هم قسمتی از نامه تان:

«یکی از علاقمندان همیشگی "پیام زن" هستم. مخصوصاً مقالات ادبی و موضعگیری قاطع تان در برابر "فرهنگیان" توجهم را به خود جلب کرده و آن‌ها را با جدیت تمام مطالعه می‌نمایم.

جالب این جاست که کسانی نقش بارز "پیام زن" را نادیده می‌گیرد و آن را مانند خاری در چشم خود می‌دانند و به مثابه مغز و زبان بنیادگرایان هر چند گاهی دشنام پرانی‌هایی بی محتوا به سبک نرشیرنگارگر گویا در رد "پیام زن" از قلم اجیر شان تراوش می‌کند. امروز بعد از آن که مچ شان تاحدی در مسایل ادبی هم گرفته شده با سرافگندگی خاموشانه در صدد اصلاح املا و انشای خود برآمده اند. مثلاً کلمه "دکتر" را بطور خپکی کنار گذاشته و همان داکتر یا دکتور را به کار می‌برند.»

✧ ✧ ✧

داکتر دادفر و خیانتش و «پیام زن»

س. پ. ـ لاهور،

از نامه، کاست‌ها و نشریات ارسالی تان ممنونیم این هم نامه تان:

«وقتی در "پیام زن" دیدم داکتر اعظم‌دادفر را منحیث روشنفکر خاین و مرتد و قومپرست و چتلی‌خوار دوستم و... یاد کرده بودید راستش برایم خوشایند نبود و بیشتر یک حمله شخصی به نظر می‌آمد تا سیاسی. ولی مدتی پیش که به کابل رفته بودم مقدار زیاد نشریات را با خود آوردم از جمله چند شماره نشریه‌ی "جنبش" از دوستم و در شماره ۳۱ سنبله ۱۳۸۱ آن عکس داکتر دادفر را دیدم که عضو رهبری "جنبش ملی اسلامی" دوستم جنایتکار معرفی شده است. نشریه این نقل قول دادفر را هم با خط جلی آورده است که:

"مهمترین عنصر برای رسیدن به صلح دایمی و استقرار ثبات و یا آرامش سیاسی ایجاد فضای اعتماد متقابل می‌باشد."

در آن لحظه دلم خواست این فرد را در برابرم به یک لنگ آویزان می‌دیدم تا تفی برویش انداخته از وی می‌پرسیدم: "مگر با جلادان میهنفروشی مثل ربانی، سیاف، گلبدین، فهیم، خلیلی و اربابت دوستم و همدستان اینان می‌توان اعتماد کرد؟ تنها بین روشنفکران

شرفباخته‌ای مثل تو و آن جنایتکاران "فضای اعتماد متقابل" بمیان آمده می‌تواند که حاضرید به هر خیانتی دست بزنید و نجاست دوستم و ربانی و سیاف و غیره را بخورید تا توبه تان قبول شده و به قیضه‌داران آنها در غرب هم ثابت سازید که به افکار و تعهدات گذشته تان برای همیشه پشت کرده اید."

با ورق زدن نشریات وابسته به گروه‌های جنایتکار و دیدن بعضی نام‌های آشنای بعضی افراد سابقاً مبارز و ضد بنیادگرا در آنها، اهمیت و ارزش کار "پیام زن" در افشای روشنفکران خود فروخته بیشتر برایم عیان شد.»

✧ ✧ ✧

بی‌نظیر بوتو و نقش امریکا در خلق طالبان

فریده ـ کراچی،

با اظهار امتنان نامه تان را همین جا گنجانیدیم:

«این دیگر به همگان مثل آفتاب روشن است که احزاب جنایتکار جهادی را امریکا برای انتقام کشی از رقیب آن وقتش اتحاد شوروی به وجود آورد و آنها را به ضیاالحق و آی‌اس‌آی سپرد تا سال‌ها بسان طاعون، افغانستان را علیل و محروم و ناامن و پسمانده‌ترین کشور دنیا نگه دارند.

ولی این که برادران شان طالبان جنایتکار نیز از آروق دولت امریکا پریده‌اند آن طور که باید برملا نشده است. دلیل آن یکی هم اینست که امریکا فعلاً در جنگ با آن نوکران یاغی شده‌اش مشغول است و افشای رازهای رابطه پدری و بچگی بین امریکا و "طلبه کرام" طبعاً باید حتی الامکان پنهان بماند تا مردم امریکا متوجه خیانت دولت شان به یک ملت مصیبت رسیده و به مفهوم آزادی و دموکراسی نشوند.

با این هم گاهگاهی خواهی نخواهی حقایقی از زبان همدستان دولت امریکا به بیرون درز می‌کند. از آن جمله است این بیان صریح بی‌نظیربوتو صدراعظم سابق پاکستان:

"طرح استفاده از طالبان از انگلیسی‌ها بود و تدارک و مدیریت طرح از امریکا. مخارج اجرای طرح به عربستان واگذار شد و اجرای آن را ما یعنی پاکستان به عهده گرفتیم." لوموند، ۳۰ سپتامبر ۲۰۰۱»

✧ ✧ ✧

کتاب شریل بنارد درباره «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»

سامعه ـ امریکا،

«خواهران عزیز،

من یکی از خوانندگان دایمی نشریه "پیام زن" هستم. اکثراً مقاله‌های آن را جالب و خیلی متفاوت با مقاله‌های نشریات دیگر افغانی می‌یابم. مواردی هم است که اختلاف نظر دارم اما در این نامه روی آن نمی‌پیچم.

اما خواستم در رابطه با کتابی که چندی قبل در مورد "جمعیت انقلابی زنان افغانستان" خواندم برایتان بنویسم و یا اگر دقیق‌تر بگویم در مورد نویسنده آن که نکاتی را در ذهنم خلق نمود. عنوان کتاب Vield Courage است و نویسنده‌اش شریل بنارد.

در جریان مطالعه کتاب دریافتم که شریل بنارد خانم آقای زلمی خلیل‌زاد است. نام و نقش سیاسی خلیل‌زاد را از روزهای کنفرانس بن به یاد داشتم. با دانستن این موضوع که خانم همچو کسی راجع به "راوا" کتاب نوشته احساس خوشی برایم دست داد زیرا فکر کردم که وی حتماً از امکانات زیادی که دارد و همچنین از درک فروش کتاب کمک‌های فراوان سیاسی و مالی به "راوا" را سرازیر خواهد کرد. حتی شنیدم که باکمک او دفترهای "راوا" در نیویارک و واشنگتن‌دی‌سی نیز فعال شده اند.

چنانچه شاید بدانید در زمینه تبصره‌های خصمانه نیز شنیده ام. یعنی اینکه "راوا" وابسته به امریکا شده و از آن دولت پول می‌گیرد. اما من چون "راوا" را سازمان پاک، شفاف، آزمایش شده و با تاریخ درخشان مبارزه ضد بنیادگرایی می‌دانم، این حرف‌ها را غیر از اتهامات پست و ناجوانمردانه علیه "راوا" نپنداشته و معتقدم که هیچ قدرتی شما را به منجلاب نوکری و خیانت کشانده نخواهد توانست و از هرگونه امکانات سیاسی یا مالی بدون سازش و معامله گری استفاده خواهید کرد.

بهرحال خواهران عزیز، از طریق این نامه خواستم هم این موضوع را با شما در میان بگذارم و هم کار و تلاش خستگی‌ناپذیر شبانروزی تان را بستایم. اگر در زمینه‌ای از من کاری ساخته باشد لطفاً برایم بنویسید.»

● **دوست عزیز، از نامه و ابراز نظر تان در رابطه با کتاب Vield Courage و شریل بنارد قلباً سپاسگزاریم.**

یکی از کسانی که چندی بعد از حادثه ۱۱ سپتامبر در باره نوشتن کتابی روی فعالیت‌های «راوا» از طریق ایمیل با ما تماس گرفت خانم شریل بنارد بود که طبعاً از پیشنهادش استقبال به عمل آوردیم. بعداً که از رشته وی با داکتر زلمی خلیل‌زاد آگاه شدیم برای ما مسئله‌ای نبود. مهم این بود و هست که محتوای کتابی که به معرفی «راوا» می‌پردازد چه باشد.

خانم شریل جهت نوشتن این کتاب سفری به افغانستان و پاکستان ننموده بلکه بخش اعظم مطالب کتابش را با طرح سوال‌ها و دریافت جواب‌ها از سوی ما از طریق ایمیل انجام داد. ما در فرصت فوق‌العاده تنگ کوشیدیم ترتیب ده‌ها مصاحبه او را با ده‌ها نفر بدهیم تا کتاب به موقع آماده چاپ شود.

این برای ما کاملاً قابل فهم است که بخاطر نسبت او با خلیل‌زاد اتهاماتی به ما زده می‌شود. مخصوصاً از طرف آقایان و خانم‌هایی که «راوا» را در آئینه خود می‌بینند.

به یکی از نمایندگان ما که در آلمان سفری داشت هم بعضی از دوستان افغان به موضوع اشاره کردند که برایشان توضیح داده شد.

تذکر مجدد نکات ذیل برای شما و دیگران جالب خواهد بود:

ـ حدود دو سال است که خانم شریل با ما هیچ رابطه‌ای ندارد! ما با

نویسنده گان سه کتاب دیگر در مورد «راوا» مصاحبه نمودیم اما خانم شریل بنارد حاضر به مصاحبه هم نشد که دلیل آن برای ما روشن نیست.

کتاب «جسارت مستور» به یقین در شناساندن «راوا» به مردم امریکا نقشی داشته است که از آن خشنودیم. ولی خلاف تصور شما انتشار این کتاب هرگز به صورت «منبع دریافت کمک پولی» برای ما نه درآمد. فقط پیش از انتشار کتاب، خانم بنارد مبلغی ۳۰۰۰ دالر (سه هزار دالر) به عنوان مخارج تهیه مصاحبه‌ها برای ما فرستاد و بس!

ما به کمک‌هایی در مواردی در پاکستان نیاز عاجل داشتیم ولی خانم بنارد مصدر خدمتی نشد.

خلاصه دوست ارجمند، لطفاً به یاد داشته باشید که «راوا» تاکنون هیچ نوع کمک مادی یا معنوی از دولت امریکا یا پاکستان (که مخالفان فرومایه به ما اتهام ارتباط با آی‌اس‌آی آن را می‌زنند) به دست نیاورده ایم. ما هم اکنون با آنقدر مشکلات با دولت پاکستان مواجهیم که هیچ سازمان دیگری افغانی آن را تجربه نکرده است. غیر از مسایل امنیتی، ما نمی‌توانیم حتی حساب بانکی در این کشور باز کنیم و مسایل پولی ما تنها توسط دوستان پاکستانی ماست که تا اندازه‌ای حل می‌شوند.

با اینهم چنانچه بارها اظهار داشته‌ایم، «راوا» افتخار می‌نماید که از کمک مردم امریکا و اروپا و سایر کشورها برخوردار است.

در آخر اجازه بدهید دوست عزیز از شما و دیگر دوستان علاقمند مصرانه بخواهیم که به منظور روشن ساختن هر سوال و ابهامی پیرامون خانم شریل بنارد و کتابش، داکتر زلمی خلیل‌زاد و کمک یا عدم کمک ایشان به «راوا»، از خود آنان بپرسید و هر چه را مغایر با ادعاهای ما یافتید در هر کجایی که مایل بودید افشا سازید.

از اعتماد و خوشبینی تان به «راوا» بازهم متشکریم.

✧ ✧ ✧

شگوفه نوری ـ پشاور،

«با سپاس و سلام بی‌پایان نشریه "امروز"، "ایدلوژی" و "اول می" را برای شما فرستاده بودم اما در لیست نشریات رسیده "پیام زن" شماره ۵۷ـ۵۸ نام آنها را ندیدم. آیا آنها را دریافت داشته‌اید؟»

● خواننده ارجمند، از ارسال نشریه‌های مذکور ممنونیم. آنها را مدت‌ها قبل به دست آورده بودیم اما اجازه بدهید به یک کلام بگوییم که هر سه را متأسفانه نوشته‌هایی غیر نورمال که گویی به قلم کسانی تحریر یافته که در آسمان‌ها قدم می‌زنند و با هر پدیده‌ای درگیتی آشنایی دارند به استثنای افغانستان که بنیادگرایان پلیدش سال‌هاست بر خون و عصمت مادر و خواهر و برادر آنان تجاوز می‌کنند. ولی اینان را غمی نیست و می‌انگارند که با چند صفحه نوشته بی سر و دم «دن کیشوت»‌وار به جنگ با «دشمنان خلق» این وطن رفته‌اند! این روشنفکران که تب «نویسنده» نمایی شان شدید است، نه پشت همرزمان جانباخته‌ی شان می‌گردند، نه به سازماندهی ولو در سطحی ابتدایی در کشور علیه بنیادگرایان می‌پردازند، نه برای تحقیقی اجتماعی سودمند برای مبارزان انقلاب خود را زحمت می‌دهند، نه جنایت‌ها و خیانت‌های دژخیمان بنیادگرا را افشا می‌سازند، لیکن بااینحال هیچ فرصتی را در تخریب و حمله به «راوا» قضا نمی‌کنند. و از این حرکت و عادت بیشرمانه عار ندارند.

هیاهوی بسیار این روشنفکران برای هیچ است و بدون آنکه کاری جدی انجام دهند می‌خواهند جدی گرفته شوند، بها قایل شدن به اوراق پرطمطراق ولی بی‌محتوا و بی‌ربط آنان نسبت به مسایل حاد افغانستان، اشتباه است و در خدمت تکان خوردن و به هوش آمدن آنان نخواهد بود. علاوه بر بی کیفیتی نوشته‌هابه همین جهت هم بود که سه چیز مذکور ـ و نظایر آنها را ـ در لیست جا نداده و نخواهیم داد چه رسد به اینکه در باره آنها مطلب بنویسم. امید موضع ما برای تان قابل درک باشد.

✧ ✧ ✧

مفکر امینی ـ امریکا،

از نامه، شعر و مجموعه شعری تان «برگ‌های یاس و امید» سپاسگزاریم. قسمتی از شعر تان را همین جا آوردیم:

«باید تذکر داد که به مناسبت حلول سال نو عیسوی پارچه شعری تحت عنوان پیام زن سروده‌ام که برای نشر در مجله پیام زن آن را به شما می‌فرستم.»

پیام زن

بنازم زن که هستی آفرین است
پیام‌آور صلح و زینت آفرین است
که بی زن نباشد علویت در جهان
که با دستی گهواره جنبد با دیگر جهان
عاقلان سر می‌نهند بردست زن
که دانند مادر است این بیچاره زن
کجا دانند آنکه ظلم بر زن می‌کنند
غافل این که این همه بر مادر می‌کنند
که زن سزاوار الفت و مهر است
دامن گیتی ز فیضش پر بر است
به ناچاری دست گیرد مادر طفل خویش
تا بیاموزد بیچاره راه و رسم خویش
که این آیین رسم دیو و دد باشد
آدمی را کی بود پر زیب چون باشد
بیا روشن کنیم شب تار زن بدانش
بشکنیم زنجیر اسارت ز دست و پایش بدانش
مفکر سزا است آنچه گفتی اندر حقوق زن
که یابی این گفته سراسر اندر پیام زن

✧ ✧ ✧

ل. م. ـ اسلام آباد،

از نامه و ابراز علاقمندی تان سپاسگزاریم. شماره‌های ۵۵ و ۵۶، ۵۷ و ۵۸ «پیام زن» برای تان روانه گردید.

✧ ✧ ✧

ربانی و پدر خوانده‌اش جنرال حمید گل

جلیل ـ کویته،

می‌نویسند:

«در "پیام زن" گفته اید که ربانی از حمیدگل رییس اسبق آی‌اس‌آی پاکستان دعوت کرده بود که کابل بیاید و درکنار او اداره امور را درکف گیرد. آیا در این مورد سندی در دست دارید؟ اگر نه درینصورت باید این اتهام تان را به وی پس گرفته و عذرخواهی نمایید.»

روزنامہ جنگ راولپنڈی (8) ہفتہ 27 جون 1992ء

حمید گل کو افغان اسلامی حکومت کا مشیر بننے کی پیشکش

کوئی معاوضہ یا مراعات نہیں لوں گا جب بھی ضرورت ہوئی اپنی عاجزانہ رائے پیش کر دوں گا

پروفیسر برہان الدین کی پیشکش پر سابق کور کمانڈر کا جواب

افغانستان کی اسلامی حکومت کوئی غیر ملکی قرضے وصول نہیں کرے گی' ربانی

اسلام آباد (خبر نگار خصوصی) افغانستان کے نامزد صدر پروفیسر برہان الدین ربانی نے سابق کور کمانڈر لیفٹننٹ جنرل (ریٹائرڈ) حمید گل کے ساتھ اسلام آباد میں اپنی ملاقات کے دوران حمید گل کی خدمات کو سراہتے ہوئے یہ پیشکش کی کہ وہ مستقل طور پر کابل میں افغانستان کی اسلامی جمہوری حکومت کے مشیر کے طور پر خدمات سرانجام دیں تاہم اس موقع پر ریٹائرڈ لیفٹننٹ جنرل حمید گل نے نامزد افغان صدر کا شکریہ ادا کرتے ہوئے یہ موقف اختیار کیا کہ میں افغانستان کی اسلامی حکومت کی طرف سے کوئی معاوضہ یا مراعات قبول نہیں کروں گا۔ میں نے افغانستان میں اسلامی حکومت کے قیام

● دوست محترم، اگر «استاد امیر برهان‌الدین خان ربانی» به این خفت و پستی بی نظیر تاریخی هم آلوده نمی‌بود، از میزان جنایتکاری‌ها و خیانت‌هایش چیزی کاسته نمی‌شد.

موضوع دعوت وی از پدر خوانده پاکستانی‌اش آنقدر رسوا و زبانزد عام و خاص بود و است که حتی اگر از یکی از نشریات خاد مارشال صاحب هم قضیه را می‌پرسیدید، با وصف وقاحت ذاتی شان، انکار نمی‌توانستند. بهرحال توجهتان را به سندی که خوشبختانه دم دست بود جلب می‌کنیم.

✧ ✧ ✧

ب. ن. ـ بامیان،

«در قوس سال ۱۳۸۱ گزارش‌هایی برای شما تهیه کرده فرستادم که متأسفانه در "پیام زن" آنها را ندیدم. این گزارش‌ها عبارت بودند از:

ـ خیانت داکتر "امان" مسئول مؤسسه F.A.U. در این گزارش افشاء شده بود که داکتر "امان" که در بخش زراعت یکاولنگ کار می‌کرد، هزاران دالر را به جیب زده، از این پول زمینی در ولسوالی پنجاب خریداری نمود و تاکنون در اعمارش یکصد و پنجاه ملیون افغانی خرج کرده است.

ـ گزارشی از لواطت به پدر ۶۰ ساله توسط رفقای پسرش.

ـ همچنان گزارشی بود از زمان طالبان که قومندان سیدصوفی گردیزی می‌خواست به متعلم صنف دوازدهم تجاوز نماید. شاگرد به وی حمله کرده و او را با مشت و لگد از خود دور ساخت. این گزارش به قلم خود متعلم تحریر شده بود.

ـ در مورد تظاهرات والی بامیان و معاونش که با هم مخالف اند نیز اشاره‌ای نگردیده است.

آنانی که با "پیام زن" آشنایی دارند انتظار داشتند که گوشه‌ای ازین نوع جنایت‌ها به نشر برسد که ناامید شده و شاید دیگر در آینده برای تان گزارش نفرستند.»

● دوست عزیز، از نامه و انتقاد تان ممنونیم.

ما یک بار دیگر به نسخه‌های قلمی گزارش‌های سال قبل مراجعه کردیم اما متأسفانه گزارش‌های شما را در آن میان نیافتیم پس با تأسف می‌توان گفت که این گزارش‌ها اصلاً برای ما نرسیده اند ورنه حتماً آنها را در شماره قبلی و یا این شماره می‌گنجانیدیم. از دوستانی که با زحمت فراوان احساس مسئولیت نموده به ما گزارش فرستاده اند پوزش می‌خواهیم و امیدواریم ناامید نشده و در آینده نیز به ما گزارش ارسال کنند. چنانچه می‌دانید انتقال اسناد و گزارش از داخل افغانستان بنابه مسایل امنیتی دشواری‌هایی فراوان دارد و چون دست بدست شده به ما می‌رسند ممکن قسمتی از آنها گم شده باشند. نشر گزارش‌ها در «پیام زن» برای ما از اهمیت زیادی برخوردار است چون متأسفانه هیچ نشریه دیگری را سراغ نداریم که شهامت انتشار این نوع گزارش‌ها را داشته باشد. ما تنها از نشر گزارش‌هایی که در موثق بودن آنها شک داشته باشیم و لازم بدانیم بیشتر در موردش تحقیق کنیم، صرف نظر نموده و بقیه را اصلاح و منتشر می‌سازیم.

✧ ✧ ✧

داریوش فروهر و «راوا»

ن. ش. ـ آلمان،

«چندی قبل نامه‌ای از داریوش فروهر به دفاع از احمدشاه مسعود را ـ که ضمیمه است ـ دیدم. برایم باور نکردنی بود اما متأسفانه به مثابه یک واقعیت تلخ نمی‌شد از آن چشم پوشی نمود. نمی‌دانم شما آن را دیده اید یا نه. اولین فکری که در ذهنم خطور کرد موضع "راوا" نسبت به مسعود و در عین حال اظهار تأسف تان نسبت به مرگ فروهرها و آنان را ضایعه‌ای به ملت ایران دانستن بود. آیا دیدن این نامه تغییری در موضع تان نسبت به آنان بوجود نمی‌آرد؟ آیا دچار اشتباه نبوده اید؟»

● دوست عزیز، دیدن همچو نامه‌ای از جانب داریوش فروهر تعجب و تأسف ما را هم برانگیخت. ولی در موضع ما نسبت به ترور شان از جانب رژیم ایران تغییری نیاورد. همین که خون آنان توسط رژیم بنیادگرا و مرتجعی مثل ایران ریخته می‌شود ثابت می‌سازد که آنان قبل از همه ضد رژیم و با مردم شان بودند. بناءً اظهار همبستگی خود با فروهرها را درست می‌دانیم. به گمان اغلب داریوش فروهر هم مثل عده زیادی از عدم

شنبه دوازدهم آبان ماه ۱۳۷۵

به نام خدا
به حضورسردارسلحشوراحمدشاه مسعود
فرمانده ارتش افغانستان

گرچه اشغال کابل ازسوی «گروه طالبان» ، موجی ازاندوه درمیان ایرانیان برانگیخت ولی اینکه آن فرمانده دلیرو کارآمدتوانست خیلی زودجلوی پیشروی این دست نشاندگان بیگانه را بگیرد ورو ند جنگ رادگرگون سازد، امیدو شادمانی بسیارپدیدآورد .

باتشکیل بهنگام «شورای عالی دفاع» وقرارگرفتن همه نیروهای سلاحدارمیهن خواه درکنارارتش دولتی زیرفرمان شما، انتظارمیرودشهرکابل ودیگربخشهای افغانستان هرچه زودترازاشغال «گروه طالبان» که کردارهای دژخویانه ای بامردم دارندبدرآید .

رهایی همه قومهای افغانی اززیرهرگونه سلطه ، خواست همیشگی دیگرایرانیان است ومن به آن فرزنددلیرنیاخاک خود، اطمینان میدهم که پیوسته باهمه ی نیروبرای استوارداشتن پیوندهای ملی باتکیه به فرهنگ یگانه ویریارهردوکشوردرتکاپوباشم .

با درود بسیار
دوستدار
داریوش فروهر

آگاهی و ناآشنایی مخصوصاً نسبت به ۲۵ سال اخیر جنگ در افغانستان رنج می‌برد که به صورت رقت‌انگیزی با یکی از سرکردگان بنیادگرا و مهمتر از آن با یکی از متحدان رژیم ایران ابراز دوستی می‌نماید.

دفاع آگاهانه از جنایتکاران بنیادگرا توهین به مردم ماست. ولی فروهرها را باید قبل از همه به عنوان قربانی‌های فاشیزم دینی بشناسیم و محترم داریم. ولی در فرصتی مساعد خواهیم کوشید موضوع را با همرزمان آنان در میان بگذاریم.

✧ ✧ ✧

«یادمان صمد بهرنگی» و تسلیم‌طلبی قلمبدستان ما

سمیر ـ پشاور،

«درودها و احساسات گرمم را پذیرا شوید. من هم از جمله "پیام" خوانانی هستم که تقریباً تمامی شماره‌ها را ورق می‌زنم و به واقعیت‌هایی که همه باید پی آن باشند تا حدودی رسیده ام. "پیام زن" را معلم خود یافته‌ام و آئینه دردهای ملت در برابر گندگویی‌های مطبوعات درونی و بیرونی و جنایتکاران جهادی و طالبی.

در کشور فلاکت‌زده ما که از هر گوشه‌اش خیانت و خون و زورگویی می‌چکد متأسفانه تنها و تنها شما اید که ایستاده و مقاومت می‌کنید و در برزخ امید و ناامیدی شعله‌ی امید را جاری می‌سازید.

امروز گردانندگان مطبوعاتِ به قول شما انجمنی و جهادی، بی‌اندازه از لحن صریح، کوبنده و موضعگیری قاطع "پیام زن" در هراس اند. آنان می‌دانند که "پیام زن" هدف را دقیق گرفته افشاگر خیانت‌ها، تسلیم‌طلبی‌ها و بی‌رحمی‌های ددمنشانه دشمنان مردم ما می‌باشد. اینان با آنکه در نزد خود و اربابان شان دندان زهری می سایند اما جرأت پاسخ ندارند و به گفته مردم ما لشم کرده می‌گذرند زیرا وجدان شان شرمسار و چانته استدلال شان خالیست.

باری، درست چهار سال قبل در شماره مسلسل ۵۲ مقاله‌ای تحت عنوان ("ادبیات کودکان" و کودکان ادبی) نقدی بر نوشته آصف‌معروف را خواندم که توجه مرا به فرا مرزها برد و موجب شد تا پس از تلاش فراوان با صمدبهرنگی نویسنده و مبارز شهید ایرانی آشنایی بیشتر بیابم. کتاب "یادمان صمدبهرنگی" از علی‌اشرف درویشیان و چند اثر خود صمد را مطالعه نمودم و بیشتر از پیش به عمق رذالت پیشگی و فرومایگی شاعران و نویسندگان نام‌نهاد افغانی پی بردم و تاسف خوردم که نویسندگان و شاعران مبارز ایران چه می‌کنند و انجمن‌های خادی ـ جهادی با آن همه ادعاهای پرطمطراق شان در کجا قدم می‌زنند.

صمد در رژیم سیاه پهلوی که گفتن، سرودن و نوشتن از آلام مردم با گلوله و شکنجه و زندان مواجه می‌شد، مثل یک فدایی پاکباز نترسیده و هوشمندانه برای اکثریت کودکان کارگر، فقیر، بی‌سرپرست و محروم می‌نوشت.

قصد من مقایسه صمد با رهنوردزریاب‌ها، اکرم‌عثمان‌ها وغیره نیست. مقایسه نویسندگان میهنفروش و سازشکار با او توهین به صمد و صمدها خواهد بود. اینان در مقابل تجاوز به کودکان، بی‌سرپناهی مادران، هجرت، ویرانی، خون و جنایت کور و کر و لال گشته و فقط در توصیف و تعریف خاینان هفت و هشت ثوری شعر و نثر تولید می‌فرمایند تا جوایز و القاب نظیر "کارمند شایسته" را از آن خود کنند یا ننگین‌تر از آن مورد مرحمت علمبرداران جانی به اصطلاح "قهرمان ملی" قرار بگیرند.

صمد از سرشت دیگریست "قلم در دستهای وی نه وسیله‌ای برای نوشتن، بلکه همچون سلاحی است که همیشه و در همه حال قلب استثمارگران را نشانه دارد و جز در راه رهایی خلق‌های ستمدیده مورد استفاده قرار نمی‌گیرد. پیوند بین زندگی سیاسی و ادبی این مبارز بزرگ تا آن جاست که میتوان نوشته‌های وی را به عنوان اسناد معتبری از مبارزات توده‌ای کشور در دهه گذشته به شمار آورد و به تعمق در این نوشته‌ها به تحلیل اوضاع سیاسی و شرایط مبارزه آن زمان پرداخت." ("یادمان صمدبهرنگی" ص ۵۲۷)

برخلاف "فرهنگیان" وطنی، صمد بر تمام تمایلات ناسیونالیستی افراطی، تجزیه‌طلبی و تعصب خط بطلان کشیده و فقط به خلق‌های دربند ایران می‌اندیشد. او با آنکه خود به ملیت ترک تعلق داشت در صدد شد تا کتاب آموزشی بهتری جهت آسانی آموختن زبان فارسی برای ترک زبان ها تهیه کند. به همین مناسبت کتاب درسی الفبا را که هیچگاه مجال چاپ نیافت، به نظام آموزشی وقت تحویل می‌دهد. سانسورچیان رژیم شاه با حرف "ه" (ماه به جای ماه‌بانو) مخالفت کرده و بر آن بودند که در آموزش حرف "ش" حتماً از "شاه" به عنوان کلمه کلیدی استفاده شود. اما صمدبهرنگی هر پیامدی را به جان خرید و سازش با رژیم را نپذیرفت. این سرکشی و مقاومت صمد دشمن مغرور ولی بیچاره شده را واداشت تا او را

در رود ارس غرق کند.

و اما شاعران و نویسندگان وطنی شیر خاد و اخوان خورده تا هنوز از قید شوونیزم، تعصب و تنگ‌نظری، قوم‌بازی و عقب‌ماندگی منطقوی خود را نرهانیده اند. تاریخ ما تا همین لحظه هم به یاد ندارد که نویسنده‌ای پشتون یا غیرپشتون انجمنی برخیزد و جهت آموزش آسان زبان فارسی برای کودکان پشتون یا کودکان اقلیت‌های قومی غیرفارسی زبان کتابی تالیف کند. همه‌ی اینان فقط استاد اند که چگونه نقش خود را منحیث دلالان ادبی پرچم و خلق، جهادی یا طالبی بازی کنند.

با توجه با آنچه در "پیام زن" آمده است نوشته‌های آقای معروف و همدستانش آلام روح دردمند ملت و کودکان ما نبوده و نخواهد بود بلکه می تواند نسخه خوبی برای بنیادگرایان و اطفال شان باشد که طعم تلخ فقر را نچشیده و آواز دلخراش راکت‌های کور پدران جهادی شان را نشنیده اند و اکثراً برای تحصیل به خارج فرستاده شده اند (شنیدم که حتی حضرت‌علی هم پسرش را به لندن فرستاده است!) و در اینجا بد نیست به آنانی که شرافتمندانه و با مسئولیت برای کودکان ما قصد قلم زدن را دارند گوشزد کرد که باید اسلوب کار و اندیشه صمد بهرنگی را آگاهانه آموخت و از آقای معروف و معروف ها به حیث معلم منفی در اجتماع یادگرفت.

و در آخر برای آگاهی دست اندرکاران "پیام‌زن" و خوانندگان عزیز اضافه کنم که با مطالعه کتاب ارزشمند یاد شده متوجه شدم که جمله معروف "شاهکار صمد زندگیش بود"، نه از مفتون‌امینی آنطور که در "پیام زن" آمده بلکه از زنده یاد داکتر غلام‌حسین ساعدی است.» ■

از کمک‌های مالی دوستان ذیل
با سپاس و صمیمیت اطمینان می‌دهیم:

ع. ب.	۲۵ دالر استرالیایی	آسترالیا
م. ج.	۱۰۰ رر	رر
س. ع.	۱۰۰ رر	رر
س. ج.	۵۰ رر	رر

نمایش عکس‌های «راوا» در هلسنگی و نیویارک

«موزیم هنری هلسنگی» از ۱۱ فبروری الی ۲۷ اپریل ۲۰۰۳ نمایش عکس‌هایی از افغانستان را در شهر هلسنگی برپا کرد. در این نمایش آن تصاویری از افغانستان به معرض دید گذاشته شدند که بیانگر جنایات طالبان، «ائتلاف شمال» و بمباران امریکا و قربانیان آن بودند.

تعدادی از عکس‌های این نمایش مربوط «راوا» بود که توسط اعضای آن با کمره‌های مخفی تهیه گردیده اند.

به مناسبت سالروز فاجعه ۱۱ سپتامبر، «مرکز بین‌المللی عکاسی» در نیویارک سه نمایش عکس را براه انداخت که یکی از آن تحت عنوان «از پشت برقع»، حاوی ۲۴ قطعه عکس «راوا» از جنایات طالبان، «ائتلاف شمال» و فعالیتش بود که اکثرا بطور مخفی بوسیله اعضای «راوا» عکاسی شده اند. عکس های «راوا» توجه تعداد زیادی از بینندگان را جلب کرد و گزارش آن در چندین نشریه و تلویزیون امریکا نیز پخش گردید.

این نمایش از ۱۳ سپتامبر تا اول دسامبر ۲۰۰۲ ادامه داشت.

با تشکر از مراجع فرستنده

نشریات رسیده

آرمان ـ ارگان نشراتی جامعهٔ هزارهٔ ویکتوریا، شماره ۱۱، آگست ۲۰۰۳
آذرخش ـ ماهنامهٔ مستقل ملی و دموکراتیک ناشر افکار انتقادی، سیاسی، اجتماعی شماره ۳۵، ۲۰۰۳
آئینه افغانستان ـ ماهنامه مستقل، غیرحزبی، ملی و اسلامی، شماره‌های مسلسل ۸۹، ۹۰، ۹۱، ۱۳۸۱
اتحادکار ـ ارگان مرکزی سازمان اتحاد فداییان خلق ایران شماره‌های ۹۸، ۱۰۴ و ۱۰۶
اخگر ـ نشریهٔ ماهانهٔ مدافعان سوسیالیسم علمی شماره‌های ۵، ۶ و ۷ ۱۳۸۲
اقتصاد ـ دوه میاشتنی اقتصادی سیاسی مجله، دریمه گڼه ـ لومړی کال ـ می او جون ۲۰۰۳
انقلاب اسلامی در هجرت ـ شماره‌های ۵۶۷ الی ۵۷۴، ۱۳۸۲
پیام‌فدایی ـ ارگان چریکهای فدایی‌خلق‌ایران، شماره‌های ۴۷، ۴۸ و ۴۹، ۱۳۸۲
توفان ـ ارگان سیاسی مشترک جهت تدارک‌کنگره مؤسس حزب واحدطبقه کارگرایران، شماره‌های ۳۸، ۳۹ و ۴۱، ۱۳۸۲
چشم انداز ـ شماره ۲۱، پائیز ۱۳۸۱
حقوق بشر ـ ارگان جامعهٔ دفاع از حقوق بشر در ایران، شماره ۵۷ تابستان، ۱۳۸۲
دانش و مردم ـ ماهنامه علمی، آموزشی، فرهنگی، شماره‌های ۳۱ و ۳۲ ۱۳۸۲
دنا ـ ماهنامه انجمن فرهنگی دنا، شماره ۳۷، ۱۳۸۲
سمرقند ـ فصل نامهٔ فرهنگی، ادبی، هنری، سال اول، شماره اول، بهار ۱۳۸۲
مجاهد ـ نشریه مجاهدین خلق ایران، شماره‌های ۵۹۴، ۵۹۵، ۵۹۶
مزدور جد و جهد (نشریه‌اردو) ـ تریدیونین اور سوشلست تحریک کی آواز، شماره ۳۱، ۲۰۰۳
مصلحت ـ شماره‌های ۲۹ و ۳۰، ۱۳۸۲
وطن ـ شماره ۵، ۲۰۰۳
هشت مارس ـ فصلنامه زنان، کنگره مؤسس سازمان زنان هشت مارچ ایرانی و افغانی، شماره ۷، فروردین ۱۳۸۲
۱۹ بهمن ـ شماره ۷، ۱۳۸۲

ECPAT - *Newsletter - 43,April 2003*
In These Times - *Independent News and Views Left Behind*
Newsheet - *Women living under Muslim laws April 2003*
PROUT- *No.2, 2003*
PUCL Bulletin - *People's Union for Civil Liberties (India) No.5 May, No.7 July, No.8 August 2003*
Peace News - *A publication of campaign for a peaceful Pakistan, No.5, July - August 2003*
Raising our Voices
Refugees - *UNHCR No.130, 2003*
Renaisance - *A Monthly Islamic Journal, No.5 May, No.8, August 2003*
Special Report - *United States Institute of Peace No.104, April 2003*
WE! *Isis International, No.32, July 2003*
Women in Action - *Isis International No.1, 2003*
WIN NEWS - *Women's international network, No 3, Summer 2003*
Monitor - *The newspaper of the NGO coalition for the international criminal court No. 24, April 2003*
Green Anarchy - *No. 12, Spring 2003*
Peace Watch - *No.2, Feb. 2003*
Partisan - *No.177, May 2003*
Sojourner - *The women's forum, No.5 Jan, 2002*
The Sydney Institute - *No.1 March 2003, No.2, July 2003*
Women and Environments - *No. 58 - 59, Spring 2003*
Eve's Back - *Manchester women's networking magazine No. 28, Spring 2002*
Knack - *May, June 2003*
One country - *Jan, March 2003*

دعوای حقوقی «راوا» با پنتاگون

در جریان حمله نظامی امریکا بر افغانستان، جنگنده‌های آن کشور درکنار ریزش بی‌محابای بم‌های خوفناک و اکثراً آلوده به مواد رادیواکتیوی، به منظور جلب حمایت مردم ورقه‌های تبلیغاتی‌ای را نیز در بسیاری نقاط افغانستان پخش کردند که حاوی تصاویری از جنایات طالبان بودند. حداقل دو تا از این ورقه‌ها حاوی عکس‌هایی بودند که بوسیله اعضای «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» مخفیانه عکاسی شده‌اند. اما وزارت دفاع امریکا این عکس‌ها را بدون اطلاع و کسب اجازه از سایت «راوا» کاپی کرده به چاپ رسانیده اند.

به تعقیب این حادثه، «راوا» از سوی تعدادی خبرنگاران و هواداران خارجی و داخلی‌اش مورد سوال قرار گرفت که گویا «راوا» خود عکس‌ها را در اختیار مقامات امریکایی قرار داده است. حتی ما ایمل‌هایی پر از فحاشی و بد زبانی دریافت داشتیم که «راوا» در برابر مقادیر هنگفت پول عکس‌ها را به وزارت دفاع امریکا فروخته و بدینترتیب درکشتار هزاران مردم بیگناه ما شریک است!

ولی ما در همان روزها به خبرنگاران ابراز داشتیم که این امر موجب تعجب و خشم بسیار ما هم است. در سایت به روشنی آمده است که استفاده از تصاویر بدون کسب اجازه قبلی از «راوا» ممنوع می‌باشد. در واقع این عکس‌ها توسط مقامات امریکایی از سایت «راوا» دزدیده شده و انتشار یافته اند. اظهارات نماینده «راوا» در این مورد در روزنامه «نیوز» (۲۰ دسامبر ۲۰۰۱) نیز به چاپ رسیده است.

ما با هر خبرنگار و عکاس و فلمبرداری که آن روزها و تا حال مواجه بوده ایم موکداً حالی ساخته ایم که بروند از پنتاگون یا هر مقام دیگر امریکا بپرسند که اگر «راوا» در زمینه معامله گری کرده و حتی یک دالر هم دریافت داشته بود، آن را بطور مستند به کل دنیا افشا سازند. البته ما به این هم اکتفا نورزیده به کمک تعدادی از هواخواهان امریکایی ما و نماینده رسمی توزیع عکس‌ها و فلم‌های «راوا» (شبکه تلویزیونی «فرنت لاین» انگلستان) علیه پنتاگون رسماً اقامه دعوا نموده ایم.

خوشبختانه سه وکیل مدافع امریکایی حاضر شدند که داوطلبانه و رایگان جریان را به پیش برند.

یک وکیل «راوا» بعد از تماس با پنتاگون و تشخیص شعبه‌ای که مسئولیت تهیه و پخش ورقه‌ها را به عهده داشت، نامه‌ی رسمی به دفتر مربوط ارسال نمود تا نماینده شان برای پاسخ به سوالات به محکمه حضور یابد. مدتی گذشت و خبری نشد و وقتی وکیل از دفتر جویای معلومات شد، گفتند گویا نامه به دفتر نرسیده است! یکبار دیگر وکیل نامه را با پست راجستر به پنتاگون فرستاد ولی با آن که حدود دو سال میگذرد تلاش‌های وکیل به جایی نرسیده و پنتاگون آماده حضور نماینده‌اش در محکمه نیست و پاسخی هم نمی‌دهد.

این برخورد پنتاگون حتی برای وکلای مدافع ما حیرت انگیز، باورنکردنی و زشت بود که چگونه وزارت دفاع یگانه ابر قدرت جهان با آن همه ادعای «دفاع از حقوق زنان» استعلام یک سازمان زنان و از طریق یک وکیل قانونی امریکایی را بدون حتی حفظ ظاهر اینچنین ساده و مغرورانه نادیده می‌گیرد. به هر حال، قضیه هواخواهان و وکلای امریکایی «راوا» را بیشتر برانگیخته که هرطوری شده دعوا را دنبال کنند.

آیا مقامات امریکایی با این نوع برخورد شان به «راوا» ـ که تنها جرم پرافتخارش آشتی‌ناپذیری با «ائتلاف شمال» مورد پشتیبانی امریکا است ـ خواهند پنداشت که «قوی ترین»، «دموکراتیک ترین» و «عادلانه ترین» جنبه‌های دولت شان را نشان می‌دهند؟ ■

The News International, December 20, 2001

RAWA to sue US authorities

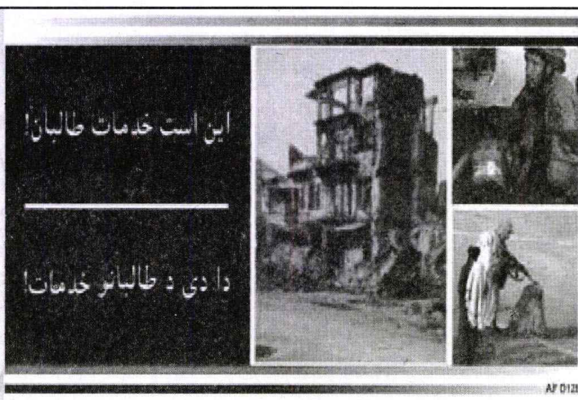
Bureau Report

Peshawar: Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) is ... somewhere in Afghanistan, was printed on a flyer dropped by the US ...

آیا برای آیندهٔ زنان و اطفال خود
این نوع زندگی را میخواهید؟

آیا داسی ژوندون دخپل
ښځو او ماشومانو لپاره
غواړی؟

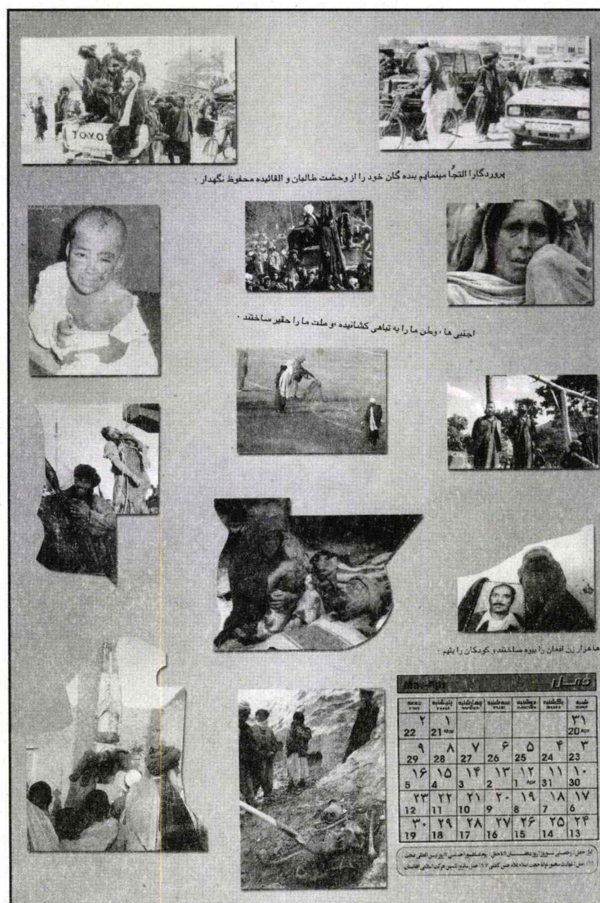

دزدی عکس‌های «راوا» توسط «حرکت اسلامی افغانستان»

خفت انواع دارد و یکی آن چاپ بدون اجازه و ذکر منبع مطلب یا عکس از نشریات دیگران است. و مسئله وقتی زننده‌تر شده و حقارت خاصی را می‌رساند که طرف سارقان مطبوعاتی با طرفی که از آن دزدی کرده اند، از هر نظر و شدیداً مخالف باشند.

دزدی «حرکت اسلامی افغانستان» از عکس‌های «راوا» و چاپ آنها در تقویم دیواری شان مصداق همان زشت‌ترین و بیشرمانه‌ترین نوع دزدی است. از ۸۶ قطعه عکس چاپ شده در تقویم سال ۱۳۸۱ هجری شمسی، ۴۳تای آنها از سایت «راوا» زده شده است.

ولی ما گله‌ای نداریم. کسانی که از تروریزم بنیادگرایی و ساخت و پاخت با کثیفترین جنایتکاران دینی عار نداشته باشند، از سرقت عکس‌های سازمان مخالف و افشاگر شان چرا عار کنند؟ ■

کرزي ولې د زرميني د فلم نه يادونه کوي خو د «راوا» څخه نه؟

په دې وروستيو کې ښاغلي کرزي روحانيونو ته په خپلې وينا کې وويل:

«... (دا) د طالبانو د دوران فلم دی. دا دری ښځې راښکته کړې، د پیکپ څخه، ددی استديوم په منځ کې، دوی ښځې ولاړې ودريدې. دا بله ښځه کښينوله په مځکه. دا ټول عالم ورته گوري، پنځه شپږ زره خلک ورته ناست دی.... دا بلې ښځې وسرته کلاشنکوف ونيوی، ددی پنځو زرو خلکو په مخکې وويشته....

دا غيرت دی، ملا محمد عمره!؟ دغه ستا غيرت و؟ اسامه! دغه ستا غيرت و؟!»

په هر حال هغه مجبوره و چې د طالبانو د جنايت د دغه ډير مهم او په نړيواله پيمانه مشهور شوي سند په هکله خبري وکړي په داسې يو ډول چې بی خبره اوريدونکې يا لوستونکې هغه د سی‌ان‌ان يا بی‌بی‌سی کار وګڼي.☆ خو ددې فلم صاحب يعنې «د افغانستان د ښځو انقلابی جمعيت» (راوا) نوم ته په اشاره کولو کې يې ژبه بنديږي.

ولې؟ اجازه را کړی‌مونږ هم پوښتنه وکړو ښاغلي کرزي، آيا دا ستاسې غيرت و چې د «راوا» د فلم څخه يادونه وکړې خو د «راوا» نوم په خوله وانخلې؟

البته مونږ په هيڅ توګه ښاغلي کرزي دومره خپلوا که،مخير او دموکرات نه ګڼو چې د طالبي او جهادي تبهکارانو ضد د يواځنی پخواني او انقلابي سازمان په وجود وياړ وکړي. خو مګر د يو «رييس جمهور» لپاره به شرم نه وي چې د هغې څخه وډاريږي يا ترينه کرکه وکړي؟ که ومنو چې د «راوا» د وياړه ډک خپلوا که،دموکراسی غوښتونکې او د طالبانو او «شمالي ټلوالې» ضد دريځ له کبله ښاغلي کرزي حق درلود د هغې څخه وډاريږي يا بيزاره وي، په دې صورت کې ښه دا و چې اصلاً د دغه فلم د يادولو نه تير شوی وی تر څو د خلکو پام دې ته نشي چې حتی ددې هيواد د دولت رييس کولای شي دومره ټيټ او سپک شي چې يواځې د هغه په کابينې کې ناستو «شمالي ټلوالې» پورې تړلو جنايتکارانو څخه يې انتظار تلای شي، هغه بی‌شرمه او بی معرفته جنايتکاران چې د خپل دفاع وزارت د خپرونې نوم يې «پيام زن» ايښودلی دی! ■

☆ـ«... هغه ورځ مې خبرونه کتل. په خبرونو کې، بی‌بی‌سی وه که‌سی‌ان‌ان ...»

دموکراسی بدون سکیولاریزم، دموکراسیِ دم بریده خواهد بود!

داغ ننگ خونین بر عدالت و قضای امریکا*

طرح از پیکاسو

«ما نخستین قربانیان فاشیزم امریکایی هستیم»

در ۱۹ جولای ۱۹۵۳ زوج قهرمان و پیشرو امریکایی، اتل و جولیوس روزنبرگ، به اتهام جاسوسی برای شوروی در امریکا اعدام شدند. اعدام این دو انقلابی بی‌باک در جریان کارزار ضد کمونیستی دوران جنگ سرد صورت گرفت که در ایالات متحده جو «مکارتیزم» حاکم بود و جنبش‌های رهاییبخش و مردمی در سراسر جهان بوسیله طبقه حاکمه امریکا سرکوب می‌گشت.

این دو در تابستان ۱۹۵۰ بازداشت شدند و اتهام وارده به آنان گویا تحویل اسرار بمب اتمی امریکا به اتحاد شوروی بود. اما محکمه به بهانه مسایل امنیتی، از ارائه هرگونه سند و مدرک به دادگاه در این رابطه خودداری کرد. در ماه مارچ ۱۹۵۱، پس از محاکمه‌ای که یک ماه به طول انجامید، هیات منصفه باکمتر از یک روز مشاوره، اتل و جولیوس را گناهکار شناخت، و در روز پنجم اپریل، قاضی فدرال، ایروین کاوفمن، بدون مجوز قانونی و خارج از حیطه‌ی اختیاراتش، برای آنان مجازات اعدام را تعیین نمود.

گرینگلس که با هویت مستعار زندگی می‌کند و بعد از ۱۵ سال زندان در ۱۹۶۰ رها شد در پروگرام «۶۰ دقیقه» تلویزیون CBS به تاریخ ۵ دسامبر ۲۰۰۱ گفت که به محکمه شهادت دروغ داده است زیرا از متهم شدن خانمش می‌ترسید. وی افزود که محکمه او را تشویق کرد تا دروغ بگوید.

در نبود مدارک جدی برای اثبات اتهامات سنگین (و از همه مهمتر، «در اختیار گذاشتن اسرار بمب اتمی به روس‌ها»)، مقامات دنبال یک بز بلاگردان می‌گشتند، روزنبرگ‌ها که یهودی و مانند بسیاری دیگر کمونیست بودند، بهترین متهم به حساب می‌آمدند.

صدور این حکم موجی از خشم و اعتراض در سطح جهان را برانگیخت که تا زمان اعدام شان هر روز ادامه و گسترش یافت. تنها چندین سال پس از اعدام این قهرمانان روشن شد که اطلاعات مورد اشاره‌ی محکمه در مورد اسرار بمب اتمی امریکا کاملاً علنی بوده و قبلاً در کتب علمی مختلف منتشر شده است. به ویژه در این رابطه دو دانشمند برجسته امریکایی که در ساختن بمب اتمی امریکا نیز شرکت داشتند، مکرراً اعلام داشتند که هیچ چیزی در مورد چگونگی ساختن این بمب سری نبوده است و هرکسی می توانسته چنین اطلاعاتی را از منابع مختلف به دست آورد. دیوید گرینگلس، برادر اتل روزنبرگ و مهمترین شاهد عینی در دوسیه روزنبرگ‌ها، در مصاحبه‌ای چندی قبل فاش ساخت که محکمه به زور او را وادار به دروغ گفتن کرد.

گاردین (۶ دسامبر ۲۰۰۱) در این رابطه می‌نویسد: «یکی از ماندگارترین مناقشه‌های جنگ سرد، یعنی محاکمه و اعدام جولیوس و اتل روزنبرگ به عنوان جاسوسان شوروی، شب گذشته زمانیکه برادر محکوم اتل اظهار داشت که او در محکمه دروغ گفت تا خود و خانمش را نجات دهد احیا گردید. دیوید گرینگلس ۷۹ ساله که بعد از ۴۰ سال در ملا عام ظاهر می‌شود گفت: «همچون یک جاسوس هیچ برایم اهمیت ندارد که خانواده‌ام را تحویل مقامات داده ام. من خوب

---

*- هیرالد سی. یوری داکتر امریکایی برنده جایزه نوبل در رشته کیمیا، اعدام روزنبرگ‌ها را لکه‌ای بر عدالت امریکا خواند.

اگر ما بمیریم

اتل روزنبرگ

خواهید دانست، پسرانم، خواهید دانست
که چرا ما
برای آرمیدن زیر چمن‌ها
آواز را سر نداده
کتاب را نخوانده
و کار را تمام نکرده
رها کردیم.

دیگر سوگواری نکنید، پسرانم، دیگر نه
دلیل همهٔ دروغ‌ها و تهمت‌ها
دلیل همهٔ اشک‌هایی که ریختیم
دلیل همهٔ دردهایی که تحمل کردیم
روزی بر همه آشکارا خواهد شد.

زمین لبخند خواهد زد، پسرانم، لبخند خواهد زد
و نیز سبزهٔ روی آرامگاه ما.
کشتار پایان خواهد یافت، و جهان
در برادری و صلح پایکوبی خواهد کرد.

بکوشید، پسرانم، و بسازید
یادبودی از عشق و شادی
به ارزش همهٔ انسانیت
برای ایمانی که پاس داشتیم
برای خودتان، پسرانم، برای خودتان.

می‌خوابم. من نمی توانستم کودکان و خانم‌ام را بخاطر خواهرم قربانی کنم». گرینگلس که با هویت مستعار زندگی می‌کند و بعد از ۱۵ سال زندان در ۱۹۶۰ رها شد در پروگرام «۶۰ دقیقه» تلویزیون CBS به تاریخ ۵ دسامبر ۲۰۰۱ گفت که به محکمه شهادت دروغ داده است زیرا از متهم شدن خانمش می ترسید. وی افزود که محکمه او را تشویق کرد تا دروغ بگوید. در همین رابطه یک کارمند متقاعد کی‌جی‌بی، الکساندر فیکلی سوف، در مصاحبه‌ای با نیویارک تایمز و واشنگتن پست اظهار کرد که او ملاقات‌های مخفی با جولیوس روزنبرگ داشته است. سرویس‌های امنیتی و محکمه امریکا همه گونه ترفند را برای اعمال فشار به روزنبرگ‌ها به منظور گرفتن اقرار به گناه از آنان به کار گرفتند که هیچکدام کارگر نیفتاد. به جولیوس فشار آوردند که در صورت شهادت علیه اتل، از مرگ رهایی خواهد یافت ولی ایندو به مقاومت خود ادامه دادند. گفته می‌شود که ایزنهاور، رییس جمهور وقت، تا لحظه اعدام از طریق تلفن مستقیم با مقامات زندان سینگ سینگ در ارتباط بوده است، بدین امید که شاید در لحظه رویارویی با مرگ، آنان دست از مقاومت بردارند. بالاخره این زوج والامقام و نترس در ساعت ۸ شب ۱۹ جولای به استقبال مرگ رفتند و به لشکر عظیم شهدای راه رهایی انسانیت پیوستند.

چند ماه قبل از این، جولیوس در یادداشتی که در درون زندان برای اتل فرستاد، نوشت: «جدا از اینکه چه اتفاقی بیافتد، مبارزه در راه اهداف والای انسانی، خود یک پیروزی است.»

نوئل بلوک، وکیل روزنبرگ‌ها، در بیانیه‌ای که پس از اعدام آنان صادر شد نوشت: «این حکم مرگ غیر منتظره نبود. باید اتفاق می‌افتاد. باید قضیه روزنبرگ‌ها را ایجاد می‌کردند تا بتوانند با تشدید هیستری در جامعه، جنگ کوریا را به مردم بقبولانند. باید وحشت و هیستری جامعه امریکا را فرا می‌گرفت تا افزایش بودجه‌های نظامی به

از اظهارات پسر روزنبرگ‌ها

روبرت میروپل یکی از دو پسر روزنبرگ‌ها در مصاحبه‌ای با مجله «کارگر انقلابی» در ۱۹ سپتامبر ۱۹۹۹ گفت: «پدر و مادرم اعضای حزب کمونیست امریکا بودند. آنان در تابستان ۱۹۵۰ توقیف شدند. اتهامات وارده تحویل اسرار اتمی امریکا به شوروی بود... هیچ سند و مدرکی دال بر دخالت مستقیم آنان در رابطه با تحویل کدام چیزی ارائه نگردید. مدارک و شواهد همه از جانب توطئه‌گران ارائه گردید.

از بیش از ۱۷ آژانس مختلف اطلاعات حاصل نمودیم. اسناد مخفی سابق را نیز بدست آوردیم. اما این همه مدارک و اطلاعات چه چیزی را آشکار کردند؟ آنها همه حاکی از آن اند که پدر و مادرم بطور عادلانه محاکمه نشدند؛ اینکه قاضی محکمه قبل و در جریان و بعد از محکمه در ارتباط مخفی با هیات منصفه بود؛ اینکه قاضی محکمه بنابر اسناد اف‌بی‌آی موافقت کرده بود که حداقل پدرم ـ و احتمالاً مادرم ـ را حتی قبل از اینکه وکلای مدافع شروع به ارائه دفاعیه شان نمایند محکوم به مرگ کند.

... چند هفته قبل از محکمه، وکلای هیات منصفه در دیدار با تعدادی از اعضای کنگره مشمول کمسیون انرژی اتمی گفتند که دوسیه علیه اتل روزنبرگ اصلاً وجود ندارد اما آنان باید علیه او دوسیه بسازند تا حکم حبس شاقه بدست آورند تا پدرم را به همکاری متقاعد سازند.

در یکی از نامه‌هایی که پدر و مادرم از زندان به من و برادرم فرستاده اند نوشته اند: «ما با آگاهی از اینکه دیگران راه مان را ادامه می‌دهند می‌میریم.»

قابل ذکر است که روبرت «بنیاد روزنبرگ برای کودکان» را ایجاد کرده تا کودکان زندانیان سیاسی، فقیر و دارای عقاید مخالف را کمک کند.

تصویب برسد. و باید در قلب جنبش چپ دشنه‌ای فرونشانده می‌شد تا این جنبش بفهمد که از این پس نه فقط با "قانون اسمیت" و مجازات‌های یک تا پنج سال زندان، که با مرگ روبروست.»

بازگشایی آرشیوهای امریکا و شوروی نکات جدیدی را در رابطه با محاکمه روزنبرگ‌هاروشن کرده است. کتاب جدید ژرار ژاگر «روزنبرگ‌ها چوکی الکتریکی برای جرم عقیدتی» که از لحاظ مدارک بسیار غنی و از لحاظ استدلال برجسته است، این ویژگی را دارد که «تراژدی امریکایی» یعنی زندگی شجاعانه و اعدام ناعادلانه زوج جوان را در چارچوب اوضاع آن دوران بررسی می‌کند: آنطوریکه همگان می‌دانند، در آن دوران کمونیست‌ها «دشمن» بودند که بصورت هیستریکی چون مهره‌های رقیب قدرتمند جدید یعنی «روسیه شوروی» شمرده می‌شدند. این شرایط بهانه‌ای برای شروع مسابقه تسلیحاتی‌ای بود که عده‌ای سود زیادی از آن بردند. به دلیل اهمیت شرایط عمومی طرح مسئله که از جزئیات خود دوسیه مهمتر است، نویسنده بخش مهمی را به بررسی شرایط دوران و مهمترین وقایع آن اختصاص می‌دهد: «پاکسازی» صنایع سینمایی، حذف «سرخ‌ها» وکسانی که چنین ارزیابی می‌شدند از هالیود و تحمیل سوگند «وفاداری» در مدارس و سندیکاها در تمام کشور. در صحنه بین المللی، روحیه جنگجویانه‌ی واشنگتن به دخالت در جنگ کوریا منجر شده بود که زمینه ساز جنگ‌های بعدی همچون ویتنام و جنگ‌های اول و دوم خلیج فارس بود. به نظر نویسنده، روزنبرگ‌ها که قربانیان ساده این شرایط ویژه نبودند، به درستی رابطه مابین این دوسیه سازی و شرایط ملی و بین‌المللی آن زمان را دریافته بودند. این چنین است که در یکی از نامه‌های زندان، جولیوس به همسرش می‌نویسد: «ما نخستین قربانیان فاشیزم امریکایی هستیم.» این اثر با نتیجه گیری زیر پایان می‌پذیرد: «اینکه از روزنبرگ‌ها اعاده حیثیت شود یا نه، به

خبر کوتاه بود...

خبر کوتاه بود
اعدام شان کردند!

خروش دخترک برخاست
لبش لرزید
دو چشم خسته‌اش از اشک پر شد
گریه را سر داد
و من با کوششی پر درد
اشکم را نهان کردم

چرا اعدامشان کردند؟
می‌پرسد ز من، با چشم اشک آلود

عزیزم، دخترم
آنجا شگفت‌انگیز دنیایی‌ست
دروغ و دشمنی فرمانروایی می‌کند آنجا
طلا، این کیمیای خون انسان‌ها
خدایی می‌کند آنجا

شگفت‌انگیز دنیایی‌ست
که همچون قرن‌های دور
هنوز از ننگ آزار سیاهان، دامن آلوده‌ست
در آنجا حق و انسان حرف‌های پوچ و بیهوده‌ست
در آنجا رهزنی، آدم‌کشی، خون ریزی آزادست
و دست و پای آزادی در زنجیر

عزیزم، دخترم
آنان برای دشمنی با من
برای دشمنی با تو
برای دشمنی با راستی اعدام شان کردند
و هنگامی که یاران
با سرود زندگی بر لب
به سوی مرگ می‌رفتند
امید آشنا می‌زد چو گل در چشمشان لبخند
به شوق زندگی، آواز می‌خواندند
و تا پایان به راه روشن خود با وفا ماندند

عزیزم
پاک کن از چهره اشکت را، ز جا برخیز
تو در من زنده‌ای، من در تو
ما هرگز نمی‌میریم
من و تو با هزارانِ دگر
این راه را دنبال می‌گیریم
از آن ماست پیروزی
از آن ماست فردا
با همه شادی و بهروزی

عزیزم
کار دنیا رو به آبادی‌ست
و هر لاله که از خون شهیدان می‌دمد امروز
نوید روز آزادی‌ست.

هـ.ا. سایه ـ جوزا ۱۳۳۲

تظاهرات چندین هزار نفری مردم پاریس در حمایت از روزنبرگ‌ها. ۱۷ ژوئن ۱۹۵۳

⇦

دستگیر پنجشیری از عضویت...

شان محاکمه شده اند که یونس قانونی شود؟

به هر حال به وضاحت پیداست که دلک «اکادیمسین» ما می‌لرزد و فکر احتمال وقوع محاکمه «رفقا» و «برادران» به اتهام «نقض حقوق بشر» همچون تیری در کله‌اش خلیده و آشفته و پریشانش می‌سازد و فاتحانه و ناگهانی به محکمه کشیده نشدن یونس‌قانونی را علم می‌نماید. او از یونس‌قانونی نام می‌برد حالانکه در واقع غیر مستقیم می‌خواهد خود را بنمایاند که هنوز «محاکمه علنی و محکوم نشده است»!

مطمئن باشید جناب پوشالی، روز محاکمه جنایتکاران خلقی و پرچمی و جهادی و طالبی حتماً رسیدنیست. لیکن وار خودتان زیاد خطا نباشد. اکنون که دولت امریکا به یک عضو ارشد کی جی بی و از مؤسسان حزب چاکر مسکو پناهندگی داده است، اگر عمر تان وفاکند برای استعمال در موارد متعددی در نظر گرفته شده اید و لذا امریکا شما را نه به محکمه‌ای در افغانستان خواهد سپرد و نه به محکمه‌ای بین المللی. مسلماً به این شکرانگی هم هست که به نجاست همان‌هایی چسبیده اید که در حال حاضر در دانه‌های سی‌آی‌ای اند که کشت و تجارت هروئین شان را نادیده می‌گیرد چه رسد به جنایتکاری‌های شان در کابل و سایر ولایات.

از معجزه آموزشی و پرورشی ارباب جدیدش هیجان‌آلود سخن می‌گوید و فکر می‌کند با این نوع تبلیغ ننگین می تواند روی ملیون‌ها دالرِ زده شده از اعانه‌های خارجی به این وزارت توسط وزیر اخوانی و همدستانش خاک بیندازد.

ولی اگر جاسوس کی‌جی‌بی می‌گفت که یونس قانونی از حساب‌های بانکی خود منجمله از محل درآمدهای تجارت لاجورد و زمرد و هروئین خود یا باندش برای معارف به مصرف رسانیده است، گپش جالب می‌بود و آقای قانونی را نیز می‌شد از «پدر خوانده»های مافیای وطنی «علاقمند معارف» به حساب آورد.

واقعاً زهی وقاحت، زهی وقاحت یک میهن فروش آن هم در آخرهای عمر که اهانت به تفنگ سالاران را اهانت به استقلال می‌خواند. انسان در می‌ماند که «اکادیمسین» این حد از بی‌آزرمی و چشم پارگی را در کدام مکتب یاد گرفته است، مکتب کی‌جی‌بی؟

مکتب تره کی تا نجیب؟

به هر حال، حق داری «اکادیمسین»، حق داری که با وصف حمل بار چهل سال خیانت به این خاک، به هوای دژخیمان دینی «ائتلاف شمال» پیری و چنین مستی و غر نمایی کنی؛ میدان بسیار خالیست!

راستی گناه تو چیست دستگیر خان پنجشیری، وقتی در کشوری در گردباد تجاوز بیگانه و خودی، واصف باختری‌ها، رازق روئین‌ها، جلال نورانی‌ها، صبور اله سیاهسنگ‌ها، لیلا صراحت روشنی‌ها، رهنورد زریاب‌ها، خالده فروغ‌ها، آصف معروف‌ها و سایر نشانداران ادبیات و هنر خنثی، خیانت، تسلیم و سازش که بدون داشتن کارت عضویت، برای روس‌ها و میهنفروشان غمبر می‌زدند، از کارکردن زیر دست تو عار نکردند، عطای انجمنت را به لقایت نه بخشیده و راه مبارزه با قلم را علیه اشغالگران و سگان آنان و تبهکاران جهادی در پیش نگرفتند و وقتی خلیل اله‌هاشمیان‌ها به «امیرالمومنین» بیعت نمایند، تو حق داری کلاهت راکج بمانی؛ پوست شرفباختگی تو حق دارد صدها بارکلفت‌تر شود.

ای آه، در این وطن دیدنی‌دار دست‌های «شکننده‌تر از ابتذال» چقدر آزاد و بی‌حیا و موهن درکار اند! ■

پخسه‌هایی از هزاران پخسه

گورچاران سینگ که پس از ده سال به کابل بازگشت متوجه شد که مغازه‌ها و خانه‌اش توسط جنگ سالاران تصاحب شده است.

تقریباً کلیه سیک‌هایی که در اینجا زندگی می‌کنند از این مشکل واحد در عذابند.

ماههاست که آنان به محلی که در آنجا اجساد مرده‌های خود را می‌سوزاندند دسترسی ندارند.

بی‌بی‌سی، ۲۶ سپتامبر ۲۰۰۳

تنهایی به آنها در مقابل تاریخ حقانیت نمی‌بخشد، بخصوص اگر آنها را صرفاً قربانی بدانیم و فراموش کنیم که روزنبرگ‌ها از همه مهمتر، کسانی بودند که جانشان را فدای پایداری در راه آرمان خودکردند.» ■

مآخذ:

لوموند دیپلماتیک ـ جون ۲۰۰۳

اخگر ـ جون، جولای ۲۰۰۳

www.spartacus.school.net

«شعر خویی برایم جلیل و شفیق و رزمجو بود زیرا در آن صفیر با شکوه «سیاهکل» و پیمانش را با فرزندان قهرمان به خون خفته‌ی ایران می‌شنیدم و می‌دیدم. اما وقتی خبر تلخ و باور نکردنی اظهار ارادت او را به لطیف‌پدرامِ خادی-جهادی که هنوز از دریدن پیراهنش در عزای «سردار کثیرالابعاد» خلاص نشده، خواندم، احساس کردم وای! اکنون مردم سوگوار من از سوی شاعری مهم که آنقدر دوستش داشتم توهین می‌شود!

خواسته‌ام دردم را در این سطرها که برای تان فرستاده‌ام انعکاس دهم.

آیا قلب داکتر اسماعیل خویی از درد من و صدها هزارِ مثل من به خاطر همدلی‌اش با یک خادی-جمعیتی، نه می‌گویم فشرده خواهد شد ولی کم از کم صورتش را اندکی سرخ خواهد یافت؟»

محمد ف. آژن

ای کاش پیش از این...

آهای!

سر سفیر قصه‌های تلخ!

وارث شعر خراسان!

پاسدار حرمت انسان!

تبعیدی بلند حوادث!

در سوگ مهر دُر دری

یاران همتراز «سیاهکل»

جانباختگان جنگل ایمان

یک مصرعی ز سوز

نه سرودی!؟

اینک خراسان

دیریست

ویرانه در ازای شهادت

می‌گرید

و ز هر کرانه‌اش

خاکستر حلاج نمایان است

فریاد جان ضخامت هفت آسمان درید

اما

بر طبع شعر نواز غزلواره‌ی تو

هیچ

بر خویشتن سرود نوازش نواخته‌ای

بر ما

هزار چشم به تماشا خریده‌ای

خون در دهان واژه مگر فرق می‌کند؟

درد در مزاج خامه‌ی شاعر؟

یا خود نخواسته‌ای

□

ای شاعران بسته به فریاد مشترک

خون فرش پولیگون

یا لکه‌های دامن هامون

هار زوزه‌های جهل جهادی

وان بانگ جانگداز «بودا»

در عرصه‌ای که سرب به مغزش فرو نشست

هرگز مشام تیره تان را

آزرده هم نکرد؟

وجدان لای حنجره‌ی نحس مرده است؟

یا نه

تنگ است دیدبان خیال از برای من

□

اینجا سخن ز واژه و شعر نیست

استاد!

اینجا سخن ز وحشت یک قرن

اینجا سخن ز ملت برباد رفته ایست

اینجا به سوگ برف‌کفنان «یکاولنگ»

نه زلف یار و باده و نرگس

آنک به یاد مزدک و زردشت

در اشک کابلیان

با قلب جرحه جرحه مصلوب

با خون وضو گرفتی و

مست خنده کرده‌ای

□

حماسه ساز پیر!

گفتی: «من خام نیم»

عامی تری ز خامی «اوهام»

در زیر آفتاب

نه خانه بود نه دار

با خادی و جهادی خونریزترین ضحاک

(ساواکی و بسیجی ناپاک)

تفخند خاک «خسرو» و «سرمد»

خلط سیاه روسپیان سیاسی

آن ناشکیب «ادیب» تماشایی

زنگینه‌ی زباله تاریخ

ویرانگر زمین و زبان

در دو زمان

چون هورج گسیخته به آغوش فشرده‌ای

ننگیست بر جبین

سنگین تر از نجاست ایام

آری

عزلت گزین دوخته لب بر زمین من

می‌بینمت فاجعه بر دوش
با شکلکِ شکسته‌ی بیمار
با خصم خلق نشستن و دار از ستاره‌ها
باری
فجیع ساختی و باختی
«اینان»☆ سلاح سنگر و زندان
شهکار زندگی تو و تک سرود من
در جنگ این فجایع دوران
«اینان» نمود ضربه‌ی شعر بود
افسوس!
«اینان»
با «مشتی نام» و «ننگ»
در یک مغازله
در گوشه‌های خلوت و تسکین
بدست خود
تیر خورد
جان سپرد

□

تبعیدی بیچاره شکسته
اینک پناهی
جایی
عریان است
این دوزخی ز دوزخ خویش هم بریده است
اندیشه‌های مرگ
ای کاش پیش ازین...
ورنه
فردا
«روزی که آفتاب
از هر دریچه تافت»
غوغاگران که غوطه به غرقاب گند شدند
«دریوزگان»☆☆ بی‌پدر و بی‌ستاره اند
دادگاه زندگی
ساطور ننگ به گردن نامرد می‌کشد

جوزا ـ ۱۳۸۲

☆ـ اینان که بر این ملک کنون سرهنگ اند/ خصم هنر و زندگی و فرهنگ اند/ فردا که ورق خورد کتاب تاریخ/ مشتی نام اند و معنی هر ننگ اند

☆☆ـ از شعر «برای خون و ماتیک» شاملو

سخنرانی نماینده «راوا» •••

می‌بینیم که همه‌ی این کتب با دید دورنگه داشتن کودکان از دنیای امروز و پیشرفت‌های آن تهیه شده اند.

کتب چاپ شده توسط ان‌جی‌اوها هم عین کمبودها را دارند. زیرا از یکطرف هیئات اداری آن متشکل از افراد پر نفوذ تنظیمی بوده و یا خود ان‌جی‌اوها به سوی این و آن تنظیم بنیادگرا تمایل داشته اند.

طالبان هم بخاطر عقب نماندن در خیانت به ملت ما، در بخش معارف دست به کار شدند. و با وجود تمام ضدیتی که با کتاب و مکتب داشتند مطابق نظرات خاص سیاسی شان کتاب چاپ کردند.

کتاب‌های چاپ شده توسط طالبان همه بی‌عکس بودند. مثلاً برای معرفی حرف د، کلمه دهقان مثال داده شده ولی در رسم مردی را نشان داده اند، که روی زمینش کار می‌کند، اما بی‌سر است. با گاو که زمین را قلبه می‌کند، گاو هم کله ندارد و دخترکش که برایش نان آورده هم بی سر است.

این برخورد به معارف در هیچ نقطه‌ی دنیا نظیر ندارد.

و بالاخره می‌رسیم به کتبی که در این اواخر توسط USAID و یونیورستی نبراسکا به چاپ رسیده اند. این کتب، همان کتاب‌های زمان ظاهرشاه و داوود هستند، اما با اضافات و مقدمه‌های شدیداً دینی که متون مذکور را کاملاً از محتوای قبلی آنها انداخته و به صورتی درآورده که گویی مستقیماً توسط باندهای سیاف، ربانی یا گلبدین تألیف شده باشند.

طور مثال یک درس از کتاب دری صنف سوم چاپ جدید را می‌بینیم:

> افغانستان یک مملکت اسلامی است. تقریباً ۱۴۰۰ سال قبل در زمان خلافت حضرت عثمان (رض) مردم این سرزمین به دین اسلام مشرف شدند و از برکت دین مقدس اسلام، مردمان مسلمان ما تا حال با عزت و آبرو زندگی می‌کنند، پس تا زنده‌ایم در محافظت و پیشرفت دین و وطن عزیز خود با پیروی از قران کریم و هدایات حضرت‌محمد(ص) می‌کوشیم و تا آخرین لحظه‌ی حیات از آن پشتیبانی می‌کنیم.

این است تمام معلوماتی که باید یک شاگرد صنف سوم در مورد کشورش داشته باشد.

و تاریخ جهان باستان هم با کشتی حضرت نوح آغاز و با هابیل و قابیل ختم می‌شود.

قابل یادآوریست که هیچ کس نمی‌خواهد علیه دین قرار گیرد. اما باید فرق بین مدرسه دینی و مکتب را مدنظر داشت. کتاب‌های چاپ نبراسکا اساساً به منظور کمکی در پخش افکار باندهای بنیادگرا که پیشتر یاد شد فراهم شده اند و بیشتر هدف سیاسی داشته اند تا هدف اشاعه معارف در افغانستان. ■

عین متن سخنرانی از روی کاست پیاده شده است.

گزیده‌ای از پست الکترونیک ما

www.rawa.org rawa@rawa.org

د میړانه ښځو سازمان

فرانک بنگر Frank Binger **ـ امریکا،**

د شرل په قلم «پټ جرئت» کتاب راته د تحفې په توگه راورسید او یو وار می هم پر ځمکه کښینښود. څه یوښکلی سازمان د زړورو غړو سره چې ما نه پیژنده!پدی وروستیو کې د تاریخ د فا کولتې نه فارغ شوم او په نظر کې لرم چې معلم شم. یواځنۍ هیله می داده چې ټول زده کوونکي‌مې د «راوا» د ښوونځیو د زده کوونکو په شان د معلوماتو نه ډک او تل په حرکت کې وی. زه اوس وزگار یم او یواځې کولای‌شم ۱۰ ډالره درولیږم خو وروسته به ډیره مرسته وکړم. هیله کوم‌چې تاسی به د خپل هیواد وا کپه لاس کې ونیسی.

***

«راوا» چشمانم را باز نمود

انجیلا Angela **ـ امریکا،**

می‌خواهم بگویم که من تازه مطالعه «داستان زویا» را به پایان رساندم که مرا به گریه واداشت. همانند جمع کثیری از امریکاییان، حملات ۱۱ سپتامبر خشمم را برانگیخته بود و می‌خواستم‌انتقام بگیرم. اما من در مورد رنج‌های مردم افغانستان نمی‌دانستم. بعد از مطالعه این کتاب و دیدار از صفحه‌ی شما از نفرت و خشمی که در برابر مردم بی‌گناه برایم دست داده بود، شرمنده‌ام. تشکر از اینکه چشم‌هایم را باز کردید، و در درک اینکه همه مردم شرق میانه علیه ما «غربی‌ها» نیستند، مرا ممد بودید.

***

د مینا څخه قوت اخیستی دی

ویندی دنیلز Windy Daniels**،**

د «راوا» ننگیالی او غښتلو ښځو، په افغانستان کې ستاسو د کار کولونه هکپک شوی یم. په ژوره توگه د مینا او هغې نیرو څخه چې په داسې د ښځو او د ښځو د حقوقو دښمنه ټولنې کې روزلې ده، قوت می‌ترینه اخیستی دی. افغانستان ته د آزادی، دموکراسی او د ښځو د حقوقو د راوستلو عهد می کړی دی. غواړم یو لپټاپ کمپیوټر تاسو ته درولیږم، خو دقیق نه پوهیږم په کوم آدرس یی درولیږم.

خدای دې تاسی ټول د مهمو کارونو په کولو کې په خپل امان کې وساتی. د واقعی آزادی بیرته راتگ د زړه له کومې غواړم وویـنم. خپلی جگړی ته دوام ورکړی!

***

روبینه Rubinah **ـ کانادا،**

من با شبکه‌ای از NGOهای پاکستانی تماس گرفته‌ام تا بتوانم NGOهای کانادایی مقیم پاکستان را پیدا نموده و محموله‌های طبی را از طریق آنان بفرستم. همچنان از آنجایی که دریافت اعانه تا حال ادامه دارد، من جمعآوری پول در مکاتب را تا سه هفته‌ی دیگر ادامه خواهم داد. تا حال ۱۰۰۰ دالر جمعآوری شده که بنا به پیشنهاد شما بجای خریداری مواد آن را بصورت چک برایتان خواهم فرستاد تا از مصارف انتقال و مالیه صرفه جویی شود.

از ایمیل‌های فراوانم معذرت می‌خواهم اما فقط می‌خواستم مطمئن شوم که هر آنچه را ما می‌توانیم با بهترین شیوه ممکن انجام دهیم.

***

عالیترین ستایشم به شما

ویکی بریتُن Vickie Britton **ـ آسترالیا،**

تازه مطالعه کتاب «جسارت مستور» را به پایان بردم و بنابرین به صفحه انترنت شما مراجعه نمودم. به مثابه زن آسترالیایی‌ایکه تمام آزادی تحصیل، شغل و انتخاب همسر را دارا می‌باشد، شما عالیترین ستایشم را با خود دارید. این برایم الهام بخش است که زنان با فعالیت‌های شان جهت راه حل صلح‌آمیز دستآورد داشته باشند. من علاقمندم کمکی برایتان انجام دهم. باز هم صفحه انترنت تان را دقیقتر خوانده و با شما در تماس خواهم بود.

***

ویلی لنگتلر Willi Langthaler **ـ سویدن،**

آرزومندم با تمام اعضای «راوا» خوب باشید. من خبرنگار سویدنی ام که در یکی از روزنامه‌های محلی منطقه‌ی خود اشتغال دارم.

بسیار علاقمند فعالیت‌های «راوا» بوده و واقعاً مبارزه تان را ستایش می‌کنم. می‌خواستم مقاله‌ای در مورد «راوا» بنویسم. تمام نکات آنرا دریافتم بجز معلومات در مورد رهبر فعلی «راوا». لطفاً در صورت امکان معلوماتی در مورد رهبر فعلی «راوا»، نام مکمل و

مختصری در مورد زندگی‌اش، برایم بفرستید. ازین اطلاعات خوشحال خواهم شد. بعداً کاپی‌ای از روزنامه را برای تان می‌فرستم.

***

دوباره زنده ساختن افغانستان در خاطره‌ها

سونالی Sonali ـ امریکا،

اینک گزارشی از اعتراض علیه اشغال را برای تان می‌فرستم.

من و هیدر، میز مملو از نشریات جدید، صنایع دستی «راوا» و تی‌شرت و سایر اسناد را به نمایش و فروش گذاشتیم. همچنان من به نمایندگی از «رسالت زنان افغان» صحبت نمودم تا یکبار دیگر افغانستان را در خاطره‌ها زنده سازم.

***

میری Mary ـ کانادا،

د تعلیمی مصارفو په خاطر غواړم تاسو ته پیسی درولیږم. دا تحفه په دی خاطر جوړه شویده چی ما په همدی وروستیو کی PHD اخیستی ده او زما ملګرو هم موافقه وکړه چی خپلی تحفی د افغانی ښځو او نجونو د زده کړی د پاره ډالی کړی. زه ډیره خوشحاله یم.

***

د نړی خلک باید د «راوا» د انټرنټ پاڼه وګوری

سارا Sarah ـ آسترالیا،

زه په ښوونځی کی د ښځو د حقوقو په باره کی ډیر څه لولم او د «راوا» او د افغانی ښځو د رنځ نه ډک ژوند په هکله می ډیر فلمونه لیدلی دی. نشم کولای په ښه توګه د افغانی ښځو دردونه او ستونزی احساس کړم. یواځنی هیله می داده چی د نړی د پرمخ تللو هیوادونو خلک ستاسو د پاڼی څخه لیدنه وکړی ترڅو پوه شی چی ښځی، په خاصه توګه د افغانستان ښځی څومره پیاوړی دی. ټول باید پوه شی چی د افغانستان ستونزه نه حل کیدونکی نه ده. مونږ باید د افغانستان د اوضاع نه د خبریدلو د خپرولتیا په خاطر هڅه وکړو ترڅو هغه ښځی چی زمونږ د خبرولو په خاطر خپل هر څه خطر کی اچوی، خپلو هدفونو ته ورسیږی.

«پلاتفرم زنان استانبول» ـ ترکیه،

ما زنان «پلاتفرم زنان استانبول» تصمیم داریم به تاریخ ۶ و ۷ دسامبر ۲۰۰۳ جلسه‌ای تحت عنوان «خشونت علیه زنان در جهان پر کشمکش» برگزار نماییم. هدف ما از تشکیل این جلسه برانگیختن حساسیت در مورد خشونت علیه زنان در جامعه و جستجوی راه حل‌ها در پرتو تجارب مختلف می‌باشد. این جلسه که قرار است بصورت بین‌المللی برگزار گردد، مشکلات جدی مالی را در بر دارد. بناءً خوشحال خواهیم شد اگر بتوانید تا تاریخ پانزدهم اکتوبر در مورد شرکت تان معلوماتی ارائه دهید.

***

ب.ن. ریدی B. N. Reddy ـ هند،

من یک کارکن اجتماعی فعال از هندوستان هستم. دیدن صفحه تان مرا بشدت تحت تاثیر قرار داده و می‌خواهم به نوبه خود کاری برای زنان افغانستان نمایم. لطفاً برخی از نشریات و سی‌دی‌های تان را برایم بفرستید تا بتوانم دیگران را از رنجی زنان افغان در آن بسر می‌برند مطلع سازم.

***

انی Annie،

من محصل لیسه عالی می‌باشم. با بدست آوردن کتاب «جسارت مستور» در مورد سازمان شما آگاه شدم. هنوز فقط یک‌سوم آن را خوانده‌ام اما نخواستم در پیشنهاد کمک به شما زمانی را از دست دهم. من نشسته‌ام و داستان این زنان بیگناه را مطالعه می‌کنم. پشکم در آغوشم، در اتاقی محفوظ، با لباس گرم و با داشتن بهترین امکانات تحصیلی، در حالیکه این زنان هرروز رنج می‌کشند. تحمل ندارم لحظه‌ای تصور کنم که اینان بدون توجه و کمکی بسر برند. لطفاً، لطفاً برای من باز هم بنویسید که چه کمکی می توانم.

من متوجه شدم که شما به وسایل تدریسی و قرطاسیه نیاز دارید، فکر می‌کنم می‌توانم مقداری را در محل زندگی و مکتبم جمعآوری نمایم. همچنان می‌توانم با فرستادن اطلاعات وغیره کمک کنم.

لطفاً هر زمانی برای تان مناسب بود برای من دوباره بنویسید من آماده و علاقمندم.

***

مایک Mike ـ کانادا،

د دیرشو کلونو په منځ کی یوکانادایی سړی یم او حتی د دی فکر هم نشم کولای چی ستاسو په شان حالاتوکی ژوند وکړم. د امریکا دولت فکر کوی چه دوی کولای شی هر چیرته ولاړ شی او د هغه ځای کنټرول‌په خپل لاس کی ونیسی خو هغوی حتی خپل هیواد په صحیح توګه نشی چلولای. ډیر امریکاییان شته دی چه د جورج بوش او د هغی د تا کتیکونوڅخه په تنګ راغلی دی.

یواځی غوښتل می تاسو ته ووایم چی زما زړه تاسو ښځو او ماشومانو د پاره نا آرامه دی.

***

به وجود تان افتخار می کنم

ایوا روزسا Eva Rozsa ـ انگلستان،

صفحه تان را بروی انترنت یافتم و به وجود تان افتخار می‌کنم. برای تان در مبارزه به خاطر رهایی زنان افغان آرزوی موفقیت نموده و دعاگوی تان خواهم بود.

من جهت کمک در جستجوی تشکلی بودم که برای رهایی زنان در کشورهای اسلامی کار کند. من با تمام قلبم به این امر متعهد هستم. لطفاً اگر زمینه‌ای باشد تا بتوانم برای سازمان شما و یا سازمان مشابهی در پاکستان کار کنم مرا در جریان بگذارید.

***

گیل والش Gail Walsh **ـ امریکا،**

ما گروپی ۱۷ نفره پیشاهنگان دختر در سنین ۴ الی ۱۰ داریم. می‌خواستم بدانم اگر زمینه مکاتبه جاری بین این دختران و دختران یکی از مکاتب «راوا» وجود داشته باشد. ما همچنان در نظر خواهیم گرفت که چگونه این دختران مکاتب «راوا» را از نظر مالی کمک کرده و قرطاسیه و سایر لوازم بفرستند.

بهر حال، اگر این زمینه‌ای مناسب باشد لطفاً مرا در جریان بگذارید.

***

بنسټپالي زمونږ د ټولو د ښمنه

فیل ستینباخ Phil Steinbach **ـ امریکا،**

ما ستاسو نظرات د بنسټپالي او د هغې د خطراتو په هکله لوستلي دي. بنسټپالان په هر دین او مذهب کې وجود لري. عیسوي بنسټپالان هم شته دي. د هغوی د کنټرول یوائنی لاره د هیواد د قوانینو څخه د هغوی لرې ساتل او تجرید کول دي. یعنې د دولتي قوانینو څخه د دین او مذهبي قوانینو جدایي. په اسلامي هیوادونوکې، اسلامي قوانین د دولت د قوانینو مهمه برخه جوړوي. په همدې خاطر بنسټپالان د مذهبي قدرت ترڅنګ د سیاسي قدرت نه هم برخمن کیږي. باید د بنسټپالي او هم د هغو جنګونو مخه ونیول شي چې په کې په زرګونو بې‌ګناه خلک خپل ژوندله لاسه ورکوي. مونږ ټول په خطر کې یو.

***

«راوا» مایه الهامم

مکینه Makena **ـ امریکا،**

فقط می‌خواستم بنویسم که چقدر کار تان مایه الهام من است. بعلت تولدم در امریکا خوشبختم که از امکانات معینی برخوردارم که اگر در نقطه دیگری از جهان تولد می‌شدم از آنها بی‌بهره می‌بودم. به صفت یک زن امریکایی ـ افریقایی‌الاصل و شخصی که بیشتر عمرش را در کینیا سپری نموده است چیزهایی در رابطه با درد و ستم می‌دانم. من در جنبش دیگری که نیرو و دیدگاه مردم را در امریکا وکینیا با هم پیوند می‌دهند فعال‌ام. کتاب «باتمام نیروی مان» را زمانی بدست آوردم که گذشتن از موانع بسوی عدالت بسیار مشکل بنظر می‌رسید. من خود را در ناامیدی و بیچارگی گم شده می‌یافتم. بعد از خواندن کتاب و درک شرایطی که شما همه مجبور بوده اید زیر یوغ رژیم‌های مختلف در افغانستان زندگی نمایید، و نیز یافتن راه‌های بدیع و الهام‌بخشی که شما سازمان تان را با آن ساخته‌اید، مرا کمک کرد تا مبارزه را در جنبش خویش ادامه دهم. من حتی لحظه‌ای نیز تصور نمی‌توانم درجایی زندگی کنم که خندیدن زن ویا شنیدن آواز بوت‌هایش در ملأعام جرم محسوب شود. بسیار سپاسگزار و خوشنودم که خواهرانی مثل شما در مبارزات جهانی شریک اند. تشکر، تشکر و باز هم تشکر. زمانی که کاملاً پیروز و موفق شوید، شما نه تنها افغانستان بلکه همه جهان را تغییر خواهید داد. نبرد شما تمامی مردم جهان را نیرومندتر می‌سازد.

***

روزی ایتنگتُن Rosie Etheington **ـ انگستان،**

من عضو کمپاین «مردم و کره ارض» از پوهنتون ایدنبرگ انگستان هستم. خیلی علاقمندم اگر اخبار و گزارش‌های شما را بتوانم بطور منظم بدست آرم و با سخنگویانی که برای شاگردان صحبت کنند در تماس باشم. ماگروپ بزرگی هستیم و اگر معلومات بیشتر بدست آریم خوشحال خواهیم بود تا از اهداف شما به هر شکل ممکن حمایت کنیم. مبارزه شما از اهمیت والایی برخوردار است.

از اینکه برای تعداد زیاد زنان رنجدیده چراغ امید هستید از شما سپاسگزارم.

***

امی دنیل Umi Daniel **ـ هند،**

در جریان توقف کوتاهم در افغانستان، «راوا» را بحیث یگانه منبع معتبر معلومات در مورد پامالی حقوق بشر و نتایج دردناک ۶ سال حاکمیت طالبان در افغانستان، شناختم. نقش «راوا» در ارائه معلومات در مورد شرایط غیر انسانی زندگی مردم بی‌گناه، و فریاد کردن داستان‌ها و فاجعه‌های پایان ناپذیر قربانیان بی صدا بی‌حد قابل ستایش است.

آرزوهای نیکم را به همه اعضای متعهد و با احساس «راوا» تقدیم می‌کنم و موفقیت شانرا در مبارزه آتی برای صلح، عدالت و دموکراسی در خدمت مردم فقیر خواهانم.

***

ستاسو د توان او قاطعیت څخه حیرانه شوی یم

انجیلا هانی Angelle Haney **ـ امریکا،**

زه ستاسو د میړانتوب او آرمان څخه ډیره د تاثیر لاندې راغلې یم. داسې ښکاري چې زمونږ دولت تاسې خوشې کړې یاستې خو لطفاً پدې یقین وکړې چې د امریکا خلک اوس هم په هغه څه چې تاسو سره کیږي، تاسو، ستاسو ماشومانو او ستاسو هیواد سره خواخوږي لري.

په راتلونکې میاشت کې غواړم د پیسو راټولولو او د خلکو د آګاهۍ د پاره یوه غونډه په خپل کور کې جوړه کړم او غوښتل مې چې

پوه شم، آیاداسی کوم مواد مو په کار دی چی زه یی تاسو ته راتول کړم. زه به AWM د پاره پیسی راغونډی کړم خو ډیرو کسانو غوښتنه کړیده که چیرته «راوا» د ښوونځیو موادو یا کمپلو یا دوایانو او یا نورو شیانو ته ضرورت لری چی پاکستان‌ته یی ولیږو، لطفاً ما ته خبر راکړی‌چی هر څه چی زمونږ د وسع کیږی وبه یی کړو.

* * *

شما ایمانم را به انسانیت احیاکردید

دایان کُمنگس Diane Cummings ـ آسترالیا،

بعد از خواندن کتاب «جسارت مستور» ایمان دارم که سازمان شما می تواند نقش کلیدی در نابودی تروریزم بازی کند. از دیر زمانی به این فکرم که اگر زنان بیشتری در مقام قدرت می‌بودند جهان جای بهتری می‌بود. من از نظرات، عشق، توجه و اعمال انسانی تان متأثر شدم. متیقنم که اگر قدرت‌های معین جهان با شما بایستند و راه را برای قدرت‌گیری شما در افغانستان هموار کنند نه تنها زندگی بسیاری از افغانان (زنان و مردان) بهبود خواهد یافت بلکه جهان نیز جای امن‌تر و خوشآیندتر خواهد بود. در شگفتیم که آیا افرادی مثل کاندولیزا رایس ولورابوش کتاب را خوانده‌اند و نظر شان در این مورد چیست. همچنان در شگفتم که چرا سهم‌گیری شما در بازسازی افغانستان مشکل بود. متیقنم که در نهایت سازمان شما انتخاب خوبی برای انسانیت است و من می‌خواهم بخشی از آن باشم. علاقه دارم تا از کشور تان دیدن نموده وکمک کنم. من از وجود تان تشکر می‌کنم. شما ایمانم را به انسانیت احیا کردید و نیرو و شجاعت تان بسیار ستودنیست. در انتظارم تا به هر گونه‌ای ممکن مددگار تان باشم.

* * *

آنی Onnie ـ آسترالیا،

سلام و احترام از ملبورن! ما همه درباره شما فکر می‌کنیم و تمنیات نیک خویش را ارسال می‌داریم. من برای «راوا» حساب بانکی در بانک ملبورن باز کرده‌ام. جزئیات حساب را می‌توانید از طریق انترنت بدست آورید. من از جانب هری‌بویل و اعضای زن «سازمان عفو بین‌الملل گوس‌فورد» ۱۰۰۰ دالر کمک نقدی به «راوا» دریافت کرده‌ام. برای شان از طرف «راوا» رسید فرستادم اما از آنجایی که رقم درشت است فکر کردم شما باید از آن مطلع باشید.

یک گروه تجارت محلی زنان موسوم به «تجارت و زنان متخصص» تصمیم گرفته‌اند تا ۸۰۰ دالر آسترالیایی به خاطر تحصیلات ۱۰ دختر برای مدت یکسال جمع‌آوری کنند. آنان آخر هفته گذشته درکنفرانس ولایتی شان در مورد «راوا» معلومات ارائه نمودند. بناءً امیدوارم که سایر شعب نیز همین کار را انجام دهند.

گروهی از آوازخوانان محلی می‌خواهند با شامل کردن یک سرود «راوا» در برنامه شان از «راوا» نمایندگی کنند. این بسیار عالی است زیرا آنان در مورد آهنگ‌های شان معلومات ارائه می‌دهند و من می‌توانم بروشورهای معلوماتی «راوا» را برای شان تهیه کنم تا به اشخاص علاقمند توزیع کنند. آنان در ختم سال به زلاندنو می‌روند و «راوا» با این گروه به کشور دیگری سفر می‌کند. امیدوارم این اقدام برای «راوا» حمایت بیشتری جلب نماید. من با مقامات انجمن وکتوریا ارتباطات برقرار کرده‌ام و آنان می‌خواهند حمایت شان را در بخشی از فعالیت‌های «راوا» ادامه دهند. مطمئنم که‌گریس ازکیسلمن، شما را در مورد پیشرفت زمینه ایجاد یک مجمع نمایندگی «راوا» در آسترالیا در جریان قرار خواهد داد.

* * *

زنان افغانستان نیرومندترین زنان

آینس Ines ـ آسترالیا،

من به تمام آنچه «راوا» برای زنان در افغانستان انجام می‌دهد، احترام و باور دارم. کار شان خیلی عالیست. درست مثل اینکه بگویند: در جهنمی که برای ما ساخته‌اید دیگر نمی‌خواهیم زندگی کنیم!

موفق باش «راوا»! زنان افغان، نیرومندترین زنان هستند.

من قدرت و جرئت تان را می‌ستایم و خواهم کوشید به هر شیوه ممکن به شما کمک کنم. در نظر دارم بخاطر کمک و تکریم کار شما، گردهمایی‌ای برگزار کرده و پول جمع‌آوری نمایم. ترتیب این برنامه را در مکتب خود خواهم داد.

شما برای همه‌ی ما الهام‌بخش هستید. هرکاری راکه مردان انجام می‌دهند، زنان به مراتب بهتر انجام داده می‌توانند.

* * *

ترجمه پرتگالی «با تمام نیروی مان»

دینا Dinah ـ برازیل،

به همین تازگی مطالعه «با تمام نیروی مان» توسط ان‌برادسکی را تمام کردم. در جریان مطالعه کتاب احساس عمیقی مرا فرا گرفته بود. هر آنچه از دستم ساخته است برای تان انجام خواهم داد. امیدوارم بتوانم کتاب را به پرتگالی ترجمه و در اینجا به چاپ برسانم. من یک چاپخانه کوچک فمنیستی دارم و تازه با ناشرانی تماس گرفته‌ام.

* * *

زما د لور د سالگری تحفه

میرکالین گلبر Marilyn Gabor ـ امریکا،

ما د خپلې لور په نوم «راوا» ته ۱۰۰ ډالره لیږی دی. مهربانی وکړی د رسیدلو څخه یی هغه خبره کړی. دا د هغی د سالگری تحفه ده.

* * *

بریندا وات Brenda Watt ـ آسترالیا،

آیا په آسترالیا کی کوم مرکز لری چی د هغی لوری آسترالیایی خلک

زمونږ د خویندو، ورونو او ماشومانو د بد ژوند څخه په افغانستان او د هغې په شاوخوا کې خبرداره کړم. که چېرته په آسترالیا کې‌داسې یو ځای نه لرې، زه څرنګه کولای شم تاسو سره مرسته وکړم. زه به ستاسو کتابونه تر لاسه کړم او هغه به ټولو ښځو ته وسایم چې زه ورسره په ارتباط کې یم، البته نارینه‌و ته به یې هم وښایم خو زه د ښځو سره ډیری اړیکې لرم.

په یو لومړني ښوونځي کې د ښځو د سودا اخیستلو شپه لرو چې زما زوی هم ورته ځي. زه مطمئنه یم چې هلته به وکړای شم د «راوا» په هکله خلکو ته معلومات وراندې کړم.

زه په داسې یو هیواد کې ژوند کوم چې د دې توان لرم د هغو ښځو د پاره په آزادانه توګه خبرې وکړم چې د خپل فامیل او ژوند د امنیت او ساتنې په خاطر یې نشي کولای.

زه یوه ۳۷ کلنه ښځه یم چې هره ورځ د «راوا» په هکله خپل معلومات ډیرول غواړم چې په آسترالیا کې د «راوا» د پاره کمک راټول کړم.

***

جرئت و پیگیری شما ماندگار است

تانیه طاهری ـ پشاور،

واقعیت اینست که قربانی‌ها و جرئت و پیگیری شما در کار آگاه‌سازی ماندگار است. ما همه با شما هستیم. شاید طی چند سالی موفق شویم با هم کار کنیم. زنده باد مینا! زنده باد «راوا»! وقتی خود را یکی از شاگردان مکتب راوا تصور نمودم، شعارهای فوق در گوشم طنین انداخت. و تا ابد ورد زبانم خواهند بود. انقلاب به شما نیاز دارد، خواهران نترسم!

***

دولت ما در آفرینش و پرورش طالبان مسئول است

روز لایت Roz Light ـ امریکا،

این جواب یک هوادار امریکایی «راوا» به فردی است که از سیاست‌های ما در قبال دولت امریکا به خشم آمده بود.

در یکی از لیسه‌های کالیفورنیا هستم و از ۴ سال به این طرف یکی از طرفداران آتشین «راوا» بوده‌ام. می‌خواهم بگویم که در جهان امروز، «راوا» مهمترین سازمانیست که برای زنان کار می‌کند.

اگر مطلبی در صفحه‌ی شان باعث ناراحتی شما شده شاید به خاطری باشد که شما از تاریخ طولانی مناسبات دولت ما با مردم افغانستان آگاهی ندارید. از نامه‌ی تان چنین بنظر می‌آید که انسان بااحساسی هستید ولی بعضی از مواضع «راوا» برایتان خوش‌آیند نیست. من با شما توافق می‌داشتم اما می‌دانم که دولت ما در آفرینش و پرورش طالبان مسئول است. کتاب مهم و روشنگری در این مورد به نشر رسیده که مطمئنم به مطالعه‌اش علاقمندید. می توانید از آن بسیار بیاموزید. من فکر می‌کنم اطلاعات فراوانی از آن کسب کرده ام. از خریدن و فرستادن آن برای تان خوشحال خواهم بود. در صورت امکان آن را مطالعه کرده و بعداً، من و «راوا» را در جریان سیر تغییر افکار تان بگذارید. من نمی‌خواهم جبراً اهمیت «راوا» را به شما حالی نمایم. این زنان تحت بدترین نوع ستم بسر می‌برند، اما با آن هم شهامت و جرئت شان را در مقاومت از دست نداده‌اند. به صورت شگفت‌انگیز مهربان، بااحساس و وفادار اند.

عنوان کتاب مذکور «با تمام نیروی مان: جمعیت انقلابی زنان افغانستان» و نویسنداش ان‌برادسکی می‌باشد. اگر می‌خواستید آن را جهت درک رابطه عمیق دولت ما با ستم بر زنان و اطفال افغان مطالعه کنید، مرا در جریان بگذارید. امیدوارم غلط فهمی نشود. شما می‌توانید در عین وطنپرستی باز هم یک هواخواه «راوا» باشید!

پدرم یکی از سربازان پیشین نیروهای دریایی است، یکی از سربازان جنگ ویتنام، ولی او هم حامی «راوا»ست!

کتاب نامبرده توسط یک پروفیسر امریکایی زن نوشته شده که مدت زیادی را با «راوا» بسر کرده است. این کتاب تصویر خوبی از «راوا» وکارش و دلیل اینکه چرا امریکایی‌ها مسئولیت دارند به «راوا» کمک کنند، به دست می‌دهد.

باید تاریخ «ائتلاف شمال» را بشناسید و من در زمینه کمکت خواهم کرد. زن مهربانی به نظر می‌آید و من نمی‌خواهم به علت قلت معلومات از درک ارزش این سازمان مهم بازمانید. اگر می‌خواهید بدون مطالعه کتاب در مورد باهم صحبت کنیم، فوری برایم تلفن کنید. تشکر از این که نامه طولانی‌ای فرستادید. من می‌دانم اگر واقعیت‌ها را بدانید، طرفدار متعهد و صدیق «راوا» خواهید شد.

***

سیاست امریکا بیگانه با حقوق بشر

بیل Bel ـ آلمان،

آگاهی از اوضاع برایم دردآور است. ولی نه تعجب‌آور زیرا سیاست دولت امریکا هیچگاه ربطی به حقوق بشر نداشته است. یگانه حق، حق تفنگ آنان است. ما همه در سالون قمار جهانی زندگی می‌کنیم، امپراتوری جورج بی‌رحم و تونی بیمار روانی. اینجا صرف سوال اعمال حقوق بشر در افغانستان و یا سراسر کره زمین مطرح نیست، انسان‌ها یا به طرف صلح و تمدن خواهند رفت و یا خود نابود سازی.

***

هیدر Heather ـ امریکا،

ستا سو د روغتیا په هیله. په دې هفتې کې سانفرانسیسکو ته د یو لوی لاریون د پاره روانیدونکې یم. خو د دې نه مهمه خبره دا چې د «راوا» په ګټه یوه سی‌ډي بازار ته راوځي. ستیف‌توبین (هغه چا چې دا سی‌ډی جوړه کړیده) سره د مرستې کولو په خاطر ګورم. هغه غواړي

د «راوا» د پاره یوه غونډه جوړه کړی. که تاسی غواړی په دی غونډه کی ستاسی د خوا کوم مطلب یا لیکنه وویل شی، لطفاً دوه هفتی مخکی یی راولیږی. د دی غونډی عکسونه به تاسی ته درولیږو.

***

ستا سو پیاوړ توب الهام بخښونکی دی

ایما مک کمبر Emma McCumber،

د میناد ژوند په هکله د لوستلو نه وروسته، د «راوا» د ښځو جرات او میړانی حیران کړی یم. غواړم هر څه چی می د لاسه کیږی تاسو ته یی وکړم. په خپله مالی مرسته نشم کولای خو کولای شم تاسو ته پیسی راټولی کړم. زه دولت او مطبوعاتی مرجعو ته هم لیکونه لیږم. آیا په پاکستان او افغانستان کی داسی دولتی مقامات شته چی هغوی ته یی هم ولیکم؟ که هو، څنګه کولای شم د هغوی آدرسونه تر لاسه کړم؟ زما ټولی هیلی او آرزوګانی په مبارزه کی ستاسو سره دی.

د معلوماتو په خپرولو او د مالی مرستی په راټولو کی به هڅه وکړم.

***

لینه زولوګا Lynne Zuluega،

زه د ښوونځی د لوست د زده کړی ځینی کتابونه لرم خو په انګیسی دی. آیا ستاسو په کار راځی؟ همداشان ستاسو نور څه په کاردی (پنسلونه، کاغذ یا نور شیان)؟ د ځینی شیانو په لیږدولو به خوشحاله شم. آیا د ماشومانو جامو ته اړتیا لری؟ زه غبرګونی شپږ کلنی لورګانی لرم. د هغوی جامی تنګی شوی دی آیا هغه درولیږم؟ زه په دی ځای که بیخی نوی یم او له دی کبله تاسو د پاره ډیر څه نشم کولای. ستاسو د پاره نور څه کولای شم؟

***

برای تان می‌گریم
اما شهامت تان را می‌ستایم

اس. ام. S.M. – امریکا،

توسط کتاب «جسارت مستور» در مورد «راوا» دانستم. نمی توانم احساساتم را برای تان بیان کنم. کار تان را می‌ستایم. مردانی که با شما هستند هم قابل ستایش اند. نمی توانم بیان کنم که مطالعه این کتاب برایم چه مفهومی داشت. من در امریکا زندگی می‌کنم. ما آزاد هستیم ولی من ترس، وحشت، درد، لت وکوب، حاکمیت مرد و همه را درک می‌کنم. من ۱۸ سال با پدر ظالمی سپری کردم. می‌دانم مقایسه زندگی من با دردهای زنان افغان شرم آور است، اما من ترس مرگ هر روزه را درک می‌کنم. من برای تان می‌گریم اما شهامت تان را می‌ستایم.

با وجود درد، نباید آرام نشسته و شرایط غیر قابل تحمل را بپذیریم. متیقنم که کوشش های شما بارور خواهند شد. شما توسط عکس ها، کتاب‌ها، محافل و صفحه‌ی تان زندگی هزاران زن و دختر را تغییر داده‌اید.

باید بدانید که زنان زیادی همانند من، کار تان را می ستایند و علاقه دارند ممد واقع شوند. کوشش خواهم کرد برای تان پول بفرستم. من به دوستانم هم آگاهی خواهم داد. این جای تاسف است که ما همه در امریکا خیلی بی‌خبر هستیم و از اوضاع کشورهای دیگر نمی‌دانیم.

چون من عیسوی هستم و به نیروی دعا متیقنم، برای تان دعاگو خواهم بود. در هر گوشه‌ای که زندگی می‌کنید شما به معنای واقعی کلمه قهرمان هستید. ولو نام‌های تان ناشناخته بماند، چهره‌های تان نادیده و جرئت تان پنهان، شما با شهامت‌ترین زنان هستید. می‌خواهم بدانم چگونه برای تان کمک کنم. چه بهتر است، پول یا آگاهی دهی؟

لطفاً احساسات و محبت قلبی‌ام را به خواهران و برادران «راوا» انتقال داده و برای شان بگویید که امریکاییان و افغانان از همدیگر بسیار متفاوت نیستند، ما اهداف مشترک داریم. ما فامیل‌های مان را دوست داریم، ما می‌خواهم همه آزاد باشند، زندگی خوش داشته باشند، و این ما را رنج میدهد که میبینیم باکسانی نا مهربانانه و بی‌انصافانه برخورد می‌شود.

***

کاترین تروسکوسکی Katherine Truskoski **– امریکا،**

زه یوه فمنیسته هنرمنده یم چی په امریکا کی اوسیږم. زه یوه سیاسی کار کنه یم او ډیر کار می د نړیوالی سیاسی جګړی د پیغامونو څخه متاثره دی. ډیره علاقمندی لرم چی د هغه افغانی ښځو کارنامی راټولی کړم چه د ښځو د خلاصون دپاره خپل ځانونه د لاسه ورکړی دی. زه ددی مضمون په حساسیت پوهیږم او غواړم دی ښځوته په ټولنه کی لوړ مقام پیدا کړم او خلک پوه شی چی دا ښځی څوک وی او په نړی او افغانستان کی د ښځو د خلاصون په غورځنګ کی د هغوی ارزښت څه و. زه د داسی ښځو په لټون کی یم تر څو هغوی خلکو ته وروپیژنم. همدا شان د دوی عکسونه ته هم ضرورت لرم. په دی هکله که تاسی هر رنګه مرسته کولای شی، زه به خوشحاله شم.

***

محمد علی لاشاری – لاهور،

مشاهده سایت امیدبخش شما برای من تجربه تازه‌ای بود. از آنجاییکه تازه صاحب کار در رشته حقوق شده‌ام، نمی‌توانم برایتان کمک مالی کنم اما تمام حمایت معنوی‌ام را با خود دارید. من همواره به زنانی که در جوامع عقب‌مانده‌ای چون پاکستان در زمینه قانون، حقوق بشر و غیره فعال بوده اند تهنیت می‌گویم.

با صمیمیت تمام آرزو دارم تلاش‌های تان را ادامه دهید.

***

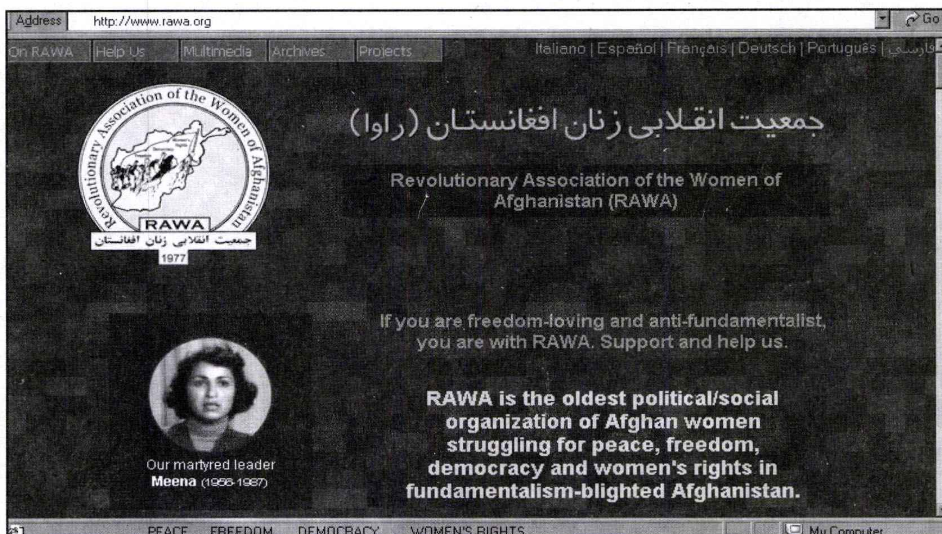
آدام بیک Adam Beck ـ جاپان،

نقاشی‌های اطفال به جاپان رسید! صحنه‌هایی را که کودکان به تصویر کشید اند بسیار تاثیر برانگیز اند و مطمئنم که این‌ها بخش مهمی از نمایشگاه خواهند بود.

بازهم از آنانی که ما را در این پروژه کمک نمودند ـ البته مخصوصاً اطفال ـ عمیقاً سپاسگزاریم و امیدواریم بتوانیم از طریق این برنامه، کمکی به آنان انجام دهیم.

«هیروشیما ستارشپ» سازمان غیر انتفاعی‌ای است که جهت حمایت اطفال جاپان و جهان پول و ادویه جمعآوری می‌کند. رسامی‌ها طی محفل هنری که نمایشی از نقاشی‌های کودکان است در ماه دسامبر به نمایش گذاشته می‌شود و تمام درآمد آن به پرورشگاه‌های شرکت‌کننده فرستاده خواهد شد.

بقیه در صفحه (۸۵)

درست زمانیکه طالبان افغانستان را قرنها به عقب رانده بودند، «راوا» با یکی از مهمترین فعالیتهای تبلیغاتی‌اش ـ ایجاد صفحه بروی شبکه جهانی انترنت ـ با استفاده از تکنولوژی به جلو می‌رفت. دسترسی به صفحه انترنت و پست الکترونیک، «راوا» را قادر ساخت تا از راه شناسایی و ارتباط با دیگران، حمایت جهانی را جلب نماید.

از طریق این صفحه فریاد زنان افغان، مواضع ما، گزارشها و تصاویر فراوانی از افغانستان جنگ‌زده و بنیادگرا گزیده‌ی ما منتشر شد و با پیام‌های دلگرم کننده‌ای که دریافت داشتیم، به این آگاهی دست یافتیم که در مبارزه‌ی خود تنها نیستیم.

از زمان راه‌اندازی این صفحه در اواخر ۱۹۹۶ میلیون‌ها نفر از آن دیدن نموده اند، بیش از ۲۰ هزار نفر احساسات و نظرات شان را در دفترچه مهمانان سایت درج کرده اند و ما به ده‌ها هزار پست الکترونیک پاسخ داده‌ایم.

انترنت وسیله خوبی برای ارتباط «راوا» با افراد و سازمانهای مختلف در سطح جهان بوده که از کمک‌های معنوی، مادی، سیاسی و مالی شان مستفید شده‌ایم.

از صفحه «راوا» بروی شبکه جهانی انترنت دیدن نموده و تازه‌ترین گزارش‌ها و تصاویر از جنایات و خیانتهای بنیادگرایان را تعقیب کنید. در کنار دهها موضوع دیگر، می‌توانید به اکثر مطالب شماره‌های مختلف «پیام زن» دسترسی یابید و گزیده‌ای از سرودهای «راوا» را بشنوید:

http://www.rawa.org

داکتر لینت دمبل

تایید ادعاهای «راوا» توسط «دیده بان حقوق بشر»

در اواخر جولای سال جاری، Human Rights Watch (دیده‌بان حقوق بشر) سازمان مستقر در نیویارک گزارش ۱۰۴ صفحه‌ای را تحت عنوان «کشتن شما برای ما کار ساده است» از اشکال عمده تخلفات حاکم در کابل و ولایات پرنفوس در جنوب غرب افغانستان به نشر سپرد.

این گزارش شامل دزدی‌های مسلحانه، اختطاف و غصب اموال توسط نیروهای مسلح، پلیس و عوامل سازمان جاسوسی، حملات رهبری شده از جانب دولت بر شخصیت‌های سیاسی و مطبوعات و آزار و اذیت نوع طالبی نسبت به زنان و دختران است. بر مبنای گزارش، تخلفات محدود به جنوبشرق افغانستان نبوده بلکه نمونه آنچه است که در سراسر کشور واقع می‌شود.

«دیده‌بان حقوق بشر» جنگ سالاران بدنام افغانستان از آنجمله بقایای جبهه متحد احمدشاه‌مسعود راکه اکنون بنام «ائتلاف شمال» یاد می‌شوند مسئول این وضع می‌داند. این گروه‌ها که طی سال‌های حاکمیت شان محیط ترور و وحشت را حاکم ساخته بودند، در سال ۱۹۹۶ توسط طالبان از قدرت برافتادند. «دیده‌بان حقوق بشر» می‌گوید: «کمک‌های گذشته و فعلی دولت امریکا و نیز پاکستان و ایران به قدرت‌های محلی آنان را در ارتکاب بدترین جنایات یاری داده‌است.»

«دیده‌بان حقوق بشر» نتیجه می‌گیرد که مسئول حاکمیت وضع اختناقی دوره بعد از طالبان در قدم اول اداره امریکا به ریاست جورج‌بوش و در حد کمتری رییس جمهور تحمیل شده از سوی امریکا حامدکرزی می‌باشد.

گزارش، واشنگتن را به دلیل «دوباره به صحنه آوردن "ائتلاف شمال"، عاجز ماندنش در اقدام علیه رهبران جنایتکار و مانع شدن تلاش‌ها جهت زدودن آنان از صحنه» محکوم می‌کند. همچنان کرزی و متحدین سیاسی‌اش در حکومت عبوری افغانستان را بخاطر «محتاط بودن زیاده از حد در کوشش‌های شان جهت دور انداختن جنگ‌سالاران و تبدیل و یا عزل آن عده قومندانان نظامی که مرتکب نقض حقوق بشر شده اند» مورد سرزنش قرار داد.

تاثیر کلی نقض حقوق بشر در افغانستان کاملاً آشکار است. فضای وحشت و اختناق در کشوری که قبلاً نیز سال‌ها زجر کشیده بود حاکم است. وعده و وعید واشنگتن در تأمین امنیت برای زنان، مردان و کودکان افغان و همچنان بازسازی کشور هنوز هم به خواب خوش می‌ماند.

در همچو شرایط هولناکی، پلیس و نیروهای وفادار به عناصر سیاسی و نظامی قدرت را در اکثر شهرها و قریه‌های مهم به دست گرفته اند. آنان جهت غارت اموال، گروگانگیری، تهدید با سلاح، دزدی وسایل قیمتی و بعضاً تجاوز به زنان و دختران، شبانه به خانه‌های مردم حمله می‌کنند.

افغان‌ها در بیرون از خانه‌های شان، در سرک‌ها و پوسته‌های روبه تزاید رسمی و غیررسمی با تهدید به لت و کوب، دستگیری، زندان، شکنجه و غصب اموال شان مواجه اند چیزی که دکانداران در مارکیت با آن روبرو اند. تجاوز به زنان، دختران و پسران معمول است اما به ندرت گزارش داده می‌شود.

آزادی وعده شده از سوی واشنگتن طی لویه جرگه‌ای که دولت فعلی را تعیین کرد و قرار است تا انتخابات در جون ۲۰۰۴ ادامه یابد نیز به ناکامی انجامید. زیرا عناصر بلند پایه در کابل و جنگ‌سالاران در جنوب شرق کشور، خبرنگاران و فعالان حقوق زن را با تهدید به سکوت وامی‌دارند. همچنان آنانی که برای ایجاد احزاب سیاسی و سازمان‌های غیر دولتی کوشیدند با تهدید مرگ و یا دستگیری مواجه شدند.

بسیاری از روزنامه نگاران افغانستان طی نیمه اول سال ۲۰۰۳ مورد آزار و اذیت و تهدید قرار گرفته و عده‌ای دستگیر ولت وکوب شدند. در نتیجه این تهدیدها روزنامه نگاران کشور از چاپ مقاله‌ها و تبصره‌های انتقادی احتراز ورزیدند.

با اکثریت نفوس بی‌سواد افغانستان و محدود بودن برق و عدم دسترسی به تلویزیون، رادیو مهمترین وسیله پخش خبر و معلومات است. رادیوهای محلی در بسیاری از شهرها فعال بوده اما تقریباً تمامی آن تحت کنترول جنگ‌سالاران و عناصر وابسته به «ائتلاف شمال» است. یک خبرنگار سابقه که فعلاً راننده تکسی است به «دیده‌بان حقوق بشر» گفت که او به کارش به حیث یک خبرنگار پایان داد «زیرا اینجا در داخل تکسی می‌توانم تا اندازه‌ای خودم و مستقل باشم. برای خبرنگاران هیچگونه تضمین امنیتی وجود ندارد.»

زنان و دختران در مصاحبه‌های شان با «دیده‌بان حقوق بشر» تأیید نمودند که وضعیت زندگی شان در سال ۲۰۰۳ بهتر از زمان طالبان بود زیرا قیودات رسمی عدم تحصیل وکار، پوشیدن چادری و همراه بودن با محرم شرعی در بیرون از خانه دیگر وجود نداشت. ولی در عین حال تعداد زیادی از زنان مخصوصاً در مناطق روستایی گفتند که بودن در خانه را ترجیح می‌دهند تا قبول خطر لت وکوب، تجاوز، اختطاف و ازدواج اجباری از طرف مردان مسلح. بطور مثال در جلال‌آباد و لغمان کارمندان دولتی آن عده زنانی راکه چادری نمی‌پوشیدند تهدید به مرگ و لت وکوب کردند.

با آنکه حدود ۱ ملیون دختر شامل مکتب شده اند، ملیون‌ها تن دیگر هنوز هم محروم از درس و مکتب اند. بسیاری از خانواده‌ها به

«دیده‌بان حقوق بشر» گفتند که حتی با موجودیت مکتب از ترس حمله و اختطاف نمی‌خواهند دختران بالغ خود را راهی مکتب سازند. مهاجرین بازگشته، در پاکستان و ایران تا حدی احساس مصونیت نموده دختران شان را به مکتب می‌فرستادند ولی از این کار در افغانستان ترس دارند.

باشندگان یک ولسوالی بیرون از کابل گزارش دادند که عساکر وسیعاً دختران را از کسب تحصیل باز می‌داشتند. تعدادی از زنان معتقد بودند که این عساکر از رهبران سابق جبهه متحد چون سیاف و ربانی که پیش از وحشت طالبان کارنامه خوفناک ضد زن داشتند دستور می‌گیرند.

بنابر «دیده‌بان حقوق بشر»، ترس اکثر مردم نه صرفاً از جنایات امروزی بلکه ریشه در جنایات مرتکب شده توسط «ائتلاف شمال» در سال‌های سلطه شان قبل از طالبان دارد. زنی می‌گوید: «می‌ترسیم زیرا گذشته را بیاد داریم».

بزودی بعد از حادثه تروریستی ۱۱ سپتامبر «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا) هشدار داد که «امریکا و متحدانش اگر تا دیروز بی‌اعتنا به سرنوشت دموکراسی در افغانستان، سیاست جهادی پروری، اسامه‌پروری و طالب پروری را در پیش گرفته بود، امروز بلور بر کارد "ائتلاف شمال" مالیده و از اینرو مردم ما را در نگرانی وحشتباری فرو برده اند که مبادا حوادث هولناک سال‌های "امارت" این جنایتکاران را مجدداً تجربه کنند.»

قریب دو سال بعد گزارش «دیده‌بان حقوق بشر» ترس و هشدار «راوا» را تصدیق می‌کند. ■

برگرفته از Green Left Weekly چاپ آسترالیا، ۱۳ اگست ۲۰۰۳

خیانت ارباب و مزدور در حق مردم افغانستان

گزارش ۹۰۰ صفحه‌ای کمیته‌های استخباراتی مجلس سنا و مجلس نمایندگان امریکا درباره حادثه ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، حاوی ۲۸ صفحه‌ایست که در آن مقامات عربستان سعودی متهم به پرداختن صدها ملیون دالر به گروه‌های امدادی و غیره سازمان‌هایی شده اند که طیاره ربایان ۱۱ سپتامبر را یاری کرده اند. ولی این ۲۸ صفحه را دولت بوش «بنابر دلایل امنیتی ملی» حذف کردند. با اینهم روزنامه نیویارک تایمز فاش ساخت که در قسمت حذف شده دو عربستانی احتمالاً از عوامل استخباراتی آن کشور متهم به داشتن رابطه با طیاره ربایان و نیز مقامات دولت عربستان شده اند.

جالب اینست که قسمت سانسور شده از نقش عربستان سعودی در تربیت و تجهیز احزاب جنایتکار بنیادگرای افغانی و همچنین مزدوران عربی (مجاهدین عرب) در سال‌های ۸۰ و ۹۰ نیز تذکر می‌دهد اما بدون کوچکترین اشاره به نقش اصلی دولت‌های امریکا از آن زمان تا کنون (از کارتر تا جورج‌بوش) در آفریدن و بعد نصب کردن این جنایتکاران بر کشور ما.

علاوه بر این در راپور این رسوایی دولت‌های امریکا هم مسکوت‌گذارده می‌شود که چگونه سی‌آی‌ای بنیادگرایان جنایت پیشه و قرون وسطایی فکر افغانی و عربی وغیره را در آسیای مرکزی، سنکیانگ چین، بوسنیا و چیچنیا می‌فرستاد. به قول نشریه «گلف نیوز» (۱۸ اگست ۲۰۰۳) اداره کلنتن از عربستان سعودی خواست تا پول تهیه اسلحه ایران را بپردازد که باید از طریق ترکیه به مسلمانان بوسنیا ارسال می‌شد. و این طیارات نظامی امریکا بود که «مجاهدین عرب» را با پراشوت بر بوسنیا فرود می‌آوردند.

بنابر نوشته نیویارک تایمز یک عربستانی به نام عمرالبیومی از افسران استخبارات آن کشور با دو تن از طیاره ربایان رابطه داشت.

سال گذشته هم مطبوعات امریکا گزارش دادند که پرنس بندر سفیر عربستان در امریکا و خانمش چک‌های ده‌ها هزار دالری را به اسامه بسنان صادر کرده بودند که با طیاره ربایان پیوند داشت.

بهرحال، چه اصل مسئله این باشد که امریکا پس از اشغال عراق نفت خیز دیگر از عربستان و خجالت پنجاه سال دفاع از سلطنت فاسد و بنیادگرای آن به سیر آمده و چه بخواهد برای تضعیف مقاومت ضد اسرائیل جلو کمک‌های مالی عربستان را به فلسطین بگیرد، یک نکته را تاریخ هیچگاه فراموش نخواهد کرد که در آنچه بر سر افغانستان نگونبخت ما آمده از خلق احزاب و رهبران جنایتکار آنها (ربانی، گلبدین، سیاف، خلیلی، دوستم، محسنی، خالص و فهیم) تا وحوش طالبی و بار دیگر نصب تبهکاران جهادی، نقش امریکا نسبت به نقش پیاده‌هایش ـ عربستان، پاکستان و... ـ سیاهتر و نمایانتر و دیرپاتر بوده است.

و به همین دلیل است که «راوا» همیشه گفته است: امریکا به سبب آفریدن و تحمیل پلیدترین احزاب بنیادگرا در کشور ما عذرخواهی‌ای رسمی و بدون قید و شرط از مردم ما را قرضدار است. ■

RAWA, P.O.Box 374
Quetta, Pakistan

با ما تماس بگیرید

rawa@rawa.org
www.rawa.org

بخش‌هایی از سخنرانی نماینده «راوا» در کنفرانس «بنیاد پژوهش‌های زنان ایران»

بنا به دعوت «بنیاد پژوهش‌های زنان ایران» سحرصبا نماینده «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» در کنفرانس سالانه این بنیاد درباره‌ی «جهانی شدن و تاثیرات آن بر زنان» که از ۲۷ تا ۲۹ جون ۲۰۰۳ در لندن برگزار گردید، شرکت ورزید. در زیر بخش‌هایی از سخنرانی وی را در این کنفرانس گنجانیده‌ایم.

بنام مردم فراموش شده‌ام!

بنام آزادی و دموکراسی!

وبنام صدها هزار زن اسیر و مبارز در ایران، افغانستان و جهان!

من از جانب «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» و به نمایندگی زنان ستمدیده افغانستان، ضمن ابراز سلام به حضار محترم، از برگزارکنندگان این کنفرانس که برایم فرصت دادند تا به گوشه‌ای از تباهی کامل وطن پامال شده‌ام اشاره نمایم، تشکر می‌کنم. این تشکر بهیچوجه از سر تعارفات معمولی و رایج نیست. برای «راوا» به مثابه تنها سازمان زنان ضد بنیادگرایی در افغانستان تأمین و تحکیم ارتباط با سازمان‌های ایرانی ضد جمهوری اسلامی و طرفدار دموکراسی همیشه از اهمیت و تقدم خاصی برخوردار بوده است. ولی غیر از شرکت در یکی دو کنفرانس دوستان ایرانی در امریکا، این نخستین بار است که «راوا» در یک گردهمایی ایرانیان آزادیخواه در اروپا حضور می‌یابد. دشمنان مشترک مردم ایران و افغانستان با تمام نیرو و در هر سطحی که میسر بوده با هم متحد اند اما یک نیروی مبارز راه دموکراسی افغانستانِ اسیر چنگال بنیادگرایی اول بار است که دست خواهران و برادران درد آشنای ایرانی را می‌فشرد!

من بعداً هم به این نکته اشاره خواهم داشت که فقدان یا ضعیف بودن ارتباط و دوستی بین ما چگونه موجب شده که علاوه بر این که رژیم ایران از طریق عوامل علنی‌اش همچون مادری غمخوار پستانش را به دهان بچه‌های جنایتکار بنیادگرای افغانیش می‌گذارد، افرادی دیگر به ظاهر غیر رژیمی نیز آگاهانه یا ناآگاهانه به خدمت مقاصد شیطانی ولایت فقیه درمی‌آیند اما بدبختانه نیروهای مبارز ایران یا از آن اصلاً خبر ندارند یا اگر دارند به آن اهمیتی قایل نمی‌شوند که در نتیجه نه مسئولیت روشنگری برای مردم ایران را انجام داده اند و نه با افشای آن عناصر، همبستگی شان را با ملت اسیر ما نمایانده اند.

پیش از آن که یاسمین مطهر از مضمون کنفرانس اطلاع دهد، عنوان‌های زیادی در ذهنم خطور می‌کردند که شاید بحث‌ها روی آنها متمرکز باشد، مثلاً: «قدرت‌های جهانی و شیوه‌های حمایت آنها از بنیادگرایی»، «ضرورت ایجاد جبهه وسیع جهانی ضد بنیادگرایی»، «دموکراسی و بنیادگرایی»، «سکیولاریزم و سؤاستفاده از دین» و... اما

فقط یکی دو روز پیش دانستیم که در کنفرانس روی «جهانی کردن و اثرات آن بر زنان» صحبت خواهد شد.

قبل از پرداختن به موضوع، اول می‌خواهم بسیار به اجمال درباره موضوع مطرح شده حرف بزنم و بعد بپردازم به این که آیا اصلاً ـ مسئله ما ـ مسئله زنان ایران و افغانستان ـ را «اثرات جهانی کردن» تشکیل می‌دهد یا این که ما درگیر مسایل حادتر و مبرمتر و دردناکتری هستیم؟

این «جهانی کردن» یعنی چه؟ «جهانی کردن» چه و برای چه وکی؟

پروفیسر Jan Pierce از پوهنتون ایلونایز امریکا «جهانی کردن» را شعار شرکت‌های عظیم چند ملیتی می‌خواند جهت قانونیت بخشیدن امپریالیزم و تضعیف دولت‌های ملی. به قول او تنها ۳۶۵ نفر کل ثروت ۲.۳ بلیون نفر ساکن این کره خاکی را در اختیار دارند.

اقتصاددانان غرب هم برآنند که درهم مرتبط بودن تمامی اقتصادهای کشورهای جداگانه، مستقل ماندن دولت‌های ملی را ناممکن می‌سازد.

و این غرب مدتهاست که از رهگذر اقتصادی و سیاسی بر کشورهای جهان سوم فرمان می‌راند. این دو دنیا را نابرابری‌های عظیمی از هم جدا می‌سازد. عذابدهنده است بدانیم که تنها ٪۵ از

بودجه نظامی امریکا کافیست که صدها ملیون نفر بشمول ۶۰ ملیون نفر در خود امریکا که زیر خط فقر به سر می‌برند از گرسنگی رنج نبرند و کلیه کودکان دنیا بتوانند مکتب بروند.

لیکن دیریست که دیگر هم و غم امریکا را باقیماندن در جایگاه نیرومندترین و در عینحال زورگوترین قدرت در جهان تشکیل می‌دهد. دولت امریکا طی نیم قرن اخیر همان روندی منفی را پیموده که رییس جمهور روزولت در ۲۹ اپریل ۱۹۳۸ از آن سخن گفته بود:

«آزادی کنگره مصون نخواهد بود اگر مردم شاهد بود باشند بنگاه‌های خصوصی در آن حد از رشد و گسترش برسند که نیرومندتر از خود دولت دموکراتیک شوند. این ماهیتاً فاشیزم است ـ مالکیت دولت در دست یک فرد، یک گروه، یا هر قدرت کنترول کننده خصوصی دیگر...»

بر همگان روشن است که امروز در امریکا قدرت اصلی نه در کف نمایندگان مردم بلکه در کف صاحبان شرکت‌های خصوصی غول پیکر قرار دارد. و نویسنده معروف امریکایی Kevin Phillips در آخرین کتابش به نام «ثروت و دموکراسی تاریخ سیاسی توانمندان امریکا» هشدار می‌دهد که امریکا به سرعت به سوی پلوتوکراسی (توانگرسالاری) پیش می‌رود و روح دموکراسی در این کشور در حال افول است. امریکا در چنگ ثروتمندانی است که توسط والستریت و سرمایه بزرگ کنترول می‌شود.

وقایع افغانستان و اشغال عراق بعد از ۱۱ سپتامبر نشان داد که وقتی منافع اقتصادی و سیاسی امریکا به خطر بیفتد این دولت چگونه به ضوابط اخلاقی و دموکراتیک در داخل و خارج امریکا کاملاً بی‌اعتنایی به خرج می‌دهد. در رابطه با افغانستان آفت رسیده‌ی من، دنیا باید بداند که این امریکا بود که باندهای تروریستی اسلامی را پروراند و به قدرت رسانید و بعد هم از نوکری یکی که خسته می‌شد، دیگری را روی صحنه می‌آورد بدون آن که از اولی کاملاً دل کنده باشد. و این بازی تاکنون ادامه دارد. امریکا اول جنایتکاران جهادی «ائتلاف شمال» را پس از سقوط رژیم دست‌نشانده شوروی در ۱۹۹۲ بر کابل نصب کرد. سپس که تعفن اینان عالم را فراگرفت، وحوش بی‌شاخ و دمی موسوم به طالبان را روی صحنه آورد و بعد از ۱۱ سپتامبر مجدداً قدرت را عمدتاً به تبهکاران «ائتلاف شمال» سپرد. رنج‌های بی‌پایان مردم افغانستان از کاردیست که امریکا بر گرده‌ی آنان فرو برده است. امریکا و غرب بطور کلی اگر در کشور ما مزدورپروری نمی‌کردند و اگر یک چهارم کمک‌های مالی به بنیادگرایان را در اختیار نیروهای طرفدار دموکراسی می‌گذاشتند، افغانستان مأمن این همه جنایتکار دینی افغانی و عربی و چچینی و چینی و پاکستانی وغیره نمی‌بود.

درک مردم افغانستان از «جهانی کردن» جز این نیست که گویی همه‌ی جهان دست یکی کرده و از جنایتکاران دینی پشتیبانی به عمل می‌آورد تا مبادا این کشور روی صلح و آزادی دموکراسی را ببیند.

پس در دنیایی اینچنین نابرابر و نابسامان و پرتبعیض چه چیزی می‌تواند به طور برابر جهانی شود غیر از جهانی شدن مرگ و بی‌غذایی و بی‌دوایی و محرومیت و سلطه فاشیزم دینی و غیردینی برای عده‌ی زیادی از کشورها و وفور و پیشرفت و آزادی و دموکراسی نسبی برای عده‌ی قلیل؟

مادامی که تفاوت بین کشورهای پیشرفته و عقب‌مانده در «دهکده کوچک» اینقدر هولناک باشد «جهانی کردن» برای مردم کشورهای پسمانده مفهومی غیر از کماکان خرد شدن زیر چرخ‌های اقتصادی، تکنولوژیک و سیاسی کشورهای پیشرفته نخواهد داشت. قدرت‌های اقتصادی هیچ تکنولوژی عالی، داروسازی، نرم‌افزار و سخت‌افزار کمپیوتر، الکترونکس، علوم فضانوردی و زراعت و مالداری پیشرفته را از انحصار خود بیرون نکرده و به کشورهای عموماً جهان سومی دو دستی تقدیم نخواهند کرد. موقعیت کشورهای فقیر در غوغای جهانی شدن، شبیه وضع مورچه‌هاست دربازی و مستی بین فیل ها.

جهانی شدن به هیچوجه به معنی تعمیم ثروت و بهروزی در سراسر جهان نبوده است بلکه برعکس حتی دبیرکل «سازمان عفو بین‌الملل» به مناسبت چهلمین سالگرد ایجاد این سازمان اعلام داشت: «جهانی شدن ... با افزایش ثروت برای عده‌ای و تهیدستی و ناامیدی برای بسیاری همراه بوده است.»

حالا صحبت از اثرات «جهانی کردن» بر زنان را به نظرم می توان در یک جمله خلاصه کرد: از آنجایی که زنان در کشورهای عقب‌مانده و حتی پیشرفته آسانترین، ارزانترین و نخستین گروه ستمکش در همه‌ی زمینه‌ها می‌باشند پس هر بار منفی ناشی از جهانی شدن نیز قبل از همه و بیشتر از همه بر دوش آنان سنگینی می‌کند. ولی با این هم تصور نمی‌کنم «جهانی کردن» دارای کدام صبغه خاص «زن‌ستیزانه» نیز باشد.

حال به مسئله‌ای بر می‌گردیم که به آن اشاره نمودم.

«جهانی کردن» بدون شک مسئله‌ای هست که نمی‌توان از آن بی‌اعتنا گذشت. حتی به قول بعضی‌ها یک واقعیت، است و نه انتخاب و عدم انتخاب آن و این خواهی نخواهی ما را به برخورد به آن ملزم می‌سازد. باوجود این، به عقیده من، لااقل هنوز جهانی شدن به عنوان مسئله‌ای اساسی برای مردم ایران و افغانستان نه درآمده است.

در افغانستان و ایران رژیم‌هایی حاکم اند که پست‌ترین، شرم‌آورترین، شنیع‌ترین و نابخشودنی‌ترین داغ ضدانسانی را بر جبین خود دارند. در ایران کسانی حاکمیت دارند که به دختران زندانی باکره قبل از اعدام تجاوز می‌کنند تا به بهشت نروند. این صرفنظر از قتل‌عام هزاران زندانی سیاسی و اعمال شکنجه‌های بی‌نظیر بر زندانیان سیاسی، به تنهایی برای درک ماهیت پلید و سبعانه جباران حاکم در ایران کافی است. در افغانستان کسانی اهرم‌های اصلی قدرت را در دست دارند که طی چهار سال فرمانروایی دور اول، از تجاوز به مادران هفتاد ساله نیز روگردان نبودند و زنان باردار را پس از تجاوز وامی‌داشتند در برابر چشمان این جانوران کثیف طفل شان را به دنیا

آورنـد تـا بـه اوج لذت بـرسند. ایـن مـثال بـه تـنهایی صـرفنظر از تبهکاری‌های ترس‌آور و رذالت‌ها و رهزنی‌های بیشمار در حق زن و مرد و پیر و جوان، برای درک ماهیت غیرانسانی این جنایتکاران بیمار کافی است.

با آن‌که از عمر پر نکبت ولایت فقیه و برادران جهادی افغانی شان بیش از ۲۰ سال می‌گذرد، دنیا هنوز از طومار طولانی جنایت‌های تکاندهنده این دو حاکمیت فاشیستی دینی به درستی خبر ندارد.

...

حتماً می‌دانید که آغاز حمام خون شدن افغانستان و به تاراج رفتن جان و ناموس و مال مردم ما، جانشین شدن بنیادگرایان به سرکردگی باند ربانی ـ مسعود به جای دولت پوشالی طرفدار روسیه، در اپریل ۱۹۹۲ بود. خیانت‌ها و جـنایت‌هایی کـه بـاندهای ربـانی، مسـعود، گلبدین، خلیلی ـ مزاری، سیاف، دوستم و شرکای خرد وریزه آنان طی چهار سال حاکمیت خود مرتکب شدند، آنقدر ضد انسانی، سبعانه، وسیع و عمیق بود که به قول دوست و دشمن، در تاریخ پنج هزار ساله وطن بدطالع ما مانند نداشته است. این باندهای هـار و مـزدور روی حتی تجاوزکاران روسی و سگان بومی خلقی و پـرچـمی آنـان را در شقاوت و بی‌ناموسی سفید کردند. عده‌ای آن را به حق با سوزانـدن و آزار ملیون‌ها یهود توسط نازی‌ها مـقایسه کـردند، و در درک مـاهیت بهیمی آنان همین کافی است که اربابان ایرانی و سعودی شان گـفتند: اعمال اینان مایه بدنامی اسلام عزیز است!

به هر حال چنانچه گفتیم زمانی که امریکا و پاکستان و متحدان، باندهای جهادی را در استقرار دیکتاتوری مذهبی یکدست، نـاکـام یافتند، طالبان و متحدان را به مسند قدرت نشاندند.

به جای تروریست‌های طالبی، تروریست‌های جهادی «ائـتلاف شمال» روی کار آمد. جنایتکاران طالبی و جهادی را یک ایدئولوژی با هم پیوند می‌دهد و اختلاف بین آنان اخـتلاف بـین «بـرادران دیـنی» است. طالبان و القاعده به مثابه یک ایدئولوژی و سیاست و فرهنگ در کشوری اسلامی فقط و فقط می‌توانست با قیام مردم مـا و تـقویت و قدرت‌یابی نیروهای طرفدار دموکراسی سکیولاریستی نابود شـوند. امری که تنها با امحای فزیکی اسامه و ملاعمر هم تحقق پذیر نخواهد بود. صرفنظر از این که «ائتلاف شمال» هیچگاه خواستار از بین رفتن آنان نیستند زیرا مهمترین عامل دفاع نیروهای خارجـی از خـود را از دست خواهند داد. شعار «راوا» مبنی بر سرنگونی طالبان و القاعده با قیام مردم به همین معنا بود که متأسفانه پیش از آن‌که چنین شود طالبان و القاعده بدون آن‌که تلفات کمرشکنی بدهند جای شان را به برادران «ائتلاف شمال» خالی کردند. «ائتلاف شمال» با دومین بار تجاوز بـه کابل مانع ایجاد تغییری اساسی شدند و اکنون خود منشا بـی‌ثباتی، پلیسی بـودن فـضای «لویـه جـرگه»، شـیوع تـروریزم، خـفه مـاندن دموکراسی، پامال شدن ترسناک حقوق بشر، تشدید فـقر و فـحشا و فساد، از رونق نیفتادن کشت تریاک، عدم پیشرفت اعمار مجدد و... به شمار می‌روند.

...

مشخصاً ستمگری و جنایت پیشگی علیه زنان به اشکال مختلف آن در کشور بیداد می‌کند. «راوا» همواره تأکید داشته است که جـنون زن‌ستیزی بنیادگرایان چه طالبی چه جهادی، ناشی از صرفاً «تربیت و فکر غیرانسانی» آنان نه بلکه از سیستم ایدئولوژیکی فاشیستی دیـنی آنان ناشی می‌شود و تا این سیستم به پشتوانه نیروی نظامی آنان باقی است، نه زن‌ستیزی دیوانه‌وار در کشور از بین می‌رود و نه هـزار و یک فلاکت‌زدگی شرم‌آور دیگر. نه ایجاد «وزارت امور زنان» مسئله را تغییر می‌تواند بدهد و نه حضور چند زن در دولت. تصور دستیابی به آزادی و دموکراسی و برابری در چهارچـوب سیستمی فـاسد و مـذهبی و قومپرست، یا خود فریبی است یا عوامفریبی یا هر دو.

تـحلیل‌ها و پـیشبینی‌های «راوا» در مـورد پـیامدهای اسـتیلای «ائتلاف شمال» باز هم متأسفانه درست ثابت شد. آنـانی کـه مـدعی بودند «ائتلاف شمال بهتر از طالبان اند» باید به خود آمده و به خـاطر موعظه زهرآلود شان از مردم ما عذرخواهی نمایند.

استقرار دموکراسی و عدالت اجتماعی در قـدم نـخست تـنها بـا سرنگونی سلطه بنیادگرایان امکان پذیر خواهد بـود. ایـن خـواست بدون مبارزه متشکل و آشتی‌ناپذیر توده‌های زن بر ضد بنیادگرایـان و مزدوران شان جامه عمل نخواهد پوشید.

...

... اینجاست که می‌خواهم به نمایندگی از «راوا» فریاد برآرم که در شرایطی این چنین خـونین و تـلخ و امیدکش در دوکشـور بـدطالع، صحبت روی «جهانی شدن و اثرات آن برزنان» اندکی لوکس و حتی نامربوط به نظر می‌خورد. به یقین سازمان‌های زنان آزادیخواه در غرب وکشورهای فارغ از فاشیزم دینی، حق خواهند داشت خوبتر و عمیقتر به موضوع بپردازند تا زنان ایران و افغانستان که زخم سوختن در جهنم بنیادگرایی را در جسم و روان شان دارنـد. در بـرابـر زنـان ایـران و افغانستان جبهه‌ی پیکار بر ضد بنیادگرایی و برای دموکراسی گشوده شده است و این جبهه آنقدر وسیع و بـغرنج و قـربانی‌طلب است کـه ضرورت پرداختن به هر مسئله دیگر را در درجـه دوم اهـمیت قـرار می‌دهد.

من از فرد فرد حاضر زیر این سقف صـمیمانه خـواهش مـی‌کنم حرف‌ها و نگرانی‌های «راوا» را دریافته و به آن‌ها به مثابه بخش اساسی از کل نبرد بزرگ شان برای دموکراسی و بر ضد بنیادگرایی بنگرند.

از توجه و حوصله تان تشکر می‌کنم.

مـرگ بـر حـاکـمیت دژخیمان بـنیادگرا در ایـران و افغانستان!

زنـده بـاد هـمبستگی رزمـنده بـین زنـان و نـیروهای آزادیخواه ایران و افغانستان! ■

کدام ملاحظات، دوستان؟

احمد شاملو

برای کسی چون من که به دلیل ناراحتی جسمی نمی‌تواند برای دفاع از حق خود سلاح بردارد و ناگزیر است تنها به قلم زدن اکتفاکند، ادامه مبارزه از خارج کشور فقط در صورتی قابل توجیه است که سرپوش اختناق پلیسی مجالی برای تنفس آزادی، برای نوشتن و گفتن، باقی نگذارد. امیدوارم دیگر چنان وضعی پیش نیاید، هرچندکه همین حالا هم شرایط بدبینانه کم نیست و می‌توانم بگویم که چهار دقیقه مجال سخن گفتن (که آن را باید، آزادی صادق خانی، نامید) غنیمت مغتنمی نیست، عطائی است که بدون گشاد دستی می‌توان به لقای آقایان بخشیدش. ـ البته در این مورد خاص باید این را هم بگویم که من استفاده از وسایل ارتباطی دولتی را اصولاً در هیچ شرایطی برای روشنفکران تجویز نمی‌کنم. وسایل ارتباط جمعی دولتی، مفت چنگ روشنفکران دولتی! ـ هیچ دولتی آن قدر آزاده نیست که سخن منتقدان خود را تحمل کند. پس اگر کرد حتماً کلکی در کار است... برنامه اجتماع زنان را در تلویزیون تماشا کردید؟ ـ خوب، این یک چشمه‌اش!... اجتماع زنان را (ظاهراً بدون سانسور!) در تلویزیون نمایش دادند فقط برای آنکه در نظرگاه متعصبان طومار امضا کن متهمش کنند که به تحریک عوامل ضد انقلاب صورت گرفته است و ادعای حضور فلان هنرپیشه و خواهر شریف امامی را هم دلیل آن شمردند، ـ گفتند خواهر شریف امامی، اما دیگر به روی خود نیاوردند که آن خانم، اگر خواهر شریف امامی است همسر احمدآرامش نیز بوده است، یعنی همسر مرد مبارزی که دستگاه مورد حمایت شریف امامی‌ها از سرسختی او به تنگ آمده بود و به دست عمال ساواک در پارک فرح به خون کشیده شد و به قتل رسید... خوب، به این ترتیب بعید نیست که عرایض بنده هم «زهرپاشی عوامل ارتش شاه، تلقی بشود، زیرا متأسفانه پدر من هم سرهنگ ارتش بوده است.» (بخشی از مصاحبه با خبرنگار کیهان که به چاپ نرسید)

دوستان عزیز و پایمردان سنگر آیندگان،

مرا یاری کنید تا از طریق روزنامه شما به هموطنان بیداردل اعلام خطر کنم که دست سانسور، بار دیگر، و این با از آستین دیگری برگلوی مطبوعات پنجه افکنده است و خفقان رژیم شاه که بر سر نیزه ارتش و خشونت ساواک او استوار بود، این بار در شرایطی تجدید مطلع می‌کند که بر پایگاه‌های تعصب تکیه کرده به سلاح‌های تکفیر و نفریر مسلح شده است. مهرهای لاستیکی مورد استفاده شاه و ساواک (از قبیل: عوامل بیگانه اخلال گران، ضد انقلابی، تجزیه طلب، و...) بار دیگر از سطل‌های آشغال بیرون آمده گردگیری شده است و اکنون بی‌دریغ بر پرونده تمام کسانی زده می‌شود که مرغ عزا و سورند، و (تا هنگامی که توده مردم آگاهی سیاسی نیافته به تمیز دشمن از دوست قادر نیست و میان کودتا و انقلاب فرقی نمی‌گذارد) ناچار باید این سرنوشت غم‌انگیز را بپذیرند که زیر چشم شکمچرانان این هر دو سفره به یک بیان قربانی شوند.

گفت وگوهایی که خبرنگاران کیهان و اطلاعات، حدود بیست روز پیش با من انجام داده بودند، خیلی ساده، «به چاپ نرسید»! کیهان در نهایت امر چاپ آن را مشروط کرده به «پس گرفتن یکی از سوال‌های خبرنگار خود» و در نتیجه، حذف پاسخ مربوطه، و اطلاعات صریحاً اعلام کرد که مصاحبه از طرف یکی از آیات عظام که به «سرپرستی اطلاعات» منصوب شده است مورد سانسور کامل قرار گرفته و چاپ نمی‌شود!

دوستان اطلاعاتی با شکایت از موضعی، که در آن دستگاه مطبوعاتی پیش آورده اند، چیزهایی در حدود این معنی می‌گفتند که «فشار، جان ما را به خرخر مان رسانده است و اگر ملاحظاتی در میان نبود تاکنون این سنگر را رها کرده بودیم»

کدام ملاحظات، دوستان؟ ـ آیا تاریخ مبارزه‌ای بیست و پنجساله، در آستانه نخستین پیروزی می‌تواند به همین سادگی فدای تعصبات مشتی خام‌اندیش شود که توانسته اند به تحریک میراث خواران رژیم گذشته دست و پای شما را از هم اکنون در پوست گردو بگذارند؟ ـ نه شما بودید که زیر فشار نظامیان شاه خم به ابرو نیاوردید و چنان به استقامت دست به بزرگترین اعتصاب مطبوعاتی سراسر تاریخ زدید؟

ما را گرفتار «پاره‌ئی ملاحظات» کرده اند و هنوز هیچی نشد کار «عدل» مورد ادعا را چنین به اختناق کشیده اند.

پس باش تا صبح دولتش بدمد! ـ اسباب تأسف است: منی که در شرایط اختناق سال ۵۰ آن قدر آزادی داشته ام که در همین روزنامه کیهان بنویسم که «لیس خور چکمه ظالم به پنهانی زبان چکمه لیس‌ها است و قدرت ظلم آنها با طاقت تحمل مظلومان برآورده می‌شود» اکنون فقط در فاصله چند روزکه از «نخستین مرحله انقلاب» می‌گذرد آن قدر آزادی ندارم که از مفهوم این انقلات برداشتی به دست بدهم، آیا این بوته خاری نیست که مستقیماً از «پاره‌ئی ملاحظات» شما آب خورده است؟

مقدمه را کوتاه می‌کنم و خلاصه‌ئی از متن مصاحبه با خبرنگار اطلاعات را با یک «توضیح اضافی برای چاپ در اختیار شما می‌گذارم.» با ذکر این نکته که شکایت خود را از «تجدید سانسور در مطبوعات به عنوان نخستین قدم برای اعمال دیکتاتوری قشری تازه‌ئی به جای دیکتاتوری ظاهراً سرنگون شده، همراه با تقاضا از سندیکای نویسندگان و خبرنگاران مطبوعات برای تشکیل جلسه مشترکی باکانون نویسندگان ایران وکانون حقوقدانان و انجمن دفاع از آزادی مطبوعات وگروهی دفاع از حقوق بشر به منظور بررسی موضعی» که به قول دوستان اطلاعاتی در موسسات اطلاعات وکیهان پیش آورده اند، با پیگیری کامل تعقیب خواهم کرد.

به ضد انقلاب فرصت شکل‌گیری ندهیم! ■

ولی ـکابل،

دیگ هنوز حق اعتراض به دیگدان را ندارد

درباره حملات داکترحقشناس به کرزی

این چنین پیداست که گویا «مارشال» و «استاد» برای مبارزه با حامدکرزی یکی از نیمچه ایدئولوگ‌های شان موسوم به داکترحقشناس را پیش کرده اند طوری که او را وامیدارند حتی به خاطر عذرخواهی از حمله اوباش خادی به سفارت پاکستان هم کرزی را توبیخ نماید.

اما این «فیلسوف» جهادی اگر اندکی صادق باشد اول باید از رهبرانش برهان‌الدین ربانی و رسول سیاف بخواهد از سال‌ها چاکر و جاسوس آی‌اس‌آی بودن شان و رابطه‌های پنهان و آشکار شان با «جماعت اسلامی پاکستان» و قاضی حسین‌احمدها و جنرال حمیدگل‌ها از مردم افغانستان عذرخواهی کنند تا انسان بتواند این همه بازی‌ها و نمایشات ضد پاکستانی او و دسته‌اش را جدی بگیرد.

داکترحقشناس به این سوال باید جواب دهد که اگر سی‌آی‌ای، رژیم جنرال ضیاالحق، جنرال اخترعبدالرحمن، آی‌اس‌آی و «جماعت اسلامی» نمی‌بود، چیزی به نام «جمعیت اسلامی افغانستان» و برهان‌الدین ربانی یا «اتحاد اسلامی افغانستان» و رسول سیاف وجود می‌داشت؟ بین خود هستیم آقای حق‌شناس که اگر باز هم دست جنایتکار و خیانتکار پرور دولت پاکستان نمی‌بود، شما در عمر پدر تان، حتی در رویاهای تان هم سفیر شدن آن هم در سویس را می‌دیدید؟ پس باید تا ابد از دولت‌های مختلف پاکستان شکرگزار باشید که براساس خیانت به مردم ما و خیانت به ابتدایی‌ترین ارزش‌های دموکراسی، شما و دیگر اخوانی‌های چهارآتشه را به نام و نشان و مال و منال رسانید.

همانطوری که جناب صبغت‌اله مجددی هر قدر داد و فریاد راه اندازد و همچون ماش امروز به طرف این گروه جنایتکار و فردا به طرف گروه جنایتکار دیگری لول بخورد، ولی نخواهد توانست خود را از زیر سایه سهمگین حساب دادن ۱۰ ملیون دالر برهاند؛ یا همانطوری که داکتر اکرم‌عثمان با برپاکردن هیچ خاکباد ادبی و غیرادبی نمی تواند حساب دارایی‌هایی راکه از سفارت تهران و دوشنبه زده از ذهن مردم بزداید؛ شما آقای حقشناس نیز پیش از آن‌که به خود اجازه دهید آنقدر برضد کرزی کف بر دهان آرید، اول بفرمایید چند ملیون دالر از درک سفارت در سویس و آب کردن لاجوردهای ارسالی «سپه سالار شهیدان» به جیب زده‌اید؟ به راستی در آن سیاهترین سال‌هاکه تروریست‌های جهادی کشور را به حمام خون بزرگی بدل کرده بودند، شما به انجام چه وظایفی در سویس مشغول بودید یعنی در آنجا چه می‌کردید، سویس را به «امارت اسلامی» بی سر وپای چه؟

چند روز پیش شنیدم که مقامات سویس از خورد و برد بی‌نظیرتو پرده برداشته اند. با تمام وجودم آرزوکردم ایکاش دولت سویس و سایر دولت‌ها در جهان ذره‌ای نجابت به خرج داده و حساب‌های بانکی و دارایی‌های غیر منقول میهنفروشان پرچمی و خلقی و جهادی را نیز افشاء سازند تا مردم دنیا بدانند که پس ازگم شدن قاتلان چشم سرمه‌ای طالبی، افغانستان در چنگ چه لاشخواران و رهزنان وقیحی جان می‌کند.

از «پیام زن» ممنونم که به من و جوانانی مثل من یاد داده است که چگونه نباید پشت بحث‌های جانبی و درجه دوم گشت و باید به ماهیت مسایل و اشخاص تمرکز داد. اول دزدان میهنفروش و جهادی باید ثابت نمایند که دزد جان و مال وکرامت و ناموس مردم ستمدیده‌ی ما نبوده‌اند تا سپس «حقشناس» شده و مجاز باشند به دیگران بگویند رویت سیاه. دوسیه شما بسیار ضخیم است آقای داکتر حقشناس و شرکاء. ■

سی‌آی‌ای، ضیاالحق و احزاب جهادی

بررسی کتاب «جنگ چارلی ویلسن» به قلم داکتر افضل میرزا

در بحبوحه حادثه ۱۱ سپتامبر و با جنگ‌های امریکا در افغانستان و عراق، کتاب فروشی‌ها و کتابخانه‌های امریکا مشبوع گریده اند از کتاب‌هایی در رابطه با موضوعاتی مثل جهاد، تروریزم، خاور میانه، اسلام و غیره. با استفاده از این فرصت، جورج کرایل (George Crile) روزنامه نگاری که طی دهه ۷۰ سردبیر Harper's بود و حالا تهیه کننده برنامه مشهور «۶۰ دقیقه» است با کتابی در مورد جنگ مجاهدین افغانستان علیه نیروهای شوروی با عنوان «جنگ چارلی ویلسن» وارد صحنه گردید.

کرایل ۱۴ سال در رابطه با جنگ پنهانی سی‌آی‌ای در افغانستان که در دسامبر ۱۹۷۹ شروع شد کار نموده است. قهرمان کتابش عضو کنگره امریکا چارلی ویلسن می‌باشد. قهرمان کرایل شباهت‌هایی با قهرمان Charlie's Angels، سریال تلویزیونی «فرشتگان چارلی» دارد. هر دو دختران زیبا را بخاطر تحقق اهداف شان بکار می‌گیرند.

اما سوال اینجاست که این مرد ـ چارلی ویلسن کی است؟ کرایل می‌گوید که این مرد زیبا و بلند قامت که به هنرپیشه‌های فلم‌های کاوبایی شباهت دارد از تکزاس می‌باشد. در ۱۹۹۶ نیویارک تایمز او را «بزرگترین حیوان حزبی در کنگره» خواند. با وصف شهرتش به مثابه یک زنباره و دلبستگی‌اش به کوکاین به حیث یکی از مؤثر ترین عاملان پشت پرده فعال است.

در رابطه با تنازع اسرائیل ـ فلسطین، او با اسرائیلی‌ها همدردی دارد و به هر نحوی از امر آنان پشتیبانی می‌کند. او را «کماندوی اسرائیل» در کنگره امریکا لقب داده اند. اینکه او چگونه با جهاد افغانستان ارتباط یافت جالب و قابل بررسی است. او علیه سیاست اتحاد شوروی بخاطر نابودی یهودی‌ها بود و همین که دید سی‌آی‌ای مشغول جنگ علیه شوروی توسط افغانان است، دست به کار شد.

او فکر می‌کرد که حمایت امریکا کامل نیست چون نمی‌خواهد مستقیماً درگیر شود و نمی‌خواهد تسلیحات امریکایی مستقیماً در افغانستان مورد استفاده قرار گیرد. بناءً اولین محموله تسلیحات ارسالی به افغان‌ها دربرگیرنده اسلحه ساخت شوروی بود که توسط سی‌آی‌ای بخاطر چنین فرصتی ذخیره و نگهداری می‌شد. سلاح‌ها جهت توزیع به استخبارات پاکستان تحویل داده شد. اما بدبینی جیمزکارتر نسبت به ضیاءالحق بخاطر نقض حقوق بشر توسط رژیم ضیاء، بخصوص در رابطه بااعدام بوتو وجود داشت. کرایل می‌نویسد: «کارتر باید ۱۸۰ درجه دور می‌زد تا تایید ضیاءالحق را بخاطر استفاده از پاکستان منحیث پایگاه عملیاتی‌اش بدست آورد. ضیاء خواستار معامله‌ی سختی شد: سی‌آی‌ای می‌تواند تسلیحات را تهیه و ارسال کند اما مسئولیت توزیع آنها را باید آی‌اس‌آی داشته باشد. جواسیس امریکا از طریق عوامل ضیاء عملیات خواهند نمود.»

دوست ویلسن خانم جوئن هرینگ (Joanne Herring) اهل تکزاس رابطه‌ای خوبی با ضیاءالحق دیکتاتور نظامی پاکستان داشت. کرایل می‌نویسد: «جوئن هرینگ زن صاحب استعداد فوق‌العاده‌ای بود که می‌دانست چگونه مردی را در سطوح مختلف مسحور نماید.» این زن از زمانی که صاحب‌زاده یعقوب خان سفیر پاکستان در امریکا بود در رابطه با پاکستان کار می‌کرد. زمانیکه ضیاء بوتو را سرنگون کرد او متحمل ضربه‌ای شد اما با اعتماد به کشش و جاذبه شخصی‌اش از پاکستان دیدن نمود تا «در دیکتاتور شرور ضیاءالحق نیکی یابد.» «در اسلام‌آباد ضیاء بزودی قلب او را ربود...»

حاصل شگفت‌آور و غیر منتظره این بازدید اثر متحیر کننده بود که هرینگ بر ضیاء داشت. ضیاء چنان مسحور و مجذوب هرینگ شده بود و چنان او را جدی تلقی کرده بود که با وجود نگرانی و دلهره تمامی دفتر خارجه‌اش هرینگ را سفیر سیار پاکستان در جهان ساخت و حتی معتبرترین جایزه ملکی کشور، نشان قائداعظم را به او اعطا نمود. چارلی ویلسن می‌گوید: «ضیاء جلسه کابینه را ترک می‌کرد تا تلفن‌های هرینگ را جواب گوید». ویلسن می‌گوید: «هیچگونه روابط عشقی و جنسی با ضیاء موجود نبود. اما این ناممکن است که با هرینگ معامله کنی اما با او رابطه جنسی نداشته باشی.»

چارلی از طرف جوئن به ضیاءالحق معرفی شد. حین معرفی جوئن گفت: «این مردیست که می‌تواند کار شما را انجام دهد.» مسئله، تهیه تسلیحات به مجاهدین بود. ویلسن چندین مرتبه از پاکستان دیدن نمود و هر مرتبه توسط زنان مختلفی همراهی می‌گردید. در میان آنان یک رقاص زیبا نیز موجود بود. ضیاء چنان دلباخته ویلسن شد که او را نیز در قطار قهرمانانش ـ چرچیل و ابراهم لینکن ـ قرار داد. کرایل می‌نویسد:

«زمانیکه ویلسن از پاکستان بازگشت، جوئن هرینگ اعلام نمود که همه چیز آماده است تا از ضیاء به گونه‌ای پذیرایی گردد که هرگز فراموش نکند.» جوئن سالن نان خوری هوتل هستانین را درست مثل منظره زیبا و عجیب قصرهای پاکستانی تزئین نمود. سران شرکت‌های مهم نفت و سایر رؤسای مهم دعوت شده بودند. زمانیکه هرینگ برخاست تا رهبر پاکستان را معرفی نماید خبر شگفت‌انگیز و غیر منتظره‌یی به آنان داشت: «من از شما میخواهم تا بدانید که ضیاء بوتو را نکشته است. بوتو محاکمه شد. او مجرم شناخته شد. رییس جمهور حکم را تعویض نکرد زیرا قانون اساسی پاکستان بر قرآن استوار است و قرآن به مجازات مرگ معتقد است. ضیا بوتو را به قتل نرسانده است.»

همانجا ویلسن جنرال را به گوشه‌ای برده پیشنهادش را مطرح

نمود: «آیا حاضر است با اسرائیل معامله نماید» او به ضیاء گفت که اسرائیلی‌ها ذخایر عظیم اسلحه روسی را برایش نشان داده اند که از «سازمان آزادیبخش فلسطین» در لبنان گرفته اند. اگر ویلسن سی‌آی‌ای را وادارد تا آنهارا خریداری کند آیا ضیاء مشکلی در رساندن سلاح‌ها به افغانان خواهد داشت؟ ضیاء مرد واقع‌بین، در جواب خندید و گفت: «فقط نشان پرچم اسرائیل را در محموله‌ها نزنید.» ویلسن همچنان پیشنهاد نمود که اسرائیل می‌تواند تانک‌های چینی T55 را به پاکستان، پیشرفته سازد. کرایل می‌نویسد: «ضیاء به خوبی درک نمود که پاکستان و اسرائیل با دشمن خطرناک مشترکی در وجود اتحاد شوری مواجه‌اند.» ضیاء در حالیکه فهماند که ویلسن می‌تواند مذاکرات مخفی را بخاطر باز کردن کانال میان اسلام‌آباد و اورشلیم آغاز نماید ویلسن را ترک گفت.

در کتاب ۵۵۰ صفحه‌ای کرایل ما با سایر بازی کنان پاکستانی نظیر جنرال اختر عبدالرحمن، بریگیدیر یوسف و جنرال حمید گل نیز آشنا می‌شویم.

در مورد حادثه اجری کمپ کرایل می‌نویسد: «ضیاء مذاکرات سازمان ملل در جینوا را متوقف نمود تا به سی‌آی‌ای یک ماه بیشتر وقت دهد تا ارسال مهمات و اسلحه را شدت بخشد. به مجردی که توافق‌نامه امضا می‌شد هر دو ابر قدرت از ارسال هرگونه سلاح ممنوع می‌گردیدند. ضیاء می‌خواست مطمئن گردد که افغانان وابسته به سی‌آی‌ای و خودش در وضعیتی قرار گیرند تا با جانشینان افغانی روس‌ها مقابله بتوانند. اما صبح همان روز ذخیره گاه مخفی مجاهدین در اجری کمپ از بین رفت. حدود سی‌هزار راکت، ملیون‌ها مرمی و سایر مهمات، تعداد بی‌شماری ماین، ستنگر، SA-7، بلوپایپ، راکت‌های ضد تانک میلان، هاوان، راکت‌انداز و غیره شامل اسلحه تباه شده بود. و این تنها سلاح‌ها نبودند که منفجر می‌شدند بلکه پاکستانی‌ها را نیز می‌کشتند - بیش از ۱۰۰ نفر کشته و بیش از ۱۰۰۰ نفر مجروح شدند.

کرایل می‌نویسد: «همان صبح در حالیکه راکت‌ها در پرواز بودند دیکتاتور پاکستان به سفیرش در امریکا، جمشید مارکر، تلفن کرد و هدایات سختی داد: "جج وبستر (جانشین کیسی در سی‌آی‌ای) و چارلی را پیدا کن و برایشان بگو: از برای خدا همه چیز را جابجا کنند.»

سوالی که بعد از خواندن کتاب به ذهن خطور می‌کند اینست که آیا جنگ افغانستان واقعاً جهاد بوده است یا جنگ سی‌آی‌ای علیه اتحاد شوروی. اگر جهاد بوده است پس چرا ما از دشمنان اسلام اسلحه گرفته ایم؟ و در تحلیل نهایی پاکستان چه بردی داشت و قهرمانان واقعی این جنگ کی‌ها اند؟ ■

«نیوز» ۲۵ اگست ۲۰۰۳

سکیولاریزم پادزهر...

«دیندار» کرد و برای تحبیب بنیادگرایان روز رخصتی هفته را از یکشنبه به جمعه تغییر داد؛ احمدی‌ها را فرقه غیراسلامی اعلام نمود و نوشیدن شراب را گناه کبیره خواند که نه تنها فایده نکرد بلکه زمینه قدرت‌گیری ضیاءالحق را مهیا ساخت و سرانجام هم توسط او اعدام شد؛ جنرال ضیاءالحق که لشکری از مدرسه‌ای‌ها و مزدوران افغانیش را به وجود آورد، اسلامی کردن پاکستان را محیلانه به «رفراندم» گذاشت ☆؛ بی‌نظیر بوتو همزمان با به قدرت رسیدن از مبارزه علیه بنیادگرایان امتناع جسته و برعکس و خلاف تربیت خانوادگی و فرهنگ و گذشته‌اش، چادر به سر انداخت و به تسبیح گرداندن بخصوص در برابر رسانه‌ها شروع کرد؛ نواز شریف در مخالفت با بوتو یکشنبه را مجدداً روز تعطیل هفته اعلام داشت اما از طرف دیگر لایحه شریعت را از پارلمان گذراند!؛ صدام حسین با حک کردن «الله اکبر» بر بیرق عراق به به اصطلاح ناسیونالیزم سکیولار آن کشور نقطه پایان بخشید تا شاید مردم را با جاذبه «اسلام»اش جلب کند که کارگر نیافتاد؛ در کشور بلادیده‌ی ما، تبلیغ صحنه‌های نماز خواندن‌های ببرک و نجیب و گردآوری عده‌ای ملا و مولوی مرتجع و بله‌گوی منحیث «علمای دینی» و اعمار پیهم مساجد، از نظر مردم بیشتر از آن مضحک، ریاکارانه و بی‌اهمیت بود که اشغال کشور و جنایت‌ها و سگ کی‌جی‌بی بودن آن دو را لحظه‌ای از یاد شان ببرد یا از اراده شان در واژگونی آن دو ذره‌ای بکاهد.

در اینجا اشاره به آن روشنفکران غیر بنیادگرا یا ضد بنیادگرا هم ضروریست که صرفاً به منظور رستن از ترور و تهدید آدمکشان بنیادگرا به هر دری می‌زنند، در هر مجلس هرزه و بنیادگرا بوی شرکت می‌جویند، بی‌غیرتی و کثافتکاری را تا جایی می‌رسانند که با بنیادگرایان طرح دوستی می‌ریزند و حتی پیشوند «حاجی» و «الحاج» را ضم نام خویش می‌نمایند تا آدمکشان، زرد رویی، گردن پت و دست‌های بالای آنان را ملاحظه کرده از سر بی‌قیمت شان دست بشویند. اگر جنایت پیشگانی چون رشید دوستم با سوءاستفاده از دین و «الحاج» خواندنش تنها داره‌ی آدمکشانش را می‌فریبد، روشنفکران نامبرده با آن فرصت طلبی‌های شرم‌آور نام و وقار کلیه روشنفکران آزادیخواه را لکه‌دار می‌سازند.

سکیولاریزم و دموکراسی

سکیولاریزم و دموکراسی پشت و روی یک سکه اند. دموکراسی بدون سکیولاریزم دم بریده است و هر وقت می‌تواند به فاشیزم و استبدادی فاشیستی بیانجامد. سکیولاریزم بدون دموکراسی پرده ساتریست برای پنهان نگهداشتن ماهیت ضد مردمی یک دولت. دموکراسی و سکیولاریزم نیز مثل دیگر اصول و شیوه‌های اداره و کنترول، شکل دولت‌ها را می‌سازند و بنابر این سکیولاریزم و دموکراسی تنها زمانی اصیل و پایدار خواهند بود که زمام قدرت دولتی به نمایندگان واقعی توده‌ها یعنی طرفداران دموکراسی سکیولاریستی تعلق گیرد.

در ترکیه که ۹۸ فیصد جمعیت ۶۸ ملیونی آن مسلمان اند، سکیولاریزم حاکم است اما ارزش‌های دموکراسی و حقوق بشر در این کشور در مورد مخالفان سیاسی و بخصوص کردها به نحو فاحشی نقض می‌شود که این طبیعتاً از جاذبه سکیولاریزم آن که سهم عظیمی در پیشرفت ترکیه داشته، می‌کاهد. یا در هند که اگرچه دارای سنن معین دموکراسی است ولی از آنجایی که در حال حاضر قدرت در دست گروه‌های بنیادگرای هندو قرار دارد، مخصوصاً به دلیل قتل عام‌ها و بد رفتاری هندوها با اقلیت‌های مسلمان و مسیحی سیمای سکیولاریستی این کشور لطمه دیده است. ☆☆

تا زمانیکه کشورهای عقب‌مانده یا تحت حاکمیت نیروهای نژادپرست از طاعون بنیادگرایی اسلامی، هندویی، مسیحی یا یهودی نجات نیافته اند، مفهوم سکیولاریزم که پاسدار حق تساوی کامل ادیان و مذاهب است، در نظر و عمل لجن مال می‌شود. در هندوستان بنیادگرایان بر سر مسجدها یا کلیساها می‌ریزند و به قتل عام پیروان اسلام و مسیحیت می‌پردازند، دولت اسرائیل به بهانه تروریزم گروه‌های بنیادگرای فلسطینی، خود به ترور فاشیستی متوسل شده و از اشغال سرزمین‌های فلسطین دست‌بردار نیست. اما برعکس در کشورهای غربی که فرهنگ سکیولاریستی تاریخی طولانی داشته و بنیادگرایی مسیحی نتوانسته ریشه بدواند، مردم در مقابل مثلاً وحشت هندوها علیه مسیحیان در هند، سودان و ایران آرامش خود را حفظ کرده و اقلیت‌های مسلمان و هندو کماکان از حقوق مساوی با اتباع کشورهای امریکایی یا اروپایی برخوردار بوده و مورد حمله خونین قرار نگرفته اند. ☆☆☆

اگر سکیولاریزم در امریکا و اروپا حکمفرما نمی‌بود، با این همه فجایع از سوی تروریست‌های اسلامی (گاهی به حمایت دولت‌های

☆ـ البته حساب دقیق بلیون‌ها دالر که او و نوکرانش ـ احزاب اسلامی افغانی ـ به نام «جهاد فی‌سبیل اله» به جیب زده اند به هیچکس معلوم نیست.

☆☆ـ البته وضع در هیچ کشوری قابل مقایسه با افغانستان نیست. بنیادگرایان وطنی در جنایت‌پیشگی و پستی دست تمام دژخیمان و دشمنان ضد دموکراسی و سکیولاریزم در جهان را از پشت بسته اند.

☆☆☆ـ پس از حادثه ۱۱ سپتامبر، شماری از مسلمانان در امریکا مورد حملات و بدرفتاری‌هایی واقع شدند که به تناسب برخورد غیر انسانی بنیادگرایان علیه عیسوی‌ها در پاکستان و هندوستان هیچ بود. از جانب دیگر در همان امریکا دنیا شاهد اکسیون‌های وسیع ضد حمله امریکا به افغانستان و عراق و ضد نژادپرستی و دفاع از حقوق مسلمانان بود.

اسلامی تئوکراتیک نظیر ایران و عربستان و افغانستان) ملیون‌ها مسلمان که در غرب از تحصیل و داشتن آینده‌ای بهتر و کلاً زندگی لذت می‌برند باید با تحقیر از کشورهای غربی اخراج شده یا مستقیماً نزد قهرمانان شان اسامه، ملاعمر، گلبدین یا رژیم ایران گسیل می‌شدند تا هرقدر می‌خواستند چادر بپوشند، ریش بگذارند و مدرسه مذهبی و تعلیمات نظامی ببینند که وظیفه ایمانی و وجدانی شان هم به جا شود.

وجود بنیادگرایان اسلامی در غرب مصداق «نمک خور نمک دان شکن» است و این طبعاً سیمای عموم مسلمانان را در این کشورها زشت و حقیر و سالوس می‌نمایاند.

معلوم نیست بنیادگرایان مقیم کشورهای غرب منجمله وطنی‌های ما مثل نگارگر نرشیر، خلیل اله هاشمیان، لطیف پدرام و هفته‌نامه «امید» به این سوال از یک امریکایی یا اروپایی چه پاسخ می‌دهند:

«آقا یا خانم محترم بنیادگرا، حالا که کشور خود را ترک گفته برای تحصیل یا ثروتمند شدن یا تفریح و خوشگذرانی جایی آمده اید که در آن دموکراسی سکیولاریستی نافذ است باید به روحیه و ضوابط آن احترام بگذارید. ولی اگر عقاید دینی تان مانع است پس برای بدکردن اینجا نشسته اید؟ چرا برای "جهاد فی سبیل اله" علیه "شیطان بزرگ" بلافاصله به کشور خود بر نمی‌گردید یا به یک گروه تروریست عربی یا افغانی پناه نمی‌برید؟»

استوار نبودن دموکراسی بر ستون مرکزی آن ـ سکیولاریزم ـ برای دولت‌ها همیشه راه نقض دموکراسی را با سلاح دین و مذهب باز نگهمیدارد. مثلاً در قانون اساسی افغانستان که فاقد روحیه سکیولاریستی باشد ـ که حتماً هست ـ دولت هر زمان که منافعش ایجاب کند سازمان‌ها و افراد را به اتهام آشنای «کفرگویی»، «الحاد»، «کمونیزم»، «ضد اسلام»، «مخالفت با روحیه مذهب اکثریت» و امثال اینها می‌کشد، به زندان می‌افکند و جسماً و روحاً می‌آزارد.

بدون منظور داشتن اصل سکیولاریزم، قانون اساسی و ارگان‌های حقوقی و قضایی، اردو و پلیس از همان ابتدا حق اِعمال تبعیض و زیرپا کردن خونین آزادی بیان و اجتماع را برای خود «قانوناً» محفوظ نگهمیدارند.

بدون منظور داشتن اصل سکیولاریزم، قانون اساسی و ارگان‌های حقوقی و قضایی، اردو و پلیس از همان ابتدا حق اِعمال تبعیض و زیرپا کردن خونین آزادی بیان و اجتماع را برای خود «قانوناً» محفوظ نگهمیدارند.

البته بنیادگرایان و مرتجعان گوناگون بی‌عارتر از آنند که مادامی که در تنگنا قرارگیرند خود را به دامن دولتی سکیولار نیندازند ولو دیروز آن را «شیطان بزرگ» و «کافر» و «ضد اسلام» جار می‌زدند. هست و بود «ائتلاف شمال»، دولت عربستان و دولت‌های متعدد دیگر اسلامی بسته به حمایت نظامی امریکا از آنهاست. آقای حامد کرزی یک روز را هم بدون محافظان امریکایی‌اش به سر نمی‌تواند که در این زمینه (ترجیح دادن امریکاییان بر «برادران اسلامی») وی «سکیولار» است. اما «سکیولاریزم» آقای کرزی از این نقطه پیش نمی‌رود. او فاقد جرئت مبارزه با بنیادگرایان بوده و فقط یاد دارد سازش کند و سرکرده بنیادگرایان را مجامله گرانه «مارشال» بنامد که خود بلای جانش شده است.

خلاصه، وقتی برای بنیادگرایان و سازشکاران ماندن در قدرت مطرح باشد تکیه بر هر «بیدین» و «لامذهب» و «ضد اسلام» و «غیر اسلامی و سکیولار» را روا می‌دانند و نه اعتماد بر «برادران اسلامی و دینی» را. با اینهم چرت حضرات خراب نیست، از ژاژخواهی علیه سکیولاریزم نمی‌افتند و به منظور دم شور دادن در برابر مالکان غربی شان از «حقوق زن» و «دموکراسی» هم حرف می‌زنند منتها «دموکراسی» ساخت خود شان یعنی «دموکراسی اسلامی» که بی معنی است؛ دموکراسی یکی است و شرقی و غربی و اسلامی و غیر اسلامی ندارد.

آیا سکیولاریزم ضد دین است؟

سکیولاریزم نه اصلی الحادی و نه ضد دین می‌باشد بلکه چنانچه گفتیم محض خواستار آنست که دین از دولت جدا بوده و امر خصوصی هر فرد تلقی شود. در این عصر کمپیوتر، زندگی صلح‌آمیز و دوستانه انسان‌های کره زمین که پیرو اینهمه ادیان و مذاهب گوناگون اند یا اصلاً دینی ندارند، بدون چیرگی سکیولاریزم و دموکراسی قابل تصور نیست.

بنیادگرایان و سایر مرتجعان سکیولاریزم را عقیده‌ای «ضد دینی» و «ضد اسلامی» وغیره می‌نامند زیرا آن را توفان مهیبی می‌دانند که اگر وزیدن گرفت در قدم اول ریشه خود آنان را از بیخ برکنده و دکان دینفروشی و عوامفریبی و روان‌کُشی شان را تخته خواهد کرد. و چون هیچ استدلالی مقنع وگیرایی در رد سکیولاریزم ارائه نداده و نمی‌توانند، پس طبق عادت به تحریف و دروغ متوسل شده آن را یکی و ساده «ضد دین» و مدافعانش را «کافر» اعلام می‌نمایند تا به زعم خود عوام را جلب کنند و مخالفان را مرعوب. ولی بنیادگرایان نمی‌دانند که برای همیشه و در همه جا قادر نیستند مسلمان فریبی کرده و از حرکت توده‌های مسلمان به سوی پیشرفت و آزادی و صلح جلوگیرند.

چون سکیولاریزم جریانی ضد دین نیست، هدفش را هم هیچگاه برچیدن دین در این و آن کشور تشکیل نمی‌دهد. آیا مردم ترکیه ۸۰ سال پس از قبول سکیولاریزم اسلام را از دست داده اند؟

آیا کشوری مسیحی را سراغ داریم که به علت حاکمیت سکیولاریزم بر آن، دین‌اش را باخته باشد؟ آیا در جهان کشوری دموکراتیک را می‌شناسیم که در آن سکیولاریست‌ها به انهدام و چور و چپاول مسجدها، کلیساها یا معابد دست زده باشند؟ پاسخ تمام این سوال‌ها منفی است.

ادعا خواهد شد که سکیولاریزم اگر نه موجب امحاً، لااقل موجب تضعیف دین در دنیای مسیحیت و چند کشور مسلمان شده است. این حرف درست است. اما علت را نه در سکیولاریزم بلکه در جاهای دیگر باید جست. تا حدی که مسئله به کشورهای مسلمان و مخصوصاً افغانستان ارتباط می‌گیرد باید گفت که علی‌الرغم فعالیت مراکز معین جاسوسی و تبلیغی دولت‌های غربی، اساساً جنایت و جنون و جهل بیکران احزاب بنیادگرا عامل شده که گروه‌هایی از افغان‌ها به مسیحیت رو بیاورند. موضوعی که پیش از ۲۰ سال اخیر در تاریخ مردم ما سابقه نداشته است. ولی طی همین مدت غیر از ایران، هیچ کشور نسبتاً آزاد و سکیولار مسلمان را سراغ نمی‌توانیم که اتباعش به عیسویت یا دین سالاری گرویده باشد.

سکیولاریزم خصم دین نیست؛ بلکه راه را بر استبداد و تبهکاری و رذالت به نام دین می‌بندد.

تجربه سکیولاریزم در کشورهای ترکیه و پاکستان

کمال اتاترک به این باور بود که تمدن یکی است و تقسیم ناپذیر و در عصر ما توسط دنیای غرب نمایندگی می‌شود؛ در برابر فرد تنها یک انتخاب وجود دارد: رد یا قبول این تمدن به مثابه یک کل؛ ترکیب بهترین جنبه‌های شرق و غرب را مردود می‌دانست و اعتقاد داشت که تمدن معاصر اروپایی بر مفاهیم، نهادها و ارزش‌های سکیولاریستی، تعقل، علوم و تکنالوژی مبتنی است و نه هرگز دین مسیحی. او در یکی از سخنرانی‌های معروفش اظهار داشته است: «علم معتبرترین رهنمون در زندگی است.» او کار دین را از دولت و از تمام ساحات سیاسی، حقوقی، اجتماعی و فرهنگی در جامعه جدا و آن را امری شخصی اعلام نمود تا ترکیه از زیر آوار اضمحلال امپراتوری عثمانی☆، به مثابه پیشرفته ترین کشور مسلمان بین ملل عالم عرض اندام کند بدون آن که اسلام در آن سرزمین از بین برود.

احزاب بنیادگرای پاکستان پس از شروع اقتداریابی در زمان جنرال ضیأ شعار «پاکستان کا مطلب کیا؟ لااله‌الاالله» را می‌خواهند بر مردم بقبولانند. حالانکه قطعنامه ۱۹۴۰ لاهور که اساس پاکستان را می‌گذارد حاوی برنامه‌ای ناسیونالیستی و مطالبه خودمختاری و حاکمیت برای مسلمانان بود و در هیچ کجای آن از مطالبه تأسیس کشوری دین‌سالار (تئوکراتیک) تذکر نرفته است. به قول انیس جیلانی محقق پاکستانی نقش اسلام در مبارزه برای پاکستان عبارت بود از وحدت بخشیدن مسلمانان هندوستان و تقویت و توسعه گستره‌ی مبارزه‌ای سیاسی برای ملتی مجزا توسط رهبری سکیولار.

این گفته محمدعلی جناح بانی پاکستان در ۱۱ اگست ۱۹۴۷ به وضاحت خواست او را دایر بر پاکستانی سکیولار نشان می‌دهد:

«شما آزادید؛ شما آزادید به معابد تان بروید؛ شما آزادید به مساجد تان یا هر عبادتگاه دیگر در پاکستان بروید. شما می توانید به هر دین، کاست، یا کیش و مذهبی گرویده باشید ـ این هیچ ربطی به کار دولت ندارد.»

محمد علی جناح در عمل و در زندگی روزمره هم سکیولاریست بود. داکتر مخصوصش و مهمانداران طیاره‌اش مسلمان نبودند؛ همسرش پارسی مذهب بود، یگانه دخترش با یک غیرمسلمان ازدواج کرد؛ و وزیری هندو را در کابینه منظور کرده بود.

تعریف او از مسلمانان هند نیز ناسیونالیستی است تا دینی. او مسلمانان هند را مردمی دارای زبان، فرهنگ، تمدن، تاریخ، قوانین حقوقی و اخلاقی و خلاصه بینش مشخص راجع به زندگی تعریف می‌نماید. او مسلمانان را هرگز به مبارزه برای کشوری دین سالار فرا نخواند.

مسلم لیگ در جریان مبارزه برای پاکستان به مثابه حزبی مدافع منافع اجتماعی، اقتصادی و سیاسی مسلمانان ظهور کرد و خواست ایجاد پاکستان هم مبتنی بود بر احساس محرومیت اقتصادی و سیاسی مسلمانان. اگر مسلمانان در طلب کشوری دینی می‌بودند باید احزاب «جمعیت اسلامی» و «جمعیت علمای اسلام» خیلی بیشتر از «مسلم لیگ» عضو می‌داشتند.☆☆

با درنظرداشت خیانت به ایده‌های سکیولاریستی قاید اعظم، چند قومی و چند دینی و مذهبی بودن پاکستان، دامن گرفتن بیسابقه

☆ـ سقوط امپراتوری عثمانی که علاوه بر کشورهای بالکان و غیره سرزمین‌های مسلمان‌نشین سوریه، لبنان، عربستان، فلسطین، اردن، عراق و یمن را شامل می‌شد، نظر «امت مسلمه» یا این نظریه را که مصایب مثلاً پاکستان و افغانستان به سبب سست شدن پایه‌های اسلام در دو کشور است، باطل ثابت نمود. ملل یاد شده به شمول بقیه ملل مسلمان نه تنها تا امروز به طور مستقل از یکدیگر وجود دارند بلکه پاره‌ای از آنها را اختلافات شدید و جنگ‌های خونین نیز از هم دریده و به عقب رانده اند. جدا شدن بنگله‌دیش مسلمان از پاکستان مسلمان و سگ‌جنگی وحشیانه بین نیروهای گوناگون بنیادگرا در افغانستان روشنتر از آفتاب ثابت می‌نماید که اسلام قادر نبوده و نیست که در تعیین هویت و پیوند ملل نقش کلیدی داشته باشد. چنانچه مسیحیت هم نتوانسته کشورهای غربی را به صورت ملتی واحد درآورد.

☆☆ـ قابل توجه است که احزاب اسلامی پاکستان هیچگاه در انتخابات این کشور وزنه‌ای محسوب نمی‌شدند. و اگر حمله امریکا به افغانستان نمی‌بود این‌ها نمی‌توانستند بعد از پنجاه سال در انتخابات ۲۰۰۲ به پیروزی دست یابند.

کشتارهای وحشیانه فرقه‌ای، شیوع فرهنگ هروئین و کلاشنکوف در شهرهای مختلف توسط مافیای بنیادگرای افغانستان و پاکستان، کمک نهان و آشکار به بنیادگرایان افغانستان و کشمیر، خطر دهشتناکترین جنگ با هندوستان، تعداد روزافزون مدارس منحیث پایگاه‌های تروریست پروری ☆ و... روشنفکران آزادیخواه پاکستان، سکیولاریزم را برای این کشور نه یک انتخاب بلکه یک ضرورت دانسته و معتقدند که بقای پاکستانی آرام، متحمل، سعادتمند و مترقی بدون سکیولاریزه کردن جامعه ممکن نیست.

استدلال‌ها در رد سکیولاریزم

فتوای قدیمی و معمول در رد سکیولاریزم از سوی بنیادگرایان اینست که این پدیده نیز چون مثل دموکراسی سوغات غربِ «کافر» به شمار می‌آید بنابرین مردود است!

بین استدلال‌های بی‌اعتبار و مضحک فاشیست‌های مذهبی، استدلال بالا بیگمان بی‌اعتبار ترین و مضحک ترین آنهاست. برای این ریاکاران، جیره خوارِ غرب بودن خوب است؛ استفاده از وسایل بیشمار ساخت غرب در زندگی روزمره و منجمله تانک و توپ وگلوله وکمپیوتر و انترنت و تلفن‌های ماهواره‌ای و موترهای لوکس و سفرهای هوایی خوب است؛ استفاده از سینما، سی‌دی و ویدیوهای سکسی و حتی شراب غرب در خفا خوب است؛ اما ایده‌های دموکراسی و سکیولاریزم غرب خوب نیست. چرا؟

بنیادگرایان با بیشرمی حین تماشای تلویزیون ماهواره‌ای جواب می‌دهند زیرا هر دو ضد اسلام اند!

آیا هر ایده‌ای اجتماعی، سیاسی یا اقتصادی که در کتاب‌های مقدس دینی نبود ضد دین محسوب شده می‌تواند؟ ایده‌های دموکراسی و سکیولاریزم و امثال آنها قرن‌ها بعد از ظهور مسیحیت و اسلام پیدا شده و تکامل یافتند. این اصول را انسان‌ها برای تامین آزادی و تنظیم بهتر زندگی اجتماعی وضع کردند. و تا جایی که به ظهور سکیولاریزم در غرب ارتباط می‌گیرد، این حاصل عکس‌العمل مقابل مسیحیت مسلط وکشمکش‌ها در صفوف پیروان آن بود که سرانجام مسیحیت را واداشت تا با سکیولاریزم کنار آمده و معتقدانش را با آن و دنیای علم و تکنیک حتی‌الامکان منطبق سازد. کلیسا می‌دانست که اگر چنین نکند در برابر توفان آزادیخواهی و سکیولاریزم عصر برق و اتم وکمپیوتر پایه‌هایش سست خواهد شد. و با در نظرداشت همین تجربه بود که برخی کشورهای اسلامی نیز به سکیولاریزم گرایش یافتند تا هم دین از دست نرود و هم دنیا بدست آید.

پس قبول سکیولاریزم از سوی مسلمانان نه به منظور ترک دین که به منظور کسب آزادی، حقوق وکرامت انسانی بوده و ادامه خواهد یافت ولو هم بنیادگرایان در ضد اسلام بودن آن خون قی کنند.

اگر بنیادگرایان دو رو و دروغگو نیستند، باید از هرچه «سوغات» و اختراع و اکتشاف و ساخت غرب است چشم بپوشند و مثل انسان‌های نخستین لچ و لق در مغاره‌های کوه‌ها و جنگلات پناه برند تا عبادت و نیایش شان فارغ از هر غبار غرب و ماشین و فساد به دلخواه‌ترین صورت انجام گیرد. هم آنان خوش هم خدا خوش.

ولی اگر چنین چیزی ممکن نیست؛ ممکن نیست که پیراهن و تنبان را بکشند و عریان در سرک‌ها ظاهر شوند؛ اگر ممکن نیست که از قصرها و موترهای گرانقیمت و غذاهای درست شده در غرب و هزار و یک وسیله راحتی زندگی دست بشویند، آنگاه از دندان‌خایی‌های سالوسانه و خنده‌آور برضد دستاوردهای مادی و معنوی عظیم و جهانشمول غرب باید خجالت بکشند. غربی که اینهمه تمدن و فرهنگ را با رنج بسیار برای بشریت ارزانی داشته، به تفکر دموکراسی و سکیولاریزم هم ضمن ایستادگی در برابر نیروهای سیاه دینی و قربانی دادن دست یافته است.

استفاده بنیادگرایان از «سوغات»های مادی غرب و هار بودن آنان مقابل دموکراسی و سکیولاریزم به بیمار محتضری می‌ماند که نصف دوا راکه شیرین است می‌خورد اما نصف دیگر را دور می‌اندازد چراکه تلخ است! بلی، تلخ نه که در واقع زهر مقاتل است. برقراری دموکراسی سکیولاریستی در کشور ما همان و فلج و یا موش مرده شدن بنیادگرایان همان!

به قول دوستی، کاش مقدور می‌بود که غرب حق استفاده از اکتشافات و اختراعات خود را به بنیادگرایان نمی‌داد تا وضع فاشیست‌های دینی را می‌دیدیم که مطمئناً تماشایی ترین صحنه در کره زمین می‌بود.

ولی لزومی به آن خیالپردازی‌ها نیست. این تروریستان اگر بیمایه و دو رو نمی‌بودند «امارت‌های اسلامی» را به مقصد کشورهای غرب ترک نمی‌گفتند. هم اکنون اگر دولت‌های اروپا و امریکا عذر ایدئولوگ‌ها و عوامل خورد وکلان جهادی و طالبی را ازکشورهای شان خواسته و تهدید به بازگرداندن به افغانستان کنند، «قهرمانان اسلامی» حاضر خواهند شد تا آخر بنده بی‌زبان و چتلی‌خوار غرب باشند اما از آنجا رانده نشوند!

یکی دیگر از «خطرات» سکیولاریزم را «اشاعه فساد اخلاقی و بی‌تفاوتی نسبت به ارزش‌های اخلاقی» قلمداد می‌نمایند.

کدام «فساد اخلاقی» در غرب است که در کشورهای مسلمان و مشخصاً افغانستان وجود نداشته باشد؟ یگانه فرق بین فساد در غرب و در کشورهای مسلمان اینست که در غرب روی «فساد» پوشش نمی‌گذارند و در کشورهای اسلامی «فساد» در خفا و زیر هزار و یک پوشش حتی پوشش مذهبی (مثلاً صیغه در ایران) ساری و جاریست.

همچنین بسیاری از ارزش‌های اخلاقی مسلمانان پدیده‌های مطلق و تغییرناپذیر نیستند. پاره‌ای از این معیارها و ارزش‌ها در اثر

☆ـ بنابر یک منبع امریکایی ۴۰ تا ۵۰ هزار مدرسه در پاکستان وجود دارند که تنها کمتر از ۴۵۰۰ آنها راجستر شده اند.

مرور زمان یا طغیان‌های عشق انسان به آزادی جای خود را به آن ارزش‌ها و معیارهای «غربی» خواهند سپرد که امروز علیه آنها داد و فریاد می‌کشیم و ابراز انزجار می‌نماییم.

جای سرافرازی و نخوت نیست. لااقل در مورد جنایت عروس ساختن دختران در سن کودکی، ازدواج مردان بزرگسال با دختركان، تجاوز به کودکان و بچه‌بازی در کشورهای مسلمان از جمله افغانستان وضع خیلی دردناکتر از کشورهای سکیولار است: در جوامع سکیولار به آن فساد به مثابه یک جنایت نگریسته می‌شود اما در افغانستان خود می‌دانیم که تفنگ سالاران پلید و طالبان قربانیان معصوم شان را حتی در جبهه‌ها هم با خود نگه می‌دارند. پس سکیولاریزم را عامل اشاعه فساد و سست شدن پایه‌های ارزش‌های اخلاقی خواندن، تف را سربالا انداختن است.

دلیل عامیانه دیگری که در رد سکیولاریزم شنیده می‌شود اینست که تحقق سکیولاریزم در افغانستان شدیداً مذهبی و سنتی واقعبینانه نیست.

آمدن دموکراسی و سکیولاریزم و فرهنگ مترقی در جامعه بی‌نهایت عقب نگهداشته افغانستان مسئله‌ای ساده نبوده بلکه با توجه به بنیادگرازده بودن این کشور بدطالع، مبارزه‌ای فداکارانه را ایجاب می‌کند و روشنفکران و نیروهای واقعاً انقلابی و مردمی این ایثار را باید به جان بخرند. شاه‌امان‌اله حرکت را شروع کرد اما از آنجایی که نتوانست بر اکثریت مردم اتکا کند، انگلیس شیطان به یاری ملایان و روحانیون نوکرش توانستند با انواع توطئه‌ها حکومت تمدن‌خواه امان‌اله را سقوط داده و داره‌های رهزن به سرکردگی بچه سقو را جاگزینش سازند.

پس از شاه امان‌اله هیچ دولت دیگری پدید نیامد که راه او را با قاطعیت و جدیت ادامه دهد.

«مذهبی» و «سنتی» و «قبل از وقت» بودن عموماً ورد کلام حکام ارتجاعی این سرزمین و بهترین بهانه و مستمسک شان به منظور حفظ وضع موجود و تداوم حکومت شان بوده است. یاد هیچکس نرفته است که طالبان در رد بازکردن مکاتب و رفع آنهمه قیودات ضد انسانی علیه زنان می‌گفتند «هنوز شرایط مساعد نیست»! در دوره‌های دیگر هم آنگاه که زمزمه‌ی دموکراسی بالا می‌شد، بلافاصله می‌شنیدیم که «هنوز شرایط مساعد نیست»!

نه «عقب‌ماندگی»، «مذهبی» و «سنتی» بودن جامعه را باید نادیده گرفت و نه بهیچوجه به تقدیس آنها پرداخت. جامعه ما تاکی «عقب مانده»، «مذهبی» و «سنتی» باقی خواهد ماند؟ چند ده سال دیگر باید صبر کرد که جای افغانستان در آخر لیست بدبخت‌ترین و فلاکتبارترین کشورهای عالم نباشد؟ بر هر افغان آگاه و شرافتمند است که علیه سه آفت به نبرد برخیزد. در غیر آن ذکر همیشگی زخم‌های سرطانی مذکور فقط به معنی توجیه رندانه و فرسوده‌ی انفعال و جبن و سازشکاری و بی‌ارادگی است.

هیچ تغییری بنیادی خود بخود و بدون مبارزه در یک جامعه پدید نمی‌آید. وقتی سال‌ها پیش رفع حجاب از زنان شروع شد، ملایان مرتجع همراه ترنم کرکننده این نغمه که «جامعه اسلامی است» و «هنوز شرایط لازم فرا نرسیده است» شورش کردند. اما غیر از قاطع عمل کردن داوود خان، از آنجایی که اکثریت را نتوانستند فریب دهند، آزادی زنان که ضرورت زمان بود رفته رفته به موج قدرتمندی بدل شد که فاشیست‌های جهادی هم نمی‌توانند طوری که مایل اند در برابرش بایستند.

کفن دور شدن از سر زنان در زمان داوود از بالا صورت گرفت، زیرا حکومتش بوی برده بود که اگر به موقع اقدام نکند، رفع حجاب به جنبشی سرتاسری و بزرگِ آزاد کننده رشد خواهد یافت. زمانی هم آمدنیست که دولتی ارتجاعی از «لزوم» سکیولاریزم حرف بزند لذا چه بهتر که آزادیخواهان میهن ما این بیرق را بلند کنند تا اصالت و ریشه‌اش نیز محفوظ بماند.

جباران «شرایط مساعد» را تا روز قیامت دور می‌اندازند تا در این جریان چنگ شان را بر قدرت عمیقتر سازند.

زمانی گفته می‌شد که مردم ما حتی مخالف ایجاد سرک و مکتب و شفاخانه و... در مناطق شان بودند. اما در پشت این توهین به مردم باید مقاصد دولت‌ها را در نظر گرفت که بی‌کفایتی، فساد و ضد مردمی بودن خود را زیر آن اتهام‌ها به مردم می‌پوشانند. در حالیکه مردم ما مثل سایر انسان‌ها مشتاق هرچیز خوب اند.

در مورد دموکراسی و مخصوصاً سکیولاریزم موضوع تیره‌تر از آنچه گفتیم است. امروز از هر بنیادگرا و عنصر سازشکار در اداره آقای کرزی که راجع به سکیولاریزم بپرسی بی‌درنگ جواب می‌دهند که «کشور ما اسلامی است» یعنی سکیولاریزم را اتوماتیک ضد دین وانمود می‌سازند تا دیگر

در اینجا اشاره به آن روشنفکران غیر بنیادگرا یا ضد بنیادگرا هم ضروریست که صرفاً به منظور رستن از ترور و تهدید آدمکشان بنیادگرا به هر دری می‌زنند، در هر مجلس هرزه و بنیادگرا بوی شرکت می‌جویند، بی‌غیرتی و کثافتکاری را تا جایی می‌رسانند که با بنیادگرایان طرح دوستی می‌ریزند و حتی پیشوند «حاجی» و «الحاج» را ضم نام خویش می‌نمایند تا آدمکشان، زرد رویی، گردن پت و دست‌های بالای آنان را ملاحظه کرده از سر بی‌قیمت شان دست بشویند.

جای بحث باقی نماند و علیه آنانی که پافشاری ورزند فوراً خنجر تکفیر را از آستین بیرون می‌کشند خنجری که اگر اصول سکیولاریزم در جامعه مرعی باشد چشمان خود شان را می‌درد. شاه‌امان‌اله بود که «سنت» فرهنگی و غیر فرهنگی را زیر پا گذاشت و پوشیدن لباس «غربی» را رایج ساخت. اگرچه او از دست اعمال انگلیس مجبور به ترک کشور شد اما امروز حتی میراث‌خواران آن روحانیون جاسوس و رهزنان بچه سقوی نیز خود را با آخرین مدل لباس‌های اروپایی می‌آرایند.☆ یعنی «سنت» شکست و دهه‌هاست که صدها «سنت» شکسته و بازهم «سنت»ها همراه «سنت گرایان» خواهند شکست چه خود به خود در اثر جبر زمان چه در اثر مبارزه. معمولاً یک فرد به بهترین میوه دنیا هم که با آن آشنایی نداشته باشد در اول رغبتی نشان نخواهد داد اما پس از چند بار مزه کردن به آن علاقمند می‌شود. دموکراسی و سکیولاریزم برای مردم ما حکم همان میوه‌ی ناآشنا را دارد که اگر یکبار به حدکافی لذتش را بچشند دیگر قدرتی نخواهد بود که از آن محروم شان سازد. باید مردم ستمدیده‌ی ما این «مزه» را بچشند.

اگر کشورهای مسلمان مثل ترکیه ۸۰ سال پیش به سکیولاریزم گرایید، چرا افغانستان ما نتواند امروز به آن دست یابد تا دیگر جایی برای سوءاستفاده از دین در سیاست، وجود طاعون تروریزم دینی، بی‌ناموسی‌های جنگ سالاران و جدال‌های خونین مذهبی و فرقه‌ای، باقی نماند؟

نتیجه و تجسم «استدلال»های بنیادگرایان در رد سکیولاریزم و دموکراسی را در گورستان شدن افغانستان، در فاجعه ۱۱ سپتامبر، در جنایتکاری‌های روزمره رژیم ایران، در بریدن گلوی مادران و کودکان در الجزایر، و کشتار مردم بیگناه در اندونزیا با بمب گذاری‌های کور و... می‌بینیم. برای فردی که غرض و مرضی نداشته باشد همین‌ها کافیست که راه نجات دنیا و دین را در سکیولاریزم بیابد. ■

☆ـ فیشن‌های غلیظ داکتر عبداله و یونس قانونی برای «مدرن» جلوه دادن شان حتی تعجب غربیان را هم برانگیخته است. اما آنان نمی‌دانند که برای مردم افغانستان همانقدر که عبا و قبای طالبان چشم سرمه‌ای ترسناک و نفرت‌انگیز بود، این «تجدد» نمایی‌های برادران جهادی شان ایضاً زشت و کراهت انگیز است چراکه اولی در نوع لباس نیز وحشت و فرهنگ قرون وسطایی شان را به نمایش می‌گذاردند و دومی زیر آن فیش‌ها می‌خواهند جنایت پیشگی و فاشیزم دینی شان را پنهان نمایند.

فدرالیزم تنبان پاره...

معروف سیاسی پاکستان به حساب می‌آید ولی قرار معلوم ناسیونالیزم ایشان معروفتر از همه است. وی در مصاحبه‌ای اظهار می‌دارد:

«من عضو "عوامی نیشنل پارتی" بودم اما به علت تفاوت بین ناسیونالیزم خود و ناسیونالیزم "عوامی نیشنل پارتی" از آن جدا شدم. اگر یک پشتون در هرکجایی مورد بی‌عدالتی قرار می‌گیرد، صدای اعتراض من به دفاع از وی بلند خواهد شد. "عوامی نیشنل پارتی" با حمله امریکا به افغانستان به مخالفت برنخاست؛ **اما من برعکس علناً از طالبان دفاع کردم زیرا آنان پشتون بودند و در مورد اسامه برپایه پشتونوالی موضع اصولی اتخاذ کرده و او را به نیروهای بیگانه تحویل ندادند.** پس به نظر من طالبان بیهراس از پیامدهای سیاسی، مدافع عنعنه‌ی پشتون بودند.» (نیوز، ۴ می ۲۰۰۳)

حالا اگر نرشیر نگارگرها، نبی مصداق‌ها، هاشمیان‌ها، انورالحق‌احدی‌ها، حسن کاکرها و مانند آنان به مراتب بیشتر از آقای باچا دهان خود را به دفاع از سیاف، گلبدین، طالبان و دیگر جلادان پشتو زبان مردار می‌کنند، هیچ تعجب ندارد.

سایر مدافعان فدرالیزم

غیر از مرتدانی چون داکتر اعظم دادفر که به خواری معاونیت‌رشید دوستم هم تن سپرده و میهنفروشان پرچمی، گروه ستم ملی این مزدوران از چهارسو سیلی خورده‌ی شوروی سابق نیز ژنده‌ی زرد فدرالیزم را زیر بغل دارند. این گروه همیشه مشکوک و وابسته به رژیم‌های ۲۵ سال اخیر، در عین حال از بی‌پرنسیپ ترین و بی‌غیرت ترین گروه‌های سیاسی بشمار می‌رود: «رییس جمهور» داکتر نجیب آن را به لگد زد ولی گروه به روی خود نیاورد و مانند نویسندگان و شاعران‌تسلیم‌طلب انجمنی خوش بود که اجازه انتشار نشریه‌ای زیر کنترول روس‌ها و خاد را یافته؛ امیر برهان‌الدین ربانی با آن که چندین عضوش راکشته بود و نمی‌خواست اعضایش را درکنار «بچه‌های جمعیتی» جا دهد ولی «ستم ملی» زیادتر از آن ذوق زده «ریاست جمهوری» قوما بود (و به‌گمان قوی «مسئله ملی» را هم در این ظلمتکده حل شده می‌دانست) که از جنایت‌ها، غضب‌ها و کرشمه‌های «استاد» دلگیر شوند؛ به قول قصیرالابعاد عبدالحفیظ منصور، سپه‌سالار کثیرالابعاد نیز «ستم ملی» را «قلع و قمع» کرد معهذا این برادران نامشروع پرچم و خلق، در پف‌کردن «مسعود بزرگ» از باند خلیلی و غیره پس نمی‌مانند. «ستم ملی» مدت‌هاست همانند رفقای پرچمی و خلقی شان، خود را برای بنیادگرایان دست‌آموز، بی‌ضرر و

آماده انجام هرگونه خدمت، تثبیت کرده اند.

«ستم ملی» اگرچه هنوز در باند دوستم مدغم نشده است، عشق‌اش به نظام فدرالی کاملاً طبیعی است. اکنون که خدا «همسایه بزرگ شمالی» را از روی شان گرفت، این گروه بی‌پدر و بی‌مادر شده و امثالش به خاطر نیل به اهداف ضد ملی شان مجبور اند خود را به ازبکستان، ایران، ترکیه یا حتی مجدداً به روسیه بفروشند مشروط بر این که دولت‌های مزبور خریدار باشند.

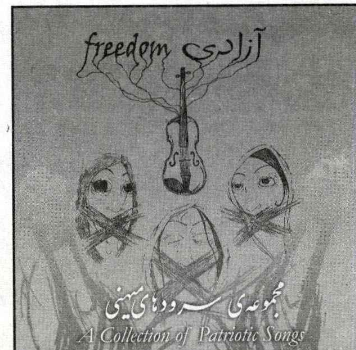
همچنین با وجود آن که عطامحمد جنایتکار (یعنی همان «برادر قیادی استاد جنرال عطامحمد قومندان قول اردو» وغیره در مزار) می‌فرماید: «مطرح ساختن نظام فدرالی در افغانستان زهر است»! ولی این فرمایشات بیشتر بخاطر سگ‌جنگی‌های جاری بین او و دوستم است تا چیز دیگر. وی اگر خود را به جهالت و «فراموشکاری» می‌زند، مردم لیکن می‌دانند که «استادانِ همیشه در صحنه» ربانی، سیاف و خلیلی افغانستان را بارها در آستانه تقسیم و تجزیه قرار داده اند؛ «استاد» و «کثیرالابعاد» و دوستم «ائتلاف شمال» ضد پشتون را سرهم بندی کردند☆؛ و هم اکنون اگر رژیم ایران امیرک اسماعیل خان را وچ کند او بی‌درنگ «امارت مستقل اسلامی و محمدی ناب هرات» را هم اعلام خواهد داشت کمااینکه فیلسوف معاصرِ بنیادگرایان و مرتجعان غیر پشتون، سمندر غوریانی در هفته‌نامه «امید» وابسته به مافیای «قهرمان ملی» و «جمعیت اسلامی» به درستی متهم به استقلال‌طلبی برای هرات شده بود؛ و...

مخالفت عطامحمدها با فدرالیزم همانقدر پوک و سالوسانه است که مخالفت «سهار» یا طالبان با آن.

به گفته روشنفکران انقلابی غیر پشتون در صفحات شمال، مردم از دست دوستم و عطا و داوود و غیره رهزنان آدمکش آنچنان ستم و بی‌ناموسی‌هایی دیده اند که سگِ یک والی یا قومندان پشتونِ ضد بنیادگرا و طرفدار دموکراسی را بر آنان ترجیح می‌دهند.

آزادی

مجموعه‌ای از سرودهای میهنی «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» بروی سی‌دی

آن را در بدل قیمت و هزینه پستی آن ۶۰ افغانی (۱۸ دالر امریکایی) بدست آورده می‌توانید.

خلاصه

۱) نظام فدرالی و غیرفدرالی به عنوان نحوه اداره کشور مسئله افغانستان را تشکیل نمی‌دهد؛ مسئله انحلال سلطه‌ی خاینان جهادی از صحنه نظامی و سیاسی در این کشور است. نظام فدرالی یا هر نظام دیگر در زندگی مردم ما بی‌اثر و بی‌معنی خواهد بود. تا دست بنیادگرایان و اربابان شان از قدرت کوتاه نشده است افغانستان نه از بند فیودالیزم و نه قدرت‌های استعماری آزاد نخواهد بود. پس اول آزادی و بعد انتخاب نظام اداره‌ی آن.

۲) مادامی که دموکراسی در کشور استقرار یابد، حل نسبی بسیاری از مسایل و منجمله مسئله ستم ملی قابل تصور خواهد بود. بدون برخوردی افشاگرانه‌ی صریح علیه مافیای جهادی، «نقد» به اصطلاح طرح‌های آنان، غیر از مشاطه‌گری جانیان مذکور با «بحث‌های دوستانه» و خوابانیدن مردم مفهومی ندارد.

۳) مافیای جهادی دهل فدرالیزم را به هدف منحرف ساختن توجه مردم ما از واژگونی «امارت»‌های خون و خیانت خود هم به صدا در می‌آورند. ازینرو رسالت تمام روشنفکران انقلابی پشتون و غیر پشتون است که بر اساس دموکراسی و مبارزه علیه بنیادگرایی در راه همبستگی مردم زجرکشیده و محروم اقوام مختلف کشور، افشای بدون ملاحظه‌ی ماهیت جنایتکارانی مثل سیاف، گلبدین، دوستم، خالص، خلیلی، فهیم و امثال شان و روشنفکران خودفروخته در خدمت آنان و علیه برتری طلبی‌های قومی پشتون و غیر پشتون، قاطعانه و پیگیر کار و مبارزه کنند تا بدینترتیب پیکار شان علیه دشمنانی که تا دندان مسلح و پاسدار فیودالیزم یا تفکر فیودالی و هر تفکر دیگر ارتجاعی اند معنایی عمیقتر یابد. ■

☆ـ اگر سوال شود که مگر در «ائتلاف شمال» پشتون‌ها نیستند؟ پاسخ اینست که حضرت‌علی در ننگرهار معنی ائتلاف را نفهمیده و ایمانش را پول اندوزی، حکمروایی، زدن هر کسی که او را حریفش بپندارد و حتی موتر گرانقیمت لندکروزرش می‌سازد. همینطور است حاجی دین محمد که تا وقتی کسی به جریان پول اندوزی و تجارت هیروئین‌اش کاری نداشته باشد چه پشتون باشد چه غیر پشتون با او جور می‌آید. برای این دو هیچگاه اهمیت نداشته که اگر «ائتلاف شمال» ضد پشتون نیست چرا نامش «شمال» است. برای آنان حیاتی این بوده که چگونه به جاه و ثروت برسند. اما قضیه سیاف جدا است. سی‌آی‌ای، آی‌اس‌آی و عربستان سال‌ها پیش کیسه او را پر کرده اند. شرکت این جنایتکار در ائتلاف «فرصت طلبانه» است. او در ائتلاف آمد تا خود را حفظ کند چون با «برادران» طالب و گلبدین معامله‌اش نگرفت و سایر «برادران» پشتون هم پشت خالی و مشت خالی داشتند. اما تضاد او با باند «مارشال» و جمعیت مخصوصاً پس از کشته شدن «سردار نابغه» توسط «برادران» عرب، صورت بمبی ساعتی را به خود گرفته که هر آن ممکن است منفجر شده او و «مارشال» و قانونی و... را پارچه پارچه سازد.

گزارش‌هایی از سرزمین...

محمدشاه

چور و دزدی قانونی، فهیم و هم‌مسلکان شان

یونس قانونی مانند فهیم چندین نمره زمین را در وزیراکبرخان غصب کرده است. او در دوران اول حکومت چور و دزدی خود هم تعمیرهایی را در وزیراکبرخان، پل‌باغ عمومی، خیرخانه وکارته پروان خریداری کرده بود.

قومندان امان‌اله، کوتل خیرخانه را به افراد خود توزیع نمود که به هر نفر دو نمره زمین رسیده است. پروژه ۳۱۵ هم تماماً بین قومندانان پنجشیری تقسیم شده است.

ب. ن.

از فساد قدریه یزدان‌پرست

اگر چه قدریه یزدان‌پرست که در زمان نجیب در شورای سراسری زنان افغانستان وظیفه داشت و شوهرش در خادبود، برای خوانندگان «پیام زن» چهره ناشناخته‌ای نیست، با اینحال مطالبی که یکی از همکارانش به نام شریفه در مورد وی اظهار می‌داد جالب اند: «قدریه زنی نهایت مرتجع است. در چاپلوسی و دست‌بوسی معصومه‌عصمتی وردک یکه بود. با آمدن جهادیان در شهر کابل او هم از جای نامعلومی که رفته بود برگشت و تخلص یزدان‌پرست را ضمیمه اسم خود نمود. شوهرش از وظیفه خاد موقتاً کناره گرفته و در سرای اسعارفروشی مصروف کار شد. قدریه هر طوری بود خود را به "مقامات جهادی" رسانیده و با داکتر عبدالحی‌الهی از رهبران شورای نظار و در آن وقت مسئول سازمان‌های اجتماعی دولت ربانی، آشنایی بهم زده و خود را در رأس "د میرمنو تولنه" نصب نمود.

کار رابطه قدریه یزدان‌پرست با عبدالحی‌الهی به جایی رسید که از اجتماع زنان آن مؤسسه دختری را به عبدالحی تقدیم داشت که مخفیانه با او عروسی نمود.

سیدحسین‌انوری که وزیر وزارت کار و امور اجتماعی بود مقرری قدریه را نپذیرفته و تلاش می‌نمود تا او را کنار زده و می‌خواست محبوبه حقوق‌مل رییس "د میرمنو تولنه" باشد. بین سیدحسین‌انوری و عبدالحی‌الهی اختلاف جدی پیدا شد. عبدالحی توانست "د میرمنو تولنه" را مطابق خواست خود بچرخاند. رقابت بین دو جنایتکار جهادی، قدریه و محبوبه را هم به جان یکدیگر انداخت و زمانی همدیگر را جانانه لت و کوب کردند که سرانجام قدریه برنده شد و تا جایی که توانست از مقامش سؤاستفاده نمود.

مؤسسه خارجی "پاملرنه" مبلغ ۵۰۰۰ دالر امریکایی و یک مقدار تکه و لوازم خامک دوزی را برای زنانی که دست‌دوزی می‌کردند، اعانه داده بود. ولی قدریه تمام این پول را به جیب زد. همچنین با همدستی خزانه‌دار مؤسسه، یک ماهه معاش مامورین آن مؤسسه را به دلیل اینکه معاش در بین راه "مفقود" گردیده از آن خودکرد که در اثر آن چند نفر بیگناه برای مدت ۶ ماه در ریاست سوم امنیت ملی ربانی محبوس گردیدند.»

ر. س.

جنایت و بربریت جهادی در شیرپور

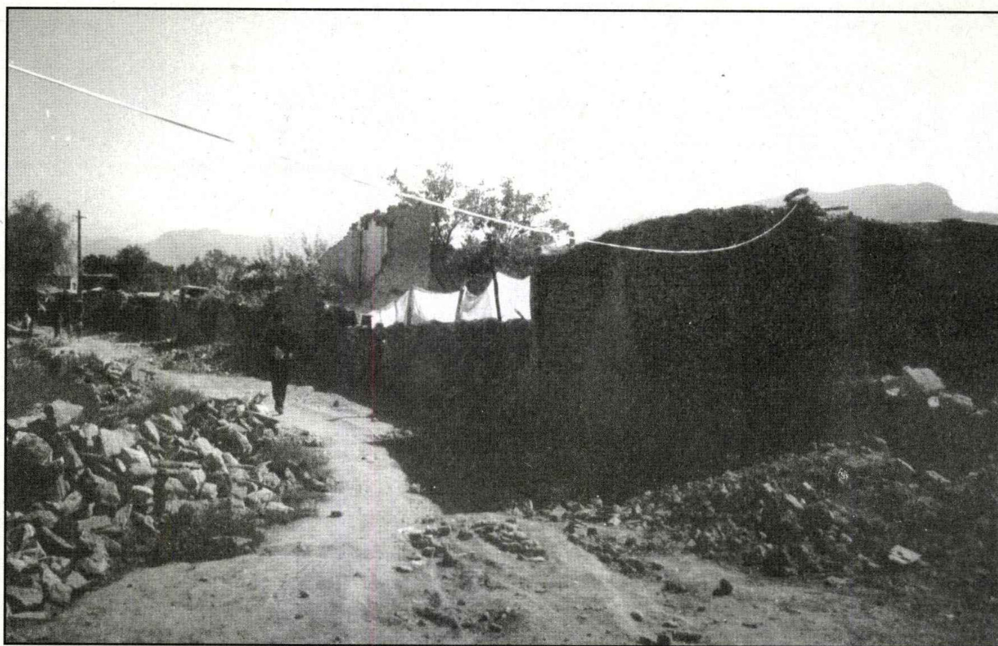
قبلاً از تعمیرات کهنه‌ی شیرپور، قطعات نظامی استفاده می‌کردند ولی درین اواخر به مثابه قشله عسکری متروکه فقط در چند تعمیر آن پوسته‌های عسکری قرارگاه داشتند.

به اساس حکم «مارشال» فهیم ساحه متذکره از وجود نظامی‌ها پاک و امر تخریب آن داده شد. در جوار این پوسته‌ها تقریباً ۳۰۰ خانه‌ای غیرنظامی از ده‌ها سال بدین سو موقعیت داشتند که در دوران جنگ طالبان در شمالی و سرازیر شدن مهاجرین از آن مناطق، به آن‌هاافزوده شد.

اخیراً ۳۰۰ نمره زمین چهار بسوه‌یی که مساحت مجموعی آن به ۱۲۰.۰۰۰ متر مربع (۶۰ جریب) می‌رسید برای اراکین بلند رتبه دولتی شامل وزرا، قومندانان، جنرال‌ها، معاونان وزرا، والیان، روسای دوایر امنیت (خاد)، تجار وابسته به فهیم، قانونی و بسم‌اله لوی‌درستیز و همچنان خانواده‌های فهیم، قانونی، دوستم، عطا، جنرال داوود قومندان قندوز و دیگران توزیع گردید و اکثریت خانه‌های مهاجرین زیر نقشه آمد.

به تاریخ ۱۳ سنبله ۱۳۸۲ قومندانی امنیه کابل تحت قومنده‌ی عبدالبصیر سالنگی و جلالی وزیر داخله که هر دو در آن ساحه زمین گرفته بودند، به منطقه هجوم برده و به تعداد ۳۰ منزل را توسط بلدوزر به زور ویران کردند. آنان برای مردم فرصت جمعآوری اموال شان را هم ندادند و چندین کودک درین جریان زخمی شد. ساکنان منطقه مقاومت کرده و در اعتراضی که داشتند عمال دولت و شخص سالنگی را افشاکردند و او را با پرتاب خشت وکلوخ از آن جا دور ساختند.

خانمی که اسم خود را فاش نکرد در صبحتی که بین مردم داشت گفت: **«او مردم این خاین جهادی که قومندان امنیه کابل است از خون ما و شما صاحب ۵، ۶ خانه شده. اینان به اسلام خیانت کرده اند و دروغ می‌گویند و دزدی می‌کنند. حالا آمده اند که ما را از خانه‌های گِلی که سی سال است در آن‌ها زندگی می‌کنیم بیرون کشند تا برای خود قصرها آباد کنند. ما باید به روی این سگ‌ها سنگ پرتاب کنیم.»**

عکس از «پیام زن»

محمدحنیف یکی از اهالی آنجا گفت: **«ما از سمت شمالی که خانه‌های ما توسط طالبان سوزانده شد درین جا مهاجر شدیم و سرپناه گِلی برای خود اعمار کردیم. بدبختانه که این زورمندان ساحه را بین خود تقسیم کرده و ما را اخراج می‌نمایند. من چند تن آنان را می‌شناسم که چندین خانه دارند و این جا را هم تصاحب کردند.»**

فردای آن روز پلیس کار تخریب خانه‌های مردم را از سر گرفت. مردم محل مکرراً مقاومت کردند. شخصی که صاحب‌منصب بود با فامیل خود از خانه خارج نشد و می‌گفت: **«بگذارید این جهادی‌ها و تیکه‌داران ملک که وطن را خراب کرده اند خانه مرا هم خراب کنند و فامیلم زیر خاک شود.»**

محمدمحسن یکی از باشندگان ضمن خطاب به مردم گفت: **«ما مردم بیچاره در هیچ جای شهر کابل خانه نداریم. ما مهاجر هستیم و نان خوردن خود را نداریم. بصیرسالنگی ما را به زور از خانه‌های ما بیرون می‌کند، دولت هم عرض ما را قبول نکرد. کرزی ما را به حضور نپذیرفت و از پشت دروازه رد شدیم، مقابل دفتر "یوناما" اعتصاب کردیم.»**

بعد از آن که بوی موضوع از طریق رادیوهای جهانی بلند شد، یونس‌قانونی و انورالحق‌احدی کنفرانس مطبوعاتی را ترتیب دادند. آنان گفتند که کدام نقض حقوق بشر را در این رابطه نمی‌بینند و این جنایت را «قانونی» وانمود کردند.

دولت تا روشن شدن قضیه، اعمار منازل جدید را ممنوع اعلام کرد و کمسیونی را در رابطه توظیف نمود که کمسیون در کارش ناکام بود. جلالی وزیر داخله از اقدام بصیر طی مصاحبه‌ای که ماه سنبله انجام داد دفاع کرده و گفت که پلیس وظیفه خود را انجام داده است. از حبیب‌اله‌اصغری معاون شاروالی کابل در این رابطه پرسیده شد که بیشرمانه گفت: «شاروالی از قضیه آگاهی ندارد.» در حالیکه محمدانور شاروال کابل زیر نام رییس المپیک و امیرالدین سالک معاون شاروالی و شخص اصغری در آن ساحه زمین گرفته اند.

برای باقی ساکنان آن جا سه ماه وقت داده شده که ساحه را تخلیه کنند. تهدیدها وجود دارد. بیم آن می‌رود که ۲۵۰ خانه دیگر در همین روزها تخریب گردد.

روزنامه «آرمان ملی» اقدام و حرکت حق‌خواهانه مردم را نامعقول گفت و عمل افشا گرانه حقوق بشر را نکوهش کرد زیرا میرحیدر مسئول روزنامه خودش یک نمره زمین در آن جا تصاحب شده است.

رییس ناحیه دوم گفت: «توزیع زمین‌های شیرپور که به اساس وابستگی‌های گروهی و شخصی صورت گرفته غیرعادلانه است چرا که در شاروالی بیش از ده‌هزار تقاضانامه برای گرفتن زمین وجود دارد که از چندین سال به این طرف روی هم انبار شده و کسی به داد شان نمی‌رسد.»

در سندی که از شاروالی کابل به دست آمده در مورد توزیع زمین‌ها چنین تذکر رفته است: «... زمین‌های توزیع شده به مساحت چهاربسوه برای فی نفر تحت این شرایط که تعمیر دو منزله، پخته کاری و دارای چاه سپتیک باشد، اعمار گردد. ساحه‌ای که مربوط وزیر اکبرخان است، قیمت آن بلندتر می‌باشد.»

لیست تعدادی از کسانی که این زمین‌ها برای شان داده شده:

۱ـ نعمت‌اله‌شهرانی، خلیلی و فهیم معاونان رییس دولت.

۲ـ شهزاده مسعود، زلمی‌هیوادمل، یحیی‌معروفی، علم‌راسخ، آقاحسین‌هاشمی مشاوران رییس دولت.

۳ـ محقق وزیر پلان که فی بسوه آن را به ۱۵.۰۰۰ دالر به فروش رسانیده است.

۴ـ ۱۸ وزیر و مشاور وزیر.

۵ـ ۲۰ جنرال جهادی و غیرجهادی بلندرتبه.

۶ـ ۴۸ قومندان مسلح بر حال جهادی.

۷ـ ۸ معاون وزیر

۸ـ ۵ معاون والی

۹ـ ۲۲ تاجر وابسته به فهیم، قانونی، عتیق‌اله‌بریالی و بسم‌اله.

۱۰ـ جنرال عارف رییس ریاست‌های امنیت دولتی و پنج تن از اقاربش.

۱۱ـ روسای امنیت دولتی و داخله.

۱۲ـ مهرفاضل سفیر

۱۳ـ مهرصابر تاجر

۱۴ـ مهرظاهر جنرال

۱۵ـ امیرالدین سالک معاون شاروالی

۱۶ـ انجنیرعبدالطیف رییس اسکان

۱۷ـ ملاتاج محمد والی کابل

۱۸ـ غلام نبی فراهی معین وزرات تجارت

۱۹ـ احمدمسعود پسر احمدشاه مسعود

۲۰ـ محمدامین‌ناصریار وزیر حج و اوقاف

۲۱ـ مفتاح‌الدین کارمند عالی رتبه امنیت دولتی

۲۲ـ انجنیرمحمداسحق رییس رادیو و تلویزیون

۲۳ـ جنرال رحیم وردک معاون وزیر دفاع

۲۴ـ گل‌ازگ ځدران معاون وزیر دفاع

۲۵ـ بابه‌جلندر قومندان شورای نظار.

۲۶ـ نوریه‌زینب‌انوری رییسه کودکستان‌ها، خانم انوری وزیر زراعت.

۲۷ـ حبیبه بنت امین‌اله خانم جنرال عزیزالدین.

۲۸ـ نوریه خانم مفتاح‌الدین کارمند عالی رتبه ریاست ۴۵ امنیت دولتی. آنان صاحب دو منزل دیگر درکارته‌پروان و شهرنو نیز می‌باشند.

۲۹ـ بسم‌اله لوی‌درستیز برای پسرانش عنایت‌اله و هدایت‌اله.

۳۰ـ دوستم برای پسرش باطور.

۳۱ـ تاج‌محمد وردک سابق وزیر داخله برای پسرش احمدنجیب.

افرادی که فعلاً در شیرپور زمین گرفته اند و خانه‌های قبلی شان که تا حال افشا شده:

۳۲ـ قانونی وزیر معارف که در حصه اول خیرخانه، وزیراکبرخان، هند، لندن و معلوم نیست که دیگر درکجاها قصر دارد.

۳۳ـ فهیم سه خانه‌ای بسیار مجلل در پروان دوم، کارته‌پروان و وزیراکبرخان و چندین منزل دیگر در تایمنی، خیرخانه و پل‌باغ‌عمومی دارد. وی حالا هم زمینی را در شیرپور قبضه نموده است.

۳۴ـ دامادهای فهیم هر کدام در کارته پروان، مقابل لیسه نادریه خانه دارند.

۳۵ـ عبدالحسین، حاجی مقیم، عبدل‌امین و عبدالقدیم برادران فهیم زمین‌های شیرپور توزیع گردید که هرکدام برعلاوه در پروان دوم، پروان سوم مقابل باغ بالا وکارته پروان خانه‌ها داشته و مصروف تجارت و تیکه‌داری تعمیرات آیساف در ساحات پلچرخی و دارالامان می‌باشند.

۳۶ـ حاجی محمدعثمان کاکای فهیم در شیرپور زمین غصب نمود که قبلاً هم مالک دو خانه در بهارستان کارته‌پروان و پروان سوم بود.

۳۷ـ به عتیق‌اله، نجیب‌اله، حاجی‌فرید پسران کاکای فهیم و ثریا دختر کاکایش که همه دارای دو سه حویلی در شهر کابل بودند، زمین‌های شیرپور داده شده.

۳۸ـ قره‌بیگ رییس سره میاشت که دارای سه خانه می‌باشد.

۳۹ـ نظری رییس اداری وزارت حج و اوقاف دو خانه دارد.

۴۰ـ جنرال بابه‌جان در مکروریان آپارتمان دارد.

۴۱ـ جنرال آصف‌دلاور در مکروریان آپارتمان دارد.

۴۲ـ دوستم دو خانه در شهر نو دارد.

۴۳ـ عطا قومندان مزار یک خانه درکارته‌پروان و یک خانه در حصه اول خیرخانه دارد.

۴۴ـ انجنیرشاکرکارگر وزیر آب و برق که درین اواخر یک خانه را در مقابل سفارت چین در بدل ۵۰۰.۰۰۰ دالر از عزیزاله‌واصفی خریداری کرده است.

۴۵ـ عبدالبصیرسالنگی سابق قومندان امنیه کابل که سه خانه و ۳۰ باب دکان قبلاً در شهر کابل داشت.

۴۶ـ جنرال ظاهرعنبر در ساحه خیرخانه قصر اعمارکرده بود.

۴۷ـ محمدشریف شریفی برادر قانونی که در خیرخانه خانه دارد.

۴۸ـ جنرال محمدعارف رییس امنیت دولتی که سه خانه را در کارته پروان تصاحب کرده و سرک عمومی را مسدود ساخته است.

۴۹ـ جنرال عبدالحد که خانه در مکروریان دارد

۵۰ـ عبدالمحمود لوی حارنوال که در خیرخانه خانه دارد.

۵۱ـ عنایت‌اله سابق وزیر که درکارته پروان دو خانه دارد.

۵۲ـ غوث‌الدین‌فایق سابق وزیر فواید عامه که در شهر نو خانه دارد.

۵۳ـ حاجی شیرعلم قومندان سیاف که در تایمنی خانه دارد.

۵۴ـ قومندان ملاعزت که درکارته پروان خانه دارد.

مزار

گ. ن.

از جنایت‌های تفنگ‌سالاران

به تاریخ ۲۷ حمل ۱۳۸۲ در دشت شور مزار دو نفر مسلح سیدهاشم ولد سیدصفدر را در حالی به قتل رسانیدند که شخص مذکور با خانمش برای خداحافظی به خانه پدرش رفته بودند. وی پاسپورت آلمانی داشته و از آلمان آمده بود و می‌خواست دوباره با خانمش به آلمان برود. سیدهاشم و خانمش یک مقدار زمین میراثی خویش را نیز فی متر مربع صد دالر در پهلوی مسجد سجادیه به فروش رسانیده بودند که پولش را (بیش از سی هزار دالر) قاتلان به جیب زده و فرار نمودند.

از رذالت‌های تفنگ‌سالاران

به تاریخ ۳۱ حمل ۱۳۸۲ ساعت ۸:۱۵ موتر شفت‌کاران کودوبرق در حالیکه از دروازه چارسرکه عبور می‌کرد، توسط افراد مسلح قومندان محمدنور مربوط جمعیت اسلامی متوقف می‌گردد. چون بهانه دیگری برای لت وکوب نداشتند بناءً پرسیدند که چرا افراد زیادی در موتر نشسته اند و موتر بسیار پر است. دو نفر کارگر شفت به نام‌های محمداشرف آمر شفت کاربامید و انجنیر محمدجعفر آمر شفت تولید امونیا جواب می‌دهند که همه شفت‌کاران هستند. سرباز مسلح هر دوکارگر را با میل تفنگ و مشت و لگد به شدت لت می کنند. وقتی کارگران غرض شکایت نزد معاون فنی می‌روند و جریان را بازگو می کنند، در جواب برای شان گفته می‌شود: «بروید من برای شان تلفن می‌کنم که دیگر شما را غرض نگیرند.»

ش.م

قربانی سگ و پشک شدن جنگ‌سالاران

به تاریخ ۱۸ حمل سال جاری، «شامل» قومندان جنبش مربوط افراد قومندان شمسی از قریه احمدآباد از طرف شب زیر نام دام‌شانی بودنه در جوار قریه اورناغه با چند تن افرادش توسط موتر آمده و در پهلوی قریه موتر شان را توقف دادند. پهره‌داران قریه آنان را دیده و با این تصور که دزدند، فیر کردند. «شامل» قومندان با بلندگو صدا زد که «من شامل قومندان هستم و بخاطر شکار بودنه آمده‌ام بالایم فیر نکنید» و از منطقه فرار می‌کند. فردای آن شب وی به افرادش امر می‌دهد تا دوباره به آن قریه رفته و چند نفر را دستگیر نموده و نزدش بیآورند که چرا بالای او فیر کردند و مانع شب‌گردی‌اش شدند. افرادش یک نفر مسلح قریه اورناغه را به نام بور دستگیر کرده، سلاح او را نیز گرفته و خودش را با لت وکوب نزد «شامل» قومندان آوردند. بعد از چندی موسفیدان قریه نزد «شامل» رفته و با هزار زاری بور را رها نمودند. بور از بس که لت وکوب شده بود وضعش خراب بود و نزد داکتر رفت. فردای آن روز برادر بور در مسیر راه مردم قریه احمدآباد کمین می‌گیرد. وقتی موتر قریه احمدآباد می‌رسد، برادر بور از مسافران موتر پرس و پال می‌کند که آیا از نزدیکان «شامل» کسی است یا نه. برادر شامل را از موتر پایین کرده چنان لت وکوب می‌کند که فقط جسدش را تا قریه می‌برند. همچنان تمام مردمی که در موتر بودند، مورد لت وکوب قرار می‌گیرند. مردم همه به خانه «شامل» رفته و برایش می‌گویند که اینست پاداش کارش که قربانی آن مردم بیگناه می‌شوند. «شامل» قومندان نیز به خشم آمده و فوراً تمام نیرویش را جمع نموده به قریه اورناغه هجوم می‌برد. زمانی که مردم این وضع را می‌بینند به وحشت افتاده و جوانی ۲۲ ساله بنام میرویس را که فقط یک ماه از عروسی‌اش می‌گذشت، نزد «شامل» روان می‌کنند تا اینکه جنگ نکند چون مردم قریه گناهی ندارند. اما افراد «شامل» همین جوان را زیر رگبار کلاشنکوف می‌گیرند و تن او را غربال می‌کنند. دو نفر دیگر هم زخمی شده و مردم فرار می‌نمایند و قریه مورد چور و چپاول قرار می‌گیرد. تا هنوز که یک ماه از این حادثه می‌گذرد، هیچ نوع بازپرسی و یا تحقیقی در زمینه صورت نگرفته است زیرا این نوع واقعات به یک امر عادی روزمره تبدیل شده است.

از سگ‌جنگی‌های جنگ‌سالاران

قومندان شاه‌خان که در وقت تسلط طالبان گل‌خان قومندان فرقه را در قریه قزل‌قلعه با دو بادیگاردش به قتل رسانیده بود، بعد از سقوط طالبان بر سر تپه در پهلوی ولسوالی چاربولک پوسته امنیتی ایجاد نمود و در آن جا با افرادش شب و روز را به قماربازی می‌گذراند. روز سه‌شنبه ۲۵ حمل ۸۲ توسط یکی از افراد پسر گل‌خان همراه با خواهرزاده‌اش به قتل رسید. ضارب پا به فرار نهاد اما توسط گروپ قومندان شمسی محاصره و در جریان زد و خورد قاتل توسط سلاح دست داشته‌اش انتحار نمود. جسد او را سه روز در ولسوالی چاربولک به نمایش گذاشتند.

بامیان

س. خ.

بی‌ناموسی رییس «شفاخانه شهدا»

به تاریخ ۱۳ ثور ۱۳۸۲ خدیجه دختر ابراهیم‌کربلایی از گم‌آبدره بندامیر یکاولنگ جهت تداوی، خویش به «شفاخانه شهدا» می‌رود. داکتر برایش می‌گوید که باید عملیات شود. شب ۱۳ ثور ساعت ۱۲ نرس‌های شفاخانه به نام‌های طاهر، نجیب و رحمت دختر را وارد اتاق عملیات می‌نمایند. بعد داکتر یک امپول را زرق نموده و دختر

بی‌هوش می‌شود. وقتی دختر به هوش می‌آید متوجه می‌شود که وی مورد تجاوز جنسی قرار گرفته است. خدیجه چیغ و فریاد راه می‌اندازد. شاه‌محمد رییس شفاخانه آمده وسر وصدا را می‌خواباند و طوری وانمود می‌سازد که هیچ حادثه‌ای رخ نداده. فردای آن روز شاه‌محمد پدر خدیجه را خواسته و به او مبلغ ۳۰.۰۰۰ افغانی داده و اخطار می‌دهد که اگر کسی از وی در مورد قضیه دیشب پرسید، باید بگوید که همه چیز دروغ است. زمانی که از این قضیه ولایت خبر می‌شود، فوراً هیئتی برای تحقیق می‌فرستد. در شفاخانه همه اظهار بی‌اطلاعی نموده و می‌گویند که این قضیه اصلاً در یکاولنگ صورت نگرفته و شایعه‌ای بیش نیست.

ابراهیم‌کربلایی که آدم فقیر و بی‌پناهی است بخاطر حفظ آبرو و ترس از مسئولان شفاخانه که در ارتباط نزدیک با جهادی‌ها اند نزد مردم از این واقعه انکار می‌کند اما خدیجه به این مسئله تاکید دارد که سه نفر بر وی تجاوز کرده اند.

س. د.

وعده‌های محقق و دزدی‌های افرادش

به تاریخ ۱۷ جون ۲۰۰۳ ساعت ۵ بعد از ظهر محقق که با سفیر جاپان به یکاولنگ آمده بود در سخنرانی‌اش به مردم گفت: «در افغانستان باید تمام مذاهب رسمی باشد و نباید یکی بر دیگری برتری داشته باشد.» و وعده و وعیدهایی به مردم داد اما در همان شب دکان رسول‌داد از طرف افراد گارد محقق دزدی شد. دزدان مبلغ ۳۲ هزار افغانی، مقداری اجناس دکان و حدود ۳۵ جوره بوت آلمانی را با اسناد موتر زدند. همچنان از دکان محمدحسن مشهور به «مسنی» ۲۰ هزار افغانی و مقداری اجناس دکان به ارزش ۱۰ هزار افغانی سرقت شد.

شاگردان مکاتب توسط عساکر محقق به مرکز ولسوالی آورده شده بودند تا از او استقبال کنند. شاگردان مذکور از ساعت ۱۰ صبح تا ۵ بعد از ظهر بین بازار نو در آفتاب منتظر نگهداشته شده بودند.

عباس «هژیر»

قاچاق تریاک توسط فهیمی قومندان جنایتکار خلیلی

به تاریخ ۲۳ اسد ۱۳۸۲ مسافرتی به طرف کابل داشتم. زمانی که به دوآب بامیان رسیدیم، عساکر پوسته دوآب موتر ما و حتی سقف آن را برای پیدا کردن تریاک تلاشی کردند. یکی از عساکر ضمن اختلاط گفت که روز قبل ۳۲ کیلوگرام تریاک را از موتری بدست آورده و به قومندان فرقه بامیان فهیمی تحویل کرده اند. وقتی پرسیدم چرا آن‌ها را نسوزانیدند گفت این تریاک‌ها بهترین منبع عایداتی شان است. و اضافه کرد که فعلاً نزد قومندان فهیمی بیشتر از ۳۰ سیر تریاک وجود دارد و وقتی فهیمی تریاک‌ها را به فروش رساند، سهمیه عساکر را نیز می‌فرستد! (عسکر از ذکر نامش خودداری کرد.)

فهیمی از ولسوالی ورس بوده و از جنایتکارترین و فعالترین قومندانان خلیلی به حساب می‌آید. بعد از قتل عام یکاولنگ توسط طالبان، فهیمی امنیت کوتل شاطور را داشت و آوارگان یکاولنگ را مورد آزار و اذیت قرار می‌داد. از هر فامیل ۵۰۰۰۰۰ افغانی رشوه گرفته ازکوتل اجازه عبور می‌داد.

او مصارف خود را از مردم پشته‌ای غرغری، شاطور، رنده، سرسیرداغ با زور می‌گرفت. و فعلاً افراد تحت فرمانش را به نقاط حساس شاهراه‌ها فرستاده تا به هیچ وجه از پول ستاندن بی‌نصیب نماند.

علی فریاد

گلگشت جنایتکاران جهادی کابینه کرزی در مناطق مرکزی

کریم‌خلیلی، یونس‌قانونی، حسین‌انوری، آصف‌محسنی، سیماسمر و تعدادی دیگر از سران جنایت پیشه با چهارصد بادیگارد به مناطق مرکزی سفر داشتند. آنان از طریق شهراه، میدان، سیاخاک و بهسود به ولسوالی پنجاب رسیدند. ولسوال پنجاب عبدالحمید مشهور به حبیبی دیوانه که سابق مربوط جمعیت بود و حال نوکر خلیلی است، از جنایتکاران پذیرایی نمود. وی اهالی ولسوالی پنجاب را بزور از خانه‌های شان بیرون نموده و در اطراف سرک برای پذیرایی قطار کرد. حبیبی دیوانه ضیافت پر مصرفی ترتیب داد که در آن چندین رأس گوسفند، گاو و بیشتر از ۱۰۰ قطعه مرغ ذبح شد. پول ضیافت از دکانداران و مردم بیچاره که نان شب و روز خود را ندارند به بهانه‌های گوناگون جمعآوری شده بود.

در سخنرانی‌هایی که این خاینان داشتند همه‌ی الله و بلا را به گردن القاعده و طالبان انداخته و خود را مبرا از هر خیانت و جنایتی خواندند.

بعداً عرفانی و خلیلی بطور جداگانه با گروپ‌های خود از ولسوالی‌های اطراف دیدن کردند که در این مدت تمام مکاتب تعطیل شد زیرا شاگردان و معلمان باید از آنان پذیرایی کرده و به سخنان شان

بنسټپالي د ټول متمدن بشريت دښمنه!

گوش می‌دادند. ده‌ها هزار افغانی جهت ترتیب مهمانی‌ها برای آنان در هر ولسوالی در نظر گرفته شده بود.

سایر ولایات

ت. ق. - بدخشان،

چور و چپاول جمعیتی‌ها در بدخشان

ولسوالی ارگوی بدخشان یک ولسوالی جدیدالتشکیل بوده و ولسوال آن مصدق مربوط جمعیت اسلامی ربانی می‌باشد. درین ولسوالی بی‌امنیتی، دزدی، رشوه‌ستانی و بی‌عدالتی در اوج خود قرار دارد.

چندی قبل هیئتی از قومندانان بدون این که دولت مرکزی خبری داشته باشد زیر نام خلع سلاح از هر خانواده یک میل کلاشنکوف و یا معادل آن ۱۵۰۰۰ افغانی، مطالبه کردند. اکثریت مردم که سلاحی نداشتند به ناچار پول آن را پرداختند و از این طریق پول هنگفتی به جیب قومندانان سرازیر شد.

در تمام ولسوالی‌های بدخشان تفنگ‌سالاران حاکم اند و اثری از حکومت مرکزی به چشم نمی‌خورد. قدرت عمدتاً به دست جمعیت ربانی می‌باشد و مانند سابق حشر، جریمه، چور و چپاول ادامه دارد. حاصلات عمده ولایت بدخشان طی دو سه سال گذشته تریاک بوده که پول آن به جیب قومندانان می‌رود.

ولسوالی کشم تحت تسلط جاهلان

ولسوالی کشم یکی از ولسوالی‌های پرنفوس بدخشان و مهد روشنفکران و شاعرانی چون گمنام، ضمنی، ثابت، واصفی و دیگران می‌باشد. فعلاً درین ولسوالی قدرت به دست حزب گلبدین بوده و مردم با جاهلانی احمق‌تر از طالبان روبرو اند. آنان جلساتی را در مساجد دایر می‌نمایند که باید همه مردم در آن‌ها شرکت کنند.

به تاریخ ۱۴ سنبله ۱۳۸۲ در مسجد جامع شهر ملای مسجد به امر ولسوال چنین تبلیغ را شروع نمود: «دریشی لباس غرب و فرهنگ عیسویت و کفر است... بناءً نباید ماموران، معلمان و شاگردان مکتب دریشی بپوشند. همچنان ما به قانون اساسی و دموکراسی ضرورت نداریم، به همین قسمی که تا حال حکومت کرده ایم ادامه خواهیم داد. کسی حق ندارد از قانون اساسی و دموکراسی درین منطقه صحبت نماید....»

درکشم از ولسوال گرفته تا ماموران، معلمان و شاگردان همه بدون دریشی به وظیفه می‌روند. در مکاتب کشم و سایر ولسوالی‌های بدخشان عمدتاً مضامینی چون بینش اسلامی، فقه، تجوید و تفسیر تدریس می‌شود.

محب‌اله - بدخشان،

پیربصیر، مدافع قومندان عبدالروف جانی

به تاریخ ٤ سرطان ۱۳۸۲ اهالی شهر فیض‌آباد ولایت بدخشان شاهد واقعه دلخراشی بودند که شاید در جهان کم اتفاق افتد ولی جای تأسف در این است که هیچ رسانه خبری و حتی دفتر حقوق بشر مقیم شهر فیض‌آباد هم روی این جنایت صحبتی نکرد.

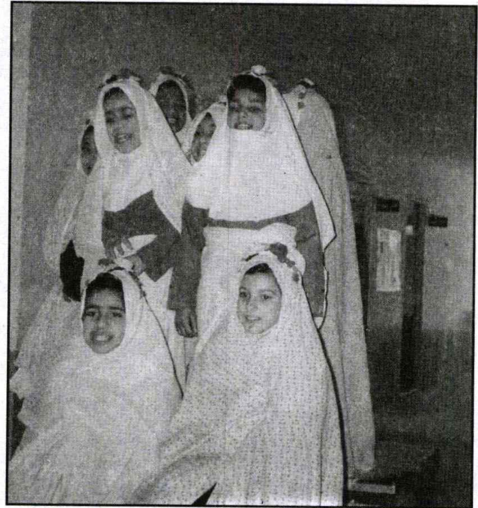
شخصی به نام معلم احمدجان باشنده قریه ساوان ولسوالی شغنان بدخشان در قریه خانقاه فیض‌آباد معلمی می‌کرد. یک ملا ادعا می‌نماید که گویا معلم احمدجان به پسر ۹ ساله قومندان عبدالروف تجاوز نموده است. قومندان مذکور که در قساوت و خونخواری مشهور است به جای اینکه روی قضیه تحقیق نماید، معلم مذکور را با ریسمان در عقب موتر خود بسته تا شهر فیض‌آباد (حدود پنج کیلومتر) کش می‌کند. مردم قریه خانقاه هر قدر مانع قومندان می‌شوند جایی را نمی‌گیرد و با تهدید سلاح قومندان مواجه می‌شوند. معلم با حالت فجیعی جان می‌دهد. عبدالروف به قومندانی امنیه رفته با طمطراق به جنایت خود اعتراف می‌کند. بعد از تحقیق و معاینات پسر قومندان معلوم می‌شود که معلم احمدجان کاملاً بیگناه بوده است. وقتی قومندان مذکور می‌بیند که نتوانسته جرم را ثابت نماید، خانم بیچاره‌اش را مورد استفاده قرار داده و ادعا می‌کند که معلم احمدجان به او تجاوز نموده بود. خانم عبدالروف به تحقیق حاضر می‌شود ولی او می‌گوید: معلم مذکور شخص شریف بوده و هیچ گناهی ندارد و این عبدالروف را خدا شرمانده و حال بخاطر برائت خود من را بدنام می‌کند.

عبدالروف یکی از قومندانان پیربصیر بوده و پیربصیر برای رهایی او تلاش می‌نماید.

شراره - فراه،

در کشور «ولایت فقیه»

وقتی کودکی ۴ ساله بودم با خانواده‌ام در یکی از روستاهای کرمان به نام زنگی‌آباد مهاجر شدیم. در اوایل زندگی همچو شرایط خیلی برایم مشکل بود ولی کم کم عادت کردم. وقتی ۷ ساله شدم همراه با خواهرم با هزار مشکل شامل مکتب ابن‌سینا در زنگی‌آباد شدیم. مدیر مدرسه که بتول‌محمدی نام داشت زنی خوش برخورد و خوبی بود. وی اجازه داد تا ما آنجا درس بخوانیم اما رفتار معلمان و شاگردان با ما خیلی بد بود. آنان ما را بخاطر سنی و افغان بودن مسخره می‌کردند. با این که ما لایق و زحمتکش بودیم اما معلم همیشه ما را در مقابل شاگردان، تحقیر می‌کرد. چون ما سنی و آنان شیعه بودند، نمازهای ما

این چهار دختر ایرانی از طرف اداره مکتب وظیفه داشتند تا با اجرای درامه و نمایش افغان‌ها را به توهین و تحقیر بگیرند.

با هم تفاوت می‌کرد ولی معلم دینیات ما که رفعت‌فاطمی نام داشت، همیشه ما را وادار می‌کرد تا در صف نماز ایستاده و مانند آنان نماز بخوانیم. شاگردان افغانی اجازه شرکت در جشن‌ها و مراسم مذهبی وغیره را نداشتند و در مسابقات علمی اولاً می‌کوشیدند تا شرکت نکنیم و اگر شرکت نموده و برنده جایزه می‌شدیم، تحفه و یا تقدیرنامه را به ما نمی‌دادند و به جای اسم ما کسی دیگری را صدا می‌زدند. اگر از طرف سازمان ملل کمکی برای شاگردان افغان می‌شد، به جیب خود می‌زدند. خلاصه هیچ وقت نمی‌خواستند شاگردان افغان از آنان بهتر باشند. با وجود این همه مشکلات، تحمل نمودیم زیرا در خاک آنان مهاجر بودیم. هیچ کسی را نمی‌شناختیم تا فریاد ما را بشنود. این رفتار بد با افغان‌ها نه تنها در مکتب بلکه در بازار، شفاخانه، دفاتر، شعب دولتی وغیره هم دیده می‌شد. جوانان پسر در بازار نمی‌توانستند از ترس بچه‌های لات ایران گشت و گذار کنند. دختران و زنان افغان نمی‌توانستند تنها در کوچه و بازار رفت و آمد کنند زیرا بچه‌های ولگرد آنان را شدیداً اذیت می‌کردند. در شهر اگر دزدی می‌شد جوابش را باید افغان می‌داد، اگر تصادفی می‌شد پولش را باید افغان می‌داد، در صف نانوایی افغان لت وکوب می‌شد، از صبح تا ظهر در زیر آفتاب در صف می‌ایستاد و آخر یک ایرانی آمده و با مشت و لگد او را پس می‌زد و جایش را می‌گرفت. در نمایشنامه‌های مکتب ما نیز افغان‌ها را مسخره می‌کردند. یکی از خاطرات تلخی که از آن روزها به یاد دارم اینست که در یکی از جشن‌های ۲۲ بهمن ۷۹ که در یک سالون بزرگ نمایش به نام کتابخانه سیدمصطفی ترابی تجلیل می‌شد، شرکت نمودم. در یکی از نمایشنامه‌ها آنقدر مردم افغان را تحقیر و توهین کردند که من طاقت نیاورده و با گریه از سالون بیرون شدم. این نمایشنامه بر سایرافغان‌های حاضر نیز سخت گذشت. خلاصه ۱۲ سالی که در ایران بسر بردم بدترین روزهای زندگی‌ام محسوب می‌شود و آرزوی آن روزی را داشتم که به کشورم برگردم. امروز با وجود عدم حکومت واقعی و مردمی، آزادی و دموکراسی، اینجا در کشورم خوشحالم.

اسلم ـ فراه،

باز هم امارت «ولایت فقیه» و افغانان

چون بنیادگرایان طالبی در زمان حاکمیت خویش شرایط غیرقابل تحمل را برای اکثریت مردم بخصوص روشنفکران به وجود آورده بودند، بناءً همه منجمله خودم در سال ۱۳۷۶ وطن را ترک گفته و با فامیلم به ولایت زاهدان ایران مهاجر شدیم. در مدت شش سال در ایران با تهدید، توهین و تحقیر از طرف کارمندان دولتی مواجه بودیم.

به تاریخ ۹ اسد ۱۳۸۲ ساعت شش عصر ذریعه موتر با تعدادی از سرنشینان از زابل به طرف زاهدان حرکت کردم. ساعت ۹ شب موتر ما به پاسگاه کوله‌سنگی رسید. موتر از طرف موظفان پاسگاه توقف داده شد و از تمام سرنشینان کارت شناسایی خواستند. برگه شناسایی سال ۱۳۷۹ را که دولت ایران برایم داده بود و سندی قانونی برای زندگی مهاجرین افغان در ایران بود، برای مسئول پاسگاه نشان دادم ولی از طرف وی قبول نشد. او من و دیگران را با تهدید در پیشروی قرارگاه کوله‌سنگی که یک ساحه بزرگ سمنتی بود، رهنمایی نمودند. حدود ۵۰ افغان دیگر را هم آنجا آورده بودند. تا ساعت ۲ شب اجناس موتر را پایین کردیم زیرا شک کردند که در بین آنها تریاک است و بعداً اجازه یافتیم بخوابیم. ساعت ۵ صبح یکی از پاسداران با آفتابه به روی همه آب ریخت تا بیدار شوند. در طول این روز مصروف پایین و بالاکردن اموال بودیم و در ۴۵ درجه حرارت اجازه نداشتیم برای پنج دقیقه هم زیر سایه‌ای بنشینیم، فقط برای ما از تانکری که آب گرم داشت، اجازه نوشیدن آب دادند و در طول روز یکبار گذاشتند برای رفع حاجت برویم. چاشت برای هر دو نفر ما دو تکه نان خشک و کمی کچالوی جوشداده دادند. تمام اتاق‌های پاسگاه توسط ما جاروب شد و کسانی که از این کار سر باز می‌زدند، با لت وکوب و دشنام روبرو می‌شدند.

ساعت ۷ شام ۱۰ اسد ۳۵ نفر ما را از پاسگاه کوله‌سنگی به تل‌سیاه که اردوگاه مهاجرین افغان در زاهدان می‌باشد انتقال دادند. بعد از تلاشی و بازپرسی شدید ما را داخل اتاق‌های اردوگاه نمودند. در هر اتاق (۴×۳ متر) به تعداد ۲۵ نفر را جابجا کرده بودند. در تل‌سیاه قبل از آمدن ما ۱۱۵ نفر موجود بود. شب اتاق‌ها را به روی ما قفل کردند. هوا زیاد گرم بود. فردای آن روز ما را داخل یک میدان که اطرافش با سیم خاردار احاطه شده بود، بردند و برای ما چای و نان دادند. ساعت ۱۰ قبل از ظهر نیروی انتظامی زاهدان با ۱۲۰ مهاجر دیگر که از شهر زاهدان جمعآوری یا دستگیر کرده بودند به تل‌سیاه آمدند. تعداد هموطنان ما در تل‌سیاه در همان روز به ۲۷۰ نفر رسید. چاشت برای

فی نفر یک تکه نان خشک و کمی ماش و برنج دادند. ساعت یک همه را برای سرشماری بردند و متوجه شدند که یک نفر کم است. به جستجو پرداختند. او مریض بود و در اتاق خوابیده بود. وی را از اتاق بیرون آورده و دو نفر سرباز بر سر او ریخته هر دو با پایپ آن افغان را در حالی که لباس هایش راکشیده بودند، آنقدر زدند که از پشت اش خون جاری شد.

تهدیدها، شکنجه‌ها، تحقیر و توهین دولت ایران را افغانان همه روزه متحمل می‌شوند ولی متأسفانه این رنج و بدبختی مردم افغانستان هیچگاه از رسانه‌های داخلی و بین‌المللی به گوش جهانیان نرسیده است.

س. ت. ـ هرات،

از قوم و خویش‌بازی و خورد و بردهای «امیر»اسماعیل

اسماعیل‌خان فرزند حاجی محمداسلم از نصرآباد ولسوالی شیندند ۵ برادر دارد به نام‌های سرور (که وفات کرده)، انور، عمر، نظر و فاروق. از برادرش سرور چند پسر باقی مانده که فعلاً یکی به نام حاجی عبدالرحمن دریور اسماعیل‌خان است. پسر دیگرش میرعظیم کمیسر نظامی در اسلام‌قلعه و نوراحمد داکتر دندان در ولسوالی شیندند می‌باشد. پسران دیگر سرور به نام بسم‌اله و حبیب‌اله در پهلوی میرعظیم در گمرک اسلام‌قلعه به چاپیدن مردم مشغول اند. پسر دیگر سرور به نام عبدالحمید در ترانسپورت عمومی شیندند وظیفه دارد و پسر آخرش به نام میراحمد «دیوانه» در شیندند مصروف خرید دکان، زمین وغیره می‌باشد.

برادران دیگر اسماعیل‌خان، انور و نظر در خانه‌هایی که از طرف اسماعیل‌خان برای شان خریده شده زندگی می‌کنند و در جاده صرافی‌ها مغازه‌های صرافی دارند. عمر و برادر دیگر اسماعیل‌خان در شیندند روی جایدادی که در دو دوره «امارت» اسماعیل‌خان خریده شده مصروف کار می‌باشند. عمر پسرانی دارد به نام‌های میرکاظم، میرقاسم و میرموسم که هرکدام صاحب مغازه‌های بسیار بزرگ در شیندند اند. درین اواخر اسماعیل‌خان برای میرقاسم مبلغ ۲۰۰۰۰۰ افغانی بخاطر پیشکش عروسی و یک موتر سراچه برای عمر و پدر شان داد. فاروق برادر کوچک اسماعیل‌خان که بی‌سواد و دزد است فعلاً رییس صنایع هرات می‌باشد.

اسماعیل‌خان سه پسر دارد. یکی از آنان حاجی میرویس فعلاً وزیر هوانوردی و توریزم می‌باشد. عیاش بودن این فرد به همگان معلوم است. اطراف میرویس را در وزارت ۱۵-۲۰ زن به نام منشی و همکار اداره پر کرده که در هر سفر به داخل و خارج وی را همراهی می‌کنند. قرارگزارشی میرویس قبل از آمدن بار دوم اسماعیل‌خان به افغانستان، در مشهد در رابطه با زن قاضی‌محمد یکی از قومندانان سرشناس اسماعیل‌خان بدنام شد که در نتیجه قاضی‌محمد بی‌غیرت به جای کشتن میرویس، زن خویش را از مشهد به افغانستان آورده و در ملأعام به قتل می‌رساند.

پسر دوم اسماعیل‌خان حاجی‌یاسر می‌باشد که در پوهنتون هرات درس می‌خواند. حاجی‌یاسر با چند نفر دیگر از نزدیکان اسماعیل‌خان مثل حاجی‌باقی رییس ترانسپورت هرات و بهبودخان رییس خاد «علوی» به خرید زمین و جایداد منقول و غیرمنقول مصروف اند. درین اواخر یاسر و پسر علوی دختری را از ساحه پوهنتون می‌ربایند که تا هنوز از سرنوشت وی خبری نیست.

اسماعیل‌خان سه ماه قبل خانه‌ای را در شیندند از حاجی‌امیرجان در نصرآباد به مبلغ ۲۲۰۰۰۰ افغانی خریده که از آن تاریخ تا امروز یک نفر معمار با پنج نفر کارگر داخل خانه کار می‌کنند. مصالح ساختمانی خانه از مشهد خریداری و همه روزه به شیندند آورده می‌شود. به قول معمار مصارف خانه تا حال در حدود ۱۵۰۰۰۰۰ افغانی شده و کار هنوز به اتمام نرسیده است.

اسماعیل‌خان برادرزاده‌ای دارد به نام میرعظیم که بیسواد بوده ولی فعلاً با رتبه دگروالی در اسلام‌قلعه کمیسر است. قرار معلومات میرعظیم یک خانه در خیرخانه کابل به مبلغ سه‌لک دالر و یک خانه در مشهد و یک خانه در نزدیک باغ آزادی هرات خریده است. علاوتاً او صاحب ترانسپورتی می‌باشد که در راه اسلام‌قلعه، هرات و کابل رفت و آمد دارد.

برادرزاده دیگر اسماعیل‌خان به نام میراحمد دیوانه برادر میرعظیم کمیسر درین روزها در چهارمحل شیندند تعمیری را به صورت کاملاً پخته شروع کرده که تنها زمینش را ۲۰۰۰۰۰ افغانی خریده است و در چهارمحل شیندند اعلان نموده که هرکس خانه، سرای، زمین، باغ، آب کاریز، دکان و مارکیت می‌فروشد او را خبر دهد تا از نرخ روز ۲۰ فیصد بالاتر بخرد. او تا امروز چند باب دکان، چند جریب زمین و چند آب کاریز در شیندند خریده است.

وحید ـ لغمان،

د لغمان ولایت که د گلبدین څاله

گلبدین د خپل جنایت او خیانت له وجهی د افغانستان مظلوم ملت څخه د غرونو په سورو کښی کله دلته او کله هلته پټیږی خو د هغه د تروریستی ډلی ډیر کسان د خپل هم‌فکره یعنی «شمالی ټلوالی» سره یو ځای شوی دی.

په پښتو کی یو متل دی چی وایی: «د شوربا نه مرور خو د غوښی سره پخلا». گلبدین هم د کرزی د حکومت پر ضد جهاد اعلان کړیدی او هم یی کسانو د ملی دفاع وزارت په چوکاټ کی په لغمان کښی پستی جوړی کړیدی چی د ورځی او د شپی لخوا د خلکو په وژنه، غلا او چور و چپاول بوخت دی.

● د جدی په ۲۲ نیټه د دولت‌شاه په ولسوالی کی د کوتا کلی د

«جمعیت اسلامی» عمومی مالی مسئول معلم سردار د رستم زوی د مازدیگر په ځلورو بجو وواړه چې په دغه حمله کې یو بې‌ګناه ماشوم هم له مینځه لاړ.

● د دلوی په ۹ نیټه د شپې په یوی بجه د عبدالرحمن یوه ډله وسله‌وال کسان د علیشنگ ولسوالی د اسلام‌آباد د کلي د یو اوسیدونکي په کور ورننوتل. هغه یې کلک د هغه په خپله لنګی وتړه. وروسته د وهلو او ټکولو د هغه څخه یې ۵۰۰۰ ډالر او ۲۰۰۰۰۰ افغانی او د هغه ډیر قیمتی ساعت واخیستی او ورته یې وویل چې که کومی مرجع ته شکایت وکړی نو د مرگ سره به مخامخ شی.

● د دلوی په ۲۰ نیټه د لغمان مامورینو ته د دوه یا دری میاشتو معاش ورکړل کیده. خو د لغمان ولایت په پستو کی نصب شوی د گلبدین‌کسان لکه مستوفی سیدمنورشاه «لیونی» د هر مامور او معلم څخه ۳۰ افغانی، د بانک مدیر معلم محراب د هر یو نفر معاش لرونکی څخه ۲۰ افغانی او د بانک پهره‌دار (ټوپک سالار) د هر چک څخه ۳۰-۵۰ افغانی جیب ته اچولی. چې په دی توگه مامورینو او معلمینو د معاشونو ډیره برخه له لاسه ورکړه.

● د حامدکرزی دولت نماینده یوازی او یوازی محمدابراهیم «بابکرخیل» د لغمان والی دی، نور ټول دولتی کسان د گلبدین او فهیم ډلو پوری تړلی دی. د لغمان د خلکو هیله دا ده چې په دی ولایت کی ټوپک‌سالاری د مینځه ولاړه شی په خاصه توگه د گلبدین د ډلی کسان چې د خلکو په لوټونی او وژنی کی لوی لاس لری. ■

گزیده‌ای از پست...

در حال حاضر ۱۵ پرورشگاه از نیپال، کمبودیا، اندونزیا، فلیپن، هند، سریلانکا، بنگلادیش، کینیا، تانزانیا، زیمبابوه، برازیل و روسیه در آن شرکت دارند و با کمال افتخار باید بگویم که پرورشگاه «راوا» با ۲۰ نقاشی، به نمایندگی از افغانستان در برنامه‌ی ما سهیم اند.

من برای «راوا» و کودکان افغانستان دعا گو می‌باشم.

★★★

برگت سیر Birgit Syer ـ اتریش،

چنانچه شما از طریق صفحه انترنت تان تقاضا نموده اید، می‌خواستم اطلاع دهم که امروز برایتان ۱۰۰ یورو از طریق بانک فرستادم.

من از جوامع بنیادگرای پدرسالاری چون افغانستان هراس دارم زیرا این حتی آزادی ما زنان را در این جا نیز تهدید می‌کند. امکاناتی را که ما در این جا داریم نمی‌توان با اوضاع شما مقایسه کرد، من این را به خوبی می‌دانم اما فکر می‌کنم که اگر این حقوق در سطح تمام جهان حفظ و تضمین نشوند، پایدار نخواهند بود.

جهت حل مشکلات اجتماعی و منطقوی امروزی در جهان ـ که عمدتاً عامل آن حاکمیت مردان می‌باشد، باید مبارزه کنیم.

مشاهده عکس‌های صفحه شما و اطلاع از اوضاع و قوانین جاری در کشور تان، مرا بشدت خشمگین می‌کند. تمام این مطبوعات جهانی کجا هستند؟ چرا در مورد افغانستان سکوت می‌نمایند؟

امریکا و ملل متحد به کجا رفته اند؟ و تمام آن کشورهایی که مدعی مبارزه بخاطر دموکراسی و حقوق بشر در سطح جهان اند؟

من عمیقاً کار تان را تحسین می‌کنم و مطمئن باشید از وضع تان دیگران را مطلع می‌کنم.

خوشحال خواهم بود اگر شخصی بتواند از طریق مذاکره و تبادل نظر مرا در جریان اوضاع جاری در داخل افغانستان بگذارد. ■

اعلامیه «راوا» در ارتباط با طرد جنگ‌سالاران درجه دوم بوسیله آقای کرزی

آقای کرزی نترسید!
اژدها را هدف قرار دهید نه ماهیان را!

آقای کرزی درست یکسال پس از سازش کامل با بنیادگرایان و بوسیدن و تحمید آنان، اینک به نظر می‌رسد نتیجه گرفته است که خاینان مذکور بیش از آن به «امارت» کردن بر مردم خوگرفته‌اند که به اطاعت از حکومت مرکزی تن دردهند، ولی او به جای زدن خود اژدرها چوچه‌های آنها را هدف قرار داد. به جای به زیر کشیدن «امیران» خیانتکار، دلالان درجه دوم آنان را برکنار ساخت. رییس گمرک و رییس پلیس این و آن ولایت چه ارزشی دارد وقتی آفرینندگان و حامیان آنان کماکان در «امارت» و ولایت شان به ستمگری بر مردم و ثروت اندوزی و وطنفروشی ادامه دهند؟

آقای کرزی که پس از یکسال ایجاد حکومتش با وصف وجود عساکر خارجی نه ثباتی را میتواند درکشور شاهد باشد و نه کاهش امیدبخش تروریزم و جنایتکاری‌های جهادی را، در واقع چوب اشتباه خودش را می‌خورد. او با ستایش از این جنایتکاران در حرف و تفویض مقام‌ها به پسران و برادران و عمال خاص آنان، رهزنان مذکور را بیشتر جرئت بخشید. او غیر از قهرمان اعلام کردن احمدشاه مسعود و «مارشال» نامیدن فهیم، مخصوصاً در لویه جرگه شاید می‌پنداشت که اگر همچون پسرکی گوش به فرمان به صحبت‌های شداد و غلاظ و آمیخته به ارعاب و توهین سیاف، قانونی، ربانی، محسنی و غیره ماموران شان به گفته و سرفرود آورد و حتی به تقلید از آنان نطق‌های خود را با «السلام علیکم» و آیت‌هایی آغاز کند، با سگ‌های هار خواهد توانست بسازد. در حالیکه تجربه نشان داد که چنانچه ما همواره تاکید داشته‌ایم سر خیانتکاران جهادی تغییر ماهیت نمی‌دهند همانطوری که پلنگ‌ها خال‌های شان را. تجربه نشان داد که آنکه از شیوه سازش و «کارکردن» آقای کرزی با دشمنان کثیف مردم ما سود برد بنیادگرایان بودند ونه کرزی و همفکرانش. آنان با استفاده از فرصت و دست دراز آقای کرزی به سوی شان میخ‌های غارت و نفوذ ستمگرانه خود را محکمتر کوبیدند و حال در موقعیتی هستند که او را به مصاف می‌طلبند. البته همفکران خارجی آقای کرزی هم در وچ کردن جنایتکاران علیه مردم ما بی‌سهم نبوده‌اند. مگر این وزیر دفاع امریکا دونالد رامسفلد نبود که پس از دیدار با جنگ سالار اسماعیل در هرات او را «فردی جذاب» خواند؟ در حالیکه «دیده بان حقوق بشر» جنایتکار مذکور را صاف و ساده «دشمن حقوق بشر در غرب افغانستان» توصیف نموده و برآنست که ایران و امریکا بودند که او (اسماعیل) را در موقعیت کنونی قرار دادند.

آقای کرزی شما راکه نوای یک آهنگ از هنرمندی ایرانی میتواند به گریه بیندازد، باید داغ جنایتکاری‌های باندهای بنیادگرا، که دور شما حلقه زده‌اند، بر جسم و جان مردم کابل و سایر شهرها به ریختن خون اشک وادارد و به هیچ قیمتی و زیر هیچ فشاری حاضر نباشید و نه به خود حق بدهید از آنهمه جلادپیشگی‌ها و بی ناموسی‌های آنان بگذرید.

ولو هم روزی برسد که شما مستقیماً اژدرها را نشانه گیرید، کار به آنجا خاتمه نمی‌یابد. سر جنایتکاران جهادی نه اینکه از «امارت»ها و «مناطق تحت نفوذ» شان به سوی زندان دوانده شوند بلکه باید تمامی ثروت‌های افسانوی راکه طی ۲۰ سال اندوخته اند از حلقوم اینان و فرد فرد خاندان و قوم و خویش شان بیرون کشید و سرانجام به جزای اعمال شان برسند. باید لیستی سیاه از اینان درست شده و ترتیبی داده شود که نتوانند ازکشور فرار کنند و به کلیه کشورها اخطار شود که به این تروریست‌ها زیر هیچ عنوانی نباید در سرزمین خود اجازه اقامت دهند که کثیفتر از عمرها و اسامه‌ها اند. از تمام مردم خواسته شود عرایض خود را علیه بی‌ناموسی‌ها و رهزنی‌ها و دیگر خیانت‌های این «امیران» و «مارشال» و «دگرجنرال» و «جنرال» و... به کمسیون باصلاحیتی ارائه دهند که لااقل یک تن از شخصیت‌های جهانی مثل خانم ماری رابینسن در آن حتماً شرکت مستقیم داشته باشد.

شما اشتباه میکنید اگر تصور کنید که با بوجود آمدن اردوی ملی اوضاع تغییر خواهد کرد. همین اکنون همه میدانند که این جنایتکاران افراد مربوط باند خود را در آن جابجا کرده‌اند و پست‌های کلیدی آن نیز در اختیار شان قرار دارد.

درکشور تارومار شده و خونچکان ما تنها و تنها زمانی خورشید آزادی و دموکراسی میتواند سر از افق برکشد که سایه دژخیمان بنیادگرا یکبار و برای همیش از سر مردم سوگوار ما دریده شود.

نترسید آقای کرزی! وضع عمومی طوریست که فاشیست‌های مذهبی اگر همه با «برادر حکمتیار» شان نیز دست یکی کنند کاری از پیش نخواهند برد. مهم اینست که شما به عوض آنهمه اصرار دل زننده در به برکردن چپن وکلاه قره‌قلی و پیراهن و تنبان، در مبارزه قاطع علیه خاینان و تروریست‌های بنیادگرا اصرار بورزید تا نقشی عملی و واقعی در احیای وحدت مردم و بازسازی میهن ویران ما ایفاکنید.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا)

۲ قوس ۱۳۸۱ (۲۳ نوامبر ۲۰۰۲)

در شمـاره‌هـای آینـده

... و حریر پوشان شیاد و ژولیده فکر

اشاره‌ای به‌کتاب «کرباس پوشان برهنه پا» از داکتر حسن شرق

«سپیده»ای که نبود

نگاهی بر محتویات نشریه «سپیده»

«حرفی در دفاع از حقیقت»
یا تلاشی بی‌شرمانه در توجیه خیانت به ملت؟

اشاره‌ای به مقاله‌ی داکتر محمدعثمان روستار تره کی در «افغان ملت» شماره ۷۴ و ۷۵

ترکیدن پوقانه «مقاومت درون مرزی»

توسط مدافعان شرمنده آن رهنوردزریاب و پرتونادری

ادوارد سعید زبان آتشین ملتش

قیمت این شماره ۲۰ افغانی (۲۵روپیه)

Revolutionary Association of the Women of Afghanistan
RAWA
جمعیت انقلابی زنان افغانستان
1977

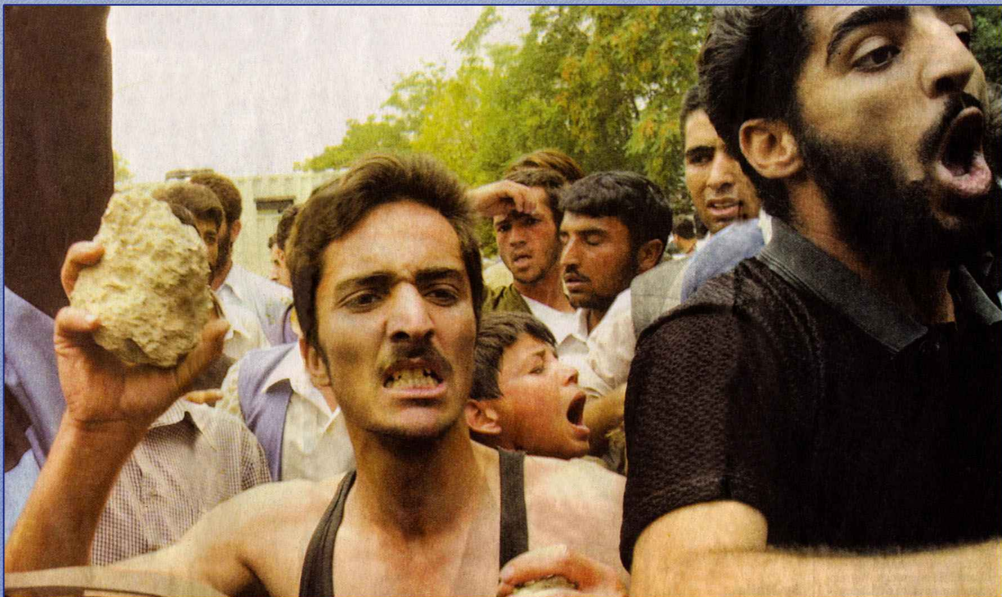
ISSN 1563-8464

Payam-e-Zan (Women's Message)
A Publication of the Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA)
No.59 October 2003

آتو رنه کاستیلو Otto Rene Castillo
(۱۹۶۷-۱۹۳۶)
شاعر مبارز گواتمالا

« روزی خواهد آمد که ساده ترین مردم میهن ما
روشنفکران ابتر کشور را به استنطاق خواهند کشید.
از آن ها خواهند پرسید که وقتی ملت به مانند آتش یک اجاق
کوچک و تنها
فرو مرد،
به چه کار مشغول بودند.»

عده‌ای از خادی‌های ((مارشال)) صاحب که به تحریک و تهدید ((جمعیت اسلامی)) مقابل سفارت پاکستان در کابل گلو می‌درند. آیا اینان می‌دانند که آلت دست همان کسانی قرار گرفته اند که از دهسال به اینسو الله اکبر گویان به خواهران و مادران و برادرک‌های شان تجاوز کرده‌اند؟ آیا خجالت نمی‌کشند که هم سن و سال‌های شان در ایران با شعار ((مرگ بر ولایت فقیه و جمهوری اسلامی خون آشام)) رژیم بنیادگرای ایران را به لرزه می‌اندازند ولی اینان به دمبک زدن برای سیاف، ربانی، فهیم، گلبدین، قانونی و غیره افتخار می نمایند؟